

-62

(Boias)

IZAIJA.

Max Uchovany

NA DUNAJI.

ZALOŽILA BRITANSKA IN INOZEMSKA SVETO-
PISEMSKA DRUŽBA.

1889.

65018

Slovenian. Isaias. 32mo.

03004284

I Z A I J A.

I. POGLAVJE.

Prikazen Izaiji, sinu Amosovemu, katero je videl za Judo in Jeruzalem, za časov Ozije, Joatana, Abaza in Ezekije, kraljev judovskih.

2. Čujte nebesa, in poslušaj zemlja; kajti Gospod govori: Sinove sem vzredil in povzdignil, oni pa so odpadli in sprli se proti meni.

3. Vol pozna gospodarja svojega, in osel gospoda svojega jasli, Izrael ne pozna, ljudstvo moje ne umé.

4. Gorjé, narod grešni, ljudstvo tako popačeno v krivici, seme prehudobno, kazitelji svéta; zapustili so Gospoda, zaničljivo so razdražili svetnika Izraelovega; odtujili so se ter obrnili se nazaj.

5. Zatorej, *kam* naj bi vas udaril še; množite odpadstvo. Vsa glava je bolna enako, in medlo vse srce.

6. Od podplata noter do glave ni celega na njem; ulé in bula in rana polna gnojá; ne iztiskajo se, ne obvezujejo, nobena se ne omehčava z mazilom.

7. Dežela vaša je pusta; mesta vaša popaljena z ognjem; deželasama vaša, katero so vpričo vas požrli tujci, opustošena je že tako, kakor po razdevanji tujcev.

8. In zapuščena je hči Sijonska, kakor koliba v vinogradu, kakor senčnica na kumarišči, kakor mesto oblegano.

9. Ko bi nam Gospod nad vojskami ne bil živih ohranil. če tudi malo, bili bi kakor Sodoma, podobni bi bili Gomori.

10. Čujte besedo Gospodovo, vodniki Sodovski, poslušajte Boga našega uk, ljudstva Gomorska.

11. Čemu mi daritev vaših množina? pravi Gospod: Sit sem žgalnih daritev ovnov in masti tolste *živali*; in krvi juncev in jagnjet ter kozlov ne veselim se.

12. Ker prihajate, da se prikažete pred obličjem mojim, kdo je iskal tega od roke vaše, da teptate veže moje?

13. Ne prinašajte dalje ničemurnosti darila; kadilo mi je

gnjusoba; o mlaji in soboti, ko se sklicuje zbor, ne morem *prenašati* krivice, ne praznovanja.

14. Mlaje vaše in godove vaše črti duša moja; težavni so mi, prenašati *jih* sem se naveličal.

15. Zato, ko iztezate roke svoje, skrivam oči svoje pred vami; tudi ko molite mnogo, ne slišim; roke vaše so polne krvi.

16. Umijte, očistite se, odpravite hudobnost dejanj svojih izpred mojih oči, jenjajte delati húdo.

17. Učite se delati dobro; iščite pravice, zatiranega poživljajte; pravico sodite siroti, potezajte se za vdovo.

18. Pridite skoraj, in razgovarjajmo se, pravi Gospod; če bodo grehi vaši, kakor škrlat, pobelijo se kakor sneg; če bodo rudeči kakor bager, podobni bodo volni.

19. Če privolite, da poslušate, uživali bodete blago té dežele.

20. Ako pa se branite in se upirate, pokončani bodete z mečem, kajti usta Gospodova so govorila.

21. Kako je kurba postalo mesto zvesto, polno pravice; v katerem je prenočevala pravičnost, ono je sedaj *polno* morilcev.

22. Srebro tvoje se je izpremenilo v žlindro, vino tvoje se je onesnažilo z vodo.

23. Knezi tvoji so trdovratneži, tovariši tatov; vsak ljubi dar in hodi za povračili; siroti ne sodijo pravice, in vdove pravda ne prihaja do njih.

24. Zato govori Gospod Bog, nad vojskami, silni Izraelov: Aha, tolažbe dobodem od sovražnikov svojih, in maščeval se bodem nad svojimi neprijatelji.

25. Kajti roko svojo iztegnem proti tebi, da osnažim žlindro tvojo ter te očistim; in ves kositar tvoj odpravim.

26. In zopet postavim sodnike tvoje, kakor prej, in svetovalce tvoje, kakor s konca; zanaprej te bodo imenovali mesto pravično, grad zvesti.

27. Sijon bode se odkupil sè sodbo, in oni, ki se vrnejo, s pravico.

28. Odpadniki pa in grešniki podero se skupaj, in kateri zapuščajo Gospoda, poginejo.

29. Kajti osramoté se zaradi gajev, katerih ste želeli, in rudečica vas obleti zaradi vrtov, katere ste izbrali.

30. Kajti podobni bodete hrastu, kateremu se osiplje listje; in podobni vrtu, ki nima vode nobene.

31. In najhrabrejši bodo kakor tulje, in delo njih kakor iskra; oboje pa bode gorelo enako, tako da ne bode mogel pogasiti nihče.

II. POGLAVJE.

Beseda, katero je o prikazni slišal Izaija, sin Amosov, za Judo in Jeruzalem.

2. Bode torej v poslednjih časih, ko bode ustanovljena gora hiše Gospodove na vrhu drugih gorâ, in povzdignena nad griče, da se bodo stekali k njej vsi narodi.

3. In mnoga ljudstva pojdejo, govoreč: Pridite, da idemo na goro Gospodovo, v hišo Boga Jakobovega, da nas bode učil steze svoje, in bomo hodili po potih njegovih; kajti sè Sijona izhaja nauk, in beseda Gospodova iz Jeruzalema.

4. Kateri bode sodil med narodi, in zgrabil bode ljudstva mnoga, da pokujejo meče svoje v motike in sulice svoje v srpe; narod ne dvigni meča nad narod, in vojske naj se več ne učé.

5. Hiša Jakobova, dejte, hodimo v svetlobi Gospodovi.

6. Ker zapuščaš ljudstvo svoje, hišo Jakobovo; ker so polni, nad jutrovo deželo *zlega*, in vedeži so, kakor Filistejci; dà, mili so jim tujcev otroci.

7. In polna je dežela njegova srebra in zlata, in zakladov neskončnih; in polna je dežela njegova kónj in vozov brez konca.

8. Polna je tudi dežela njegova malikov; rok svojih delu

seklanjajo, kar so storili prstje njegoví.

9. In ponižuje se človek prostak, in pripogiblje se pravak, zato jim ne prizanašaj.

10. Zlezi v pečino ter skrij se v prahu zaradi strahu pred Gospodom, in zaradi lepote njegovega veličastva.

11. Poniža se človek z visokimi očmi in potisne se visokost človeška, in povišan bode Gospod sam tisti dan.

12. Ko bode dan Gospodov nad vojskami proti vsakemu prevzetnemu in visokemu, in proti vsakemu, kateri se povišuje, da se poniža;

13. In proti vsem cedram na Libanu najvišjim in najponosnijim, in proti vsem hramom Basanskim,

14. In proti vsem goram najvišjim, in proti vsem gričem vzvišanim;

15. In proti vsakemu stolpu visokemu, in proti vsakemu zidu trdnemu;

16. In proti vsem ladjam morskim, in proti vsem podobam najmilejšim:

17. Tedaj se potisne človek visoki, in poniža se vzvišenost človeška: in povišan bode Gospod sam tisti dan.

18. In maliki preidejo popolnem,

19. Ko pridejo v brloge skalne in v žrela prašna, v strahu pred Gospodom in zaradi lepote njegovega veliča-

stva, ko vstane, da silno udari to zemljo.

20. Tisti čas vrže človek malike svoje srebrne, in zlate malike svoje, katere so si naredili, da se jim klanjajo, krtom in netopirjem,

21. Vhajajoč v votline pečin in v skalne strmine, zaradi strahú pred Gospodom in zaradi lepote njegovega veličastva, ko vstane, da silno udari to zemljo.

22. Ogibajte se človeka, kateremu je dihanje v nosu njegovem, kajti koliko bi bil vreden?

III. POGLAVJE.

Kajti, glej, Gospod tisti nad vojskami odvrnil bode od Jeruzalema in od Jude podporo in palico, vso podporo kruha in vso podporo vodé,

2. Mogočnega in vojnika, sodnika in proroka, modrijana in starca.

3. Petdesetnika in veljaka, svétnika in umetnika veščega, in dobrega govornika.

4. Dati pa hočem (*pravi*) dečke jim za kneze njihove, in hudodelci bodo jim gospodovali.

5. Tako bodo se zatirali v ljudstvu med seboj, vsak svojega bližnjega; preširni bodo deček sè starcem in nizki z imenitnim.

6. Tako zgrabi kdo brata svojega iz očetove hiše svoje,

govoreč: Obleko imaš, vodnik nam bodi, da bode razsip ta pod tvojo roko;

7. Prisezal bode tisti dan govoreč: Nočem obvezovati, tudi kruha ni v hiši moji, ne obleke; ne dajajte me za vodnika ljudstvu.

8. Zgrudi se Jeruzalem in pade Juda, ker njih jezik in dejanja njih so proti Gospodu, da dražijo oči slave njegove.

9. Trdovratnost njih obličja priča zoper njé, in greh svoj kakor Sodoma razglašajo, ne skrivajo; gorjé njih duši, ker sami sebi delajo húdo.

10. Recite pravičnemu, da je dobro; kajti uživali bodo dejanja svojega sad.

11. Gorjé, húdo je krivičnemu; kajti povračilo rok njegovih bode mu gotovo.

12. Oni, ki zatirajo ljudstvo moje, majhni so vsi; in ženske jim gospodujejo. Ljudstvo moje, oni, ki te vodijo, zapeljujejo ter krijejo stezo potov svojih.

13. Vstaje na pravdo Gospod, kateri stoji, da sodi narode.

14. Gospod se bliža na sodbo proti ljudstva svojega starejšinam in knezom njegovim; vi pa ste popasli ta vinograd, rop siromakov je v hišah vaših.

15. Kaj tarete ljudstvo moje, in razbijate siromakov obličje? govori Gospod Bog nad vojskami.

16. Še pravi Gospod: Zato ker so visoke hčere Sijonske ter hodijo z grlom napetim in migajoč z očmi; neprestano hodijo z drobnimi stopinjami in z nogami svojimi delajo, kakor zvezane;

17. Zato udari s plešo téme hčeram Sijonskim, in Gospod ogóli njih sramoto.

18. Tisti čas pobere Gospod tisto diko sè stegna in mrežice ter lunice;

19. Mirnice in verižice in trepetljike;

20. Glavne ovitke in zapestnike ter pasove in naličnike ter varnike;

21. Prstane in nanosnike;

22. Oblačila pisana in plaščke in trebušnike in iglarnice,

23. In ogledala in tančice in glavovitke in lahka krila.

24. In namesti dišave postane smrad, in namesti pasa razveza in namesti lās spletenih pleša in namesti ogrinjala prsnega raševnik, ogorelost namesti lepote.

25. Ljudje tvoji padejo od meča, tudi mogočni tvoji v vojski.

26. Žalovala in plakala bodo vrata njegova, ko bode prazna sedela na tleh.

IV. POGLAVJE.

Sedem žén zgrabi istega moža v tistem času, govoreč: Jed svojo bodemo jedle, in v obleko svojo se oblačile; samo

da naj se imenujemo po tvojem imenu, odvzemi nam sramoto.

2. Tisti čas bode mladika Gospodova v slavo in čast; in sad zemeljski v odliko in diko njim, ki bodo ostali v Izraelu.

3. Kajti kdor bode puščen v Sijonu in ostal v Jeruzalemu, bode se svet imenoval, kdorkoli bode življenju pripisan v Jeruzalemu.

4. Ko bode Gospod opral nesnago hčer Sijonskih, in kri Jeruzalemovo poplaknil izsred njega; z duhom sodbe in z duhom pokončanja:

5. In ustvaril bode Gospod nad vsakim prebivališčem gore Sijonske in nad zbori njegovimi oblak podnevi in dim, ter svit in ogenj plamteč ponoči; kajti nad vso slavo bode bramba.

6. Te brambe šator bode za senčnico proti vročini podnevi in za pribežališče in zavetje pred povodnjo in pred dežjem.

V. POGLAVJE.

Zapél bodem sedaj dragemu svojemu dragega svojega pesem, o vinogradu njegovem; vinograd ima dragi moj na griči prerodovitnem;

2. Ogradil ga je in kamenje mu potrebil in posadil ga s trtami plemenitimi in sezidal je stolp v njem in tudi tlačilnico je izdolbel v njem; ali ko je

čakal, da obrodi grozdje, rodil je viniko.

3. Sedaj pa, prebivalci Jeruzalemski, dà, možje judovski, sodite, prosim, med menoj in vinogradom mojim.

4. Kaj bi se še storilo vinogradu mojemu, česar bi ne bil storil v njem? Zakaj ko sem čakal, da obrodi grozdje, rodil je viniko?

5. Že torej naj naznanim vam, prosim, kaj bodem storil vinogradu svojemu; ograjo njegovo odpravim, da se bode paslo po njem; razvalim mu ozidje, da se bode teptalo po njem.

6. Pustil bodem, da se opustoši, ne bode se obrezaval, ne okopaval; nego grmovje požene in trnje; vrhu tega zapovém oblakom, naj ne izpuščajo dežja nanj.

7. Kajti vinograd Gospoda nad vojskami, hiša Izraelova in možje Judovski so rastlina radosti njegove; in dasi je čakal dolžnosti, glej trdovratnost; pravice, in glej vpitje!

8. Gorje vam, ki stikate hišo s hišo, njivo devate k njivi, dokler ne bode več prostora in storite, da bodete sami prebivalci isredi té dežele.

9. Da sem jaz slišal, *rekel je* Gospod nad vojskami: Mnoge hiše bodo opustošene, velike in imenitne, tako da ne bode prebivalca.

10. Kajti deset orál vino-

gradov dalo bode eno samo vedro, in gomor semena dal bode efo.

11. Gorje jim, ki vstajajo rano zjutraj, da idejo za pijačo opojno; ki popivajo do mraka, da jih vname vino.

12. Pri njih poedinjah so strune in arpe, tambura in piščal in vino: dela pa Gospodovega ne gledajo, in stvaritve rok njegovih ne premišljajo.

13. Zato popotuje ljudstvo moje, ker nima znanja; in najimenitnejši ljudje njegovi stradajo, in množica njegova je suha od žeje.

14. Zato se razširja grob sam, in razširja žrelo svoje brezmerno; da pojde *vanj* dika njegova in množica njegova s hrupom svojim, in kdor se raduje v njem.

15. Tako se ponižuje človek prostak, in potiska se mož imeniten, in oči prevzetnih se ponižujejo.

16. In povišuje se Gospod nad vojskami po sodbi svoji; in Bog silni, presveti posvečuje se s pravico;

17. Da se jagnjeta pasó po navadi svoji; razvaline tolstih uživajo tujci.

18. Gorje njim, ki vlečejo krivico z ničemurnosti vrvmi, in, kakor z debelo vrvjo plužno, greh.

19. Govoreč: Hití naj, pospeši delo svoje, da bomo videli; in bližajoč se pridi

svèt svetnika Izraelskega, da skusimo.

20. Gorjé, kateri pravijo za hudo, da je dobro, in za dobro, da je hudo, kateri stavijo temo za luč in luč za temo; kateri stavijo grenko za sladko in sladko za grenko.

21. Gorjé modrim po sodbi svoji, in razumnim pred svojim obličjem;

22. Gorje jim, kateri so junaki vino pijoč, in vrli mešajoč pijačo opojno;

23. Njim, ki opravičujejo krivičnega zaradi darú, in pravičnih pravico odsojajo vsakemu izmed njih.

24. Zato, kakor pokončuje strnišče ognja jezik, in suha trava gine od plamena, bode kakor kuga v njih korenini, in njih cvet pogine kakor prašek; ker zaničujejo nauk Gospoda nad vojskami in zamečejo besedo svetnika Izraelskega.

25. Zato se je razsrdil Gospod zoper ljudstvo svoje, in iztegnivši roko svojo proti njemu, udaril ga je tako, da so se potresle same gore, in truplo njih ležalo je posekano sredi ulic; vse to ni odvrnilo jeze njegove, nego še je iztegnena roka njegova;

26. Kajti ko povzdignivši zastavo narodom z daljave in sikajoč pokliče k sebi od kraja zemlje, glej, hitro, urno pride;

27. Nobeden ne bode pešal in nobeden zadeval se v njem; dremal ne bode, ne spal; tudi se ne bode razvezaval pas ledja njegovega, in ne bode se trgalo jermenje obutala njegovega.

28. Pušice njegove bodo preostre in vsi loki njegovi napieti; kónj njegovih kopita bodo skali podobna, in kolesa njegova podobna vrtincu;

29. Rjovenje njegovo kakor leva grozovitega, in rjoveč bode rohnel kakor mladi levi, in zgrabil bode plen ter celega odnesel, in nihč emu *ga* ne iztrga.

30. Rohnel bode, pravim, proti njemu v tistem času, kakor zrohnenjem morskim; in ko bode gledal na to zemljo, glej temé in stiske, kakor hitro pogleda, ležejo stiske nad pogin njegov.

VI. POGLAVJE.

V letu, ko je umrl kralj Ozija, tedaj sem videl Gospoda sedečega na prestolu visokem in vzvišenem, in preme njegove bilo je polno svetišče.

2. Serafi so mu stali od zgoraj, vsak sè šesterimi perotmi, z dvojimi si je pokrival obličje, in z dvojimi je pokrival noge svoje in z dvojimi je letal.

3. In vpijoč je drug drugemu govoril: Svet, svet, svet Gospod nad vojskami; vsa ta

zemlja je polna slave njegove.

4. Tedaj se zganejo podboji pragov od glasú vpijočega, in hiša sama napolni se z dimom.

5. Zatorej sem rekel: Gorje mi, ker se pogubljam; ker sem mož z ustnicami nečistimi; in sredi ljudstva z ustnicami nečistimi bivam, ko so onega Gospoda nad vojskami videle moje oči.

6. Ali k meni prileti izmed tistih serafov eden, v roki svoji držeč žarjavico, katero je bil s kleščami vzal z oltarja.

7. In približa jo ustom mojim govoreč: Glej, to se dotika ustnic tvojih; že se odjemlje krivica tvoja, in greh tvoj se opira.

8. Nato sem slišal glas Gospodov, ki je govoril: Koga naj pošljem? in kdo nam pojde? Njemu pa rečem: Glej, jaz; mene pošlji.

9. Tedaj reče: Idi, da rečeš onemu ljudstvu: Čujte neprestano, a ne umejte; in vidite neprestano, in ne spoznajte.

10. Stóri, da srce odebeli onemu ljudstvu, in ušesa njegova stóri, naj obtežajo; in oči njegove, stóri, naj zamižé; z očmi svojimi naj ne vidi, in z ušesi svojimi ne sliši, in se s srcem svojim ne spozna, in se ne izpreobrne, in mu ne pride zdravje.

11. Ko sem pa rekel: Do-

klej, Gospod? reče: Dokler se ne opustošijo mesta, tako da ne bode prebivalca, in hiše, tako da ne bode človeka, in tudi dežela sama ne bode opustošena in zapuščena;

12. In Gospod ne požene daleč slehernega človeka, ter bode najhujša zapuščenost v tisti deželi.

13. In ako še tega ostane desetina, pokončá se tudi to; (todà) kakor trepetinka in hrašť ko se posekata, ostane deblo, ostane sveto seme njih deblo.

VII. POGJAVJE.

Bilo je pa za časov Ahaza, sina Joatana, sina Ozije, kralja Judovskega, ko je šel Rasin, kralj Sirski, in Facej, sin Romelijev, kralj Izraelski, gor v Jeruzalem, bojevat se zoper njega; ali ni ga mogel vzeti,

2. Da se je poročilo hiši Davidovi, govoreč: Sirija počiva z Efrajimom, in srce njegovo trepeče, in srce njegovega ljudstva; kakor trepečejo drevesa v gozdu od vetra.

3. Zato je ukazal Gospod Izaiji: Pojdi skoraj Ahazu naproti, ti in sin tvoj Šear-Jasub; na konec vodotoka gornjega ribnika, k nasipu suknarjeve njive.

4. Tam mu povej: Pazi, da bodeš miren; ne boj se; in srce tvoje se ne oméči zaradi

tistih dveh koncev kadečih se ogórkov; zaradi razvnete jeze Rasina sè Sirijani in sina Romelijevga.

5. Zato ker kuje hudoben naklep zoper tebe Sirijan in Efrajim in Remalijev sin govoreč:

6. Idimo gor nad Judejo, da jo ukrotimo, in da jo razkosano pridružimo sebi, ali pa postavimo za kralja v nji Tabeelovega sina.

7. Tako govori Gospod Bog: Ne zgodi se in ne bode.

8. Kajti Siriji glava Damask, in Damasku glava Rasin; potem v pet in šestdeset létih oslabi se Efrajim, da ne bode več ljudstvo.

9. Z glavo Efrajimovo Samarijo, in z glavo Samarijino, sinom Romelijevim. Ali ne verjamete, ker se ne potolažite?

10. Zatorej je Gospod še dalje ukazal Ahazu govoreč:

11. Prosi si znamenja od Gospoda, Boga svojega; iz globočine prosi, ali z višine.

12. Ko je pa rekel Ahaz: Ne bodem prosil, ne izkušal Gospoda,

13. Reče prorok: Čujte skoraj, hiša Davidova; ali vam je kaj malega nadlegovati ljudi, ker celo nadlegujete Boga mojega?

14. Zatorej vam daje Gospod sam znamenje. Glej, devica bode počela in rodila

sinú; in ime njegovo ime-nuješ Emanuel.

15. Maslo in med bode jedel, da bode vedel zametati hudo in voliti dobro.

16. Kajti, ko ne bode še vedel tá deček zametati hudo in voliti dobro, zapuščena bode ona dežela, katera se ti studi, od dveh kraljev svojih.

17. Storil bode Gospod, da pridejo nád te in nad ljudstvo tvoje in nad hišo očetovo tvojo časi, kakoršnih ni bilo, od tistega dné, ko se je Efrajim ločil od Jude po kralji Asirskem.

18. Bode namreč tisti dan, ko bode Gospod pozvižgal muham, ki so na konci potokov Egiptovskih, in čebelam, ki so v pokrajini Asirski,

19. Da pridejo in posedejo vse po dolinah krajev samotnih in po strminah pečin, in po vsem grmovji in po vseh hvaljenih drevesih.

20. V tistem času bode Gospod obril z britvijo tisto najeto, ki je onkraj reke, s kraljem Asirskim, lasé po glavi in po nogah, in tudi brado samo bode pokončal.

21. In v tistem času bode: kdor bode ohranil kravico in dvé ovci,

22. Bode, pravim, da bode zavoljo obilnosti danega mleka jedel maslo; kajti maslo in med bode jedel kdorkoli ostane sredi té dežele.

23. Bode tudi v tistem času, da bode vsak kraj, kjer je tisoč vinskih trt, vreden tisoč srebrnikov; grmovje, pravim, postane in trnje.

24. S pušicami in lokom prišel bode tja, ko bode z grmovjem in trnjem obrastena vsa ta dežela.

25. Na vse one gore pa, katere so se kopale z motiko, tja ne pride strah grmovja in trnja, nego bode, kamor se izpušča vol, in *kraj*, ki ga tep-tá drobnica.

VIII. POGLAVJE.

Rekel pa mi je Gospod: Vzemite si knjigo veliko, in pišite vanjo s pisalom človeškim za Maersalalhasbaza.

2. Zato sem si vzel priče zveste, Urijo duhovnika in Zakarijo, Barakijevega sina.

3. Ko sem bil namreč sešel se s prorokinjo, spočela je in rodila sina; in rekel mi je Gospod: Imenuj ga Maersalalharbaza.

4. Kajti, ko ne bode še znal deček ta reči: Oče moj, ali: Mati moja, odnesel bode bogastvo Damaska in plen Samarije kralja Asirskega hlapca.

5. Na to me je Gospod še dalje ogovarjal, govoreč:

6. Zato ker je tisto ljudstvo zaničevalo vode Siloamske rahlo tekoče, in je veselje pri Rasinu in Romelijevega sinu,

7. Zatorej, pravim, glej, Gospod stori, da stopijo zoper nje tiste reke vode presilne in preobilne; kralj Asirski in vsa slava njegova, in stopi čez vse mogočne vode svoje in pojde čez vse bregove svoje.

8. Prehodil bode Judo, preplaval in prešel, noter do grla seže: in razpete peroti njegove napolnijo širokost dežele tvoje, Emanuel.

9. Združite se, o ljudstva, in pobiti bodite, in ušesa nagnite, kolikorkoli vas je v dalnjih krajih zemlje; opasujte se in pobiti bodite; opasujte se in pobiti bodite.

10. Storite sklep, in uničen bode; govorite besedo, in ne bode je; kajti Emanuelova bode.

11. Ker tako mi je ukazal Gospod, potrdivši me z roko, ko me je učil, da ni hoditi po tistega ljudstva potu, govoreč:

12. Ne recite: Zerotba; kjerkoli tisto ljudstvo pravi: Zerotba; in strahú njegovega se ne bojte, in da se je plašiti, ne recite.

13. Gospoda nad vojskami samega posvečujte, in on bodi vam strah in on bodi vam groza.

14. In v posvečevanje *vam* bode, a za kamen zadeve in za skalo izpotike obema hišama Izraelovima, za zanko in za zadrgo prebivalcu Jeruzalemskemu.

15. Ob kar naj se jih zadene mnogo, in padajoč naj se potárejo, ali vjamejo naj se v mreži.

16. Zveži pričanje; zapečati postavo med mojimi učenci.

17. Ko sem se zanašal torej na Gospoda, ki skriva obličje svoje pred hišo Jakobovo, in sem ga čakal, *rekel je*:

18. Glej, jaz in otroci, katere mi je dal Gospod, v znamenja in čudeže smo pri Izraelcih, od Gospoda nad vojskami, ki biva na gori Sijonski.

19. Ko vam namreč ukazujejo: Povprašajte vražarje ali vedeže, kateri čivkajo in kateri šepetajo, ali ne bode ljudstvo povprašalo Boga svojega? *Za žive vpraša naj mrtve?*

20. Postava in pričanje *naj povprašajo*. Ali ne govore tako, kdorkoli nima nobene iskre svetlobe?

21. Zato jo bode prehodilo v stiskah in stradanji, in zgodi se, ko bode lačno in srdito, da bode preklinjalo kralja svojega in bogove svoje, ko se bode oziralo kvišku.

22. Če pa bode gledalo v tla, glej, zatiranje in temé; otemnjeno je v stiski in zagnano v mrak.

IX. POGLAVJE.

Kajti ne bode se otemnila, katero bode stiska zadela, kakor je ta čas prej laže zadela v deželi Zebulonovi in deželi

Neftalijevi, in poznejšno zadela je huje, na potu morskem, poleg Jordana v Galileji ljudstva polni.

2. Ljudstvo njeno, katero hodi po temi, videlo bode luč veliko; nad bivajočimi v deželi smrtne sence svetila bode luč.

3. Množec narod nisi pomnožil veselja; veselili se bodo pred teboj kakor v veselji o žetvi, kakor kateri se radujejo, ko plen delé;

4. Ko bodeš zlomil bremena njegovega jarem, in rame njegove šibo, žezlo zatiralca njegovega, kakor ob dnevi Madijana,

5. Kader se vse orožje borečega se v sprijemu, in obleka valjana po krvi sežge, paša ognju.

6. Kajti rodilo se nam je dete, dal se nam je sin, kateremu bode na rami samo poglavarstvo, kateri se imenuje čudoviti, svetovalec, silni mogočni, večnosti oče, knez mirú.

7. Širjavi njegovega poglavarstva in miru ne bode meje nobene, na prestolu Davidovem, in v kraljestvu njegovem, ko ga bode utrjal in podpiral ga s pravico in pravičnostjo; od tistega časa noter do večnosti bode to storila gorečnost Gospoda nad vojskami.

8. Besedo je poslal Gospod Jakobu, in prišla je Izraelu.

9. In spoznalo je vse tisto ljudstvo, Efrajim in Samarije prebivalec; s ponosnim in prevzetnim srcem govore:

10. Dela iz opeke so razpala, ali zidali bomo iz rezanega kamena; posekane so divje smokve, ali namestimo jih s cedrami.

11. Ali ko povzdigne Gospod na višavo sovražnike Rasinove zoper njega, pomešal bode tudi nasprotnike njegove:

12. Sirjane od vzhoda, in Filistejce od zahoda, da požró Izraela na vsa usta; vse to ne bode odvrnilo jeze njegove, nego še bode iztegnena roka njegova.

13. Ker se to ljudstvo ne povrne noter do njega, ki ga je udaril, in niso iskali Gospoda nad vojskami.

14. Odsekal namreč bode Gospod Izraelu glavo in rep; vejo in biček isti dan.

15. (Starček in častnik, on je glava; prorok pa, ki uči krivo, je rep.)

16. Ker so voditelji tega ljudstva zapeljivci, in pokriti oni, kateri se vodijo v njem.

17. Zato se mladeničev njegovih ne bode radoval Gospod, in ne bode se usmilil sirot njegovih in vdov njegovih; ker vsi so hinavci in hudobneži, in vsaka usta govore sramoto. Od vseh teh ne obrne se jeza njegova, nego

še bode iztegnena roka njegova.

18. Kajti vnela se bode krivica kakor ogenj, ki pokončava trnje in grmovje; in zažgala bode zapleteno drevje gozdno, tako da se izpremeni v droben prah, ko se vzdigne dim.

19. Od srdú Gospoda nad vojskami bode tema po zemlji; in tisto ljudstvo bode kakor paša ognju, nihče ne bode milosti kazal svojemu bratu.

20. Kajti naj kolje na desno, lačen bode vendar, in je naj na levo, vendar ne bodo siti; jedli bodo vsak svoje roke meso;

21. Manase Efrajima in Efrajim Manaseja, oba skupaj zoper Judo; od njih vseh se ne obrne jeza njegova, nego še bode iztegnena roka njegova.

X. POGlavJE.

Gorjé njim, ki sklepajo sklepe krivične, in ki pišejo nadlogo, katero so oni ukazali,

2. Da iz pravde izpodrinejo siromake, in da ugrabijo pravico ljudstva mojega ubožcem, da jim bodo vdove za plen, in da oropajo sirote.

3. Kaj bodete počeli ob dnevi obiskanja in razdejanja, ki pride z daljave; h komu se bodete zatekali za pomoč, ali kje bodete pustili slavo svojo?

4. Brez mene bi se sklonil

pod zvezanega in padli bi pod ubite; od njih vseh se ne obrne jeza njegova, nego še je iztegnena roka njegova.

5. Gorjé Asirjanu, šibi jeze moje, dasi je v roki palica nevolje moje;

6. Nad rod hinavski jo izpustim, in zoper ljudstvo, nad katerim sem se razsrdil, dal mu bodem povelja, da naj pleni plen in da naj ropa rop, s kratka: da naj ga potepta, kakor na ulicah blato.

7. On pa ne namerava tako, in duh njegov ne misli tako, nego pogubiti mu je v mislih in potrebiti narodov ne malo.

8. Kajti govori: Ni so li vsi knezi moji tudi kralji?

9. Ni li Kalano kakor Karkamis; ni li kakor Arpad Emat? ni li kakor Damask Samarija?

10. Kakor je roka moja dosegla malikov svojih kraljestva, katerih podobe so bile nad Jeruzalemske in Samarijske;

11. Ali ne bodem, kakor sem storil Samariji in malikom njenim, storil tako Jeruzalemu in njegovim podobam?

12. In vendar zgodi se, ko bode Gospod dodelal vse delo svoje na gori Sijonski in v Jeruzalemu, ozrem se v sad prevzetnega srca kralja Asirskega, in v diko in ponos oči njegovih;

13. Ker poreče: Zroke svoje krepostjo sem storil in z mo-

drostjo svojo; ker sem razumen, zato sem premaknil ljudstev meje; tudi najboga-tejše kraje njihove sem oplenil, in pregnal sem, kakor najmočnejši, prebivalce.

14. Dà, dosegla je kakor gnjezdo roka moja ljudstev bogastvo, in kakor bi pobiral jajca zapuščena, pobral sem vso deželo, in ni ga, da bi ganił s perotjo, ali odprl usta, ali začivkal.

15. Ali se bode ponašala sekira zoper njega, ki seka z njo? ali se bode poviševala pila zoper njega, ki jo rabi? kakor da bi šiba vihtila njega, ki jo dviga, kakor da bi privzdigovala palica nelesenega.

16. Zato izpusti Gospod sam, Gospod nad vojskami, nad debele njegove sušo, in namesti slave njegove bode gorel požar, podoben požaru ognjenemu.

17. Kajti luč Izraelova bode za ogenj, in svetnik njegov za plamen, kateri bode vnel in popalil grmovje njegovo in trnje njegovo isti dan;

18. In gozda njegovega slavo in njiv njegovih pokončá z duhom in z mesom, in zgodi se, ko bode hiral pribežnik.

19. Tako bode lesa gozda njegovega malo, tako, da ga bode mogel zapisati deček.

20. Zgodilo pa se bode v tistem času, da se ostanek Izraelov, in kdor uide v hiši

Jakobovi, ne bode dalje opiral nanj, ki ga je udaril, nego opiral se bode na Gospoda, svetnika Izraelovega, zvesto.

21. Ostanek se povrne, ostanek Jakobov, k Bogu silnemu premočnemu.

22. Kajti ko bi bilo ljudstvo tvoje, Izrael, kakor pesek morski, ostanek se povrne iz njega; dopolnila bode naglo pravica preobilna.

23. Kajti dopolnjenje in sicer naglo storil bode Gospod Bog nad vojskami na vesoljni ti zemlji.

24. Zatorej tako pravi Gospod Bog nad vojskami: Ne boj se, ljudstvo moje, prebivalec Sijonski, Asirjana, s šibo svojo te udari, ali palico svojo vzdigne zate kakor v Egiptu.

25. Kajti še kratko, malo časa, in končana bode nevolja, ter jeza moja se obrne tedaj v njih pokončanje.

26. Kajti zoper njega zavihiti Gospod nad vojskami bič, udarec kakor Madjanitov pri skali Horebski in kakor palica njegova blizu morja, in vzdigne jo kakor v Egiptu.

27. In zgodilo se bode v tistem času, da se odvrne breme njegovo od rame tvoje; in jarem njegov od vratú tvojega; dà, razruši se jarem zaradi olja.

28. Prišel je do pokrajine Ajanske, in šel je skozi Ma-

gron; pri Makmasu odložil je orodje svoje.

29. Prešli so prelaz, v Gabi so prenočili; trepetala je Rama, Gabat Šavlov je bežal.

30. Glas svoj jasni zaženi, hči Galimska, stóri, da se čuje noter do Lajisa, o ubožica Anatot.

31. Popotovala je Madmena, prebivalci Gabrinski so se ujunačili *popotovat*.

32. Še se bode ustavil en dan v Nobu; vihtil je roko svojo nad goro hčeri Sijonske, gričem Jeruzalemskim.

33. Glej, Gospod nad vojskami, posekal bode vejo silno, tako da se potrebijo kateri so visoke postave, in ponižajo prevzetni.

34. In obsekal bode gozdno goščavo z železom svojim, dà, Libanon sam padel bode po veličastnem.

XI. POGLAVJE.

Kajti pognala bode mladika iz debla odrezanega Jesetovega, in odrastek bode zavel iz korenin njegovih.

2. Nad njim bode počival duh Gospodov, duh modrosti in spoznanja, duh sveta in moči, duh znanja in strahú Gospodovega.

3. Duh njegov bode združen sè strahom Gospodovim; ne bode pa sodil po videzu svojih očí, in strahoval ne bode po sluhu svojih usés.

4. Nego otimal bode pravično siromake, in po spodobnosti bode strahoval krotke na zemlji; udaril pa bode zemljo s šibo svojih ust; in z dihom ustnic svojih bode usmrtil krivičnega.

5. Pravica namreč bode ledij njegovih pas, in zvestoba sama pas stegen njegovih.

6. Zatorej bode bival volk z jagnjetom, in levopard bode ležal s kozličem; in tele ter mladi lev in *ovca* tolsta bodo skupaj, in deček majhen vodnik med njimi.

7. In krava in medvedka bosta se pasli, in skupaj bodo ležali njihni mladiči, in lev kakor vol bode jedel slamo.

8. In dete dojeno radovalo se bode nad luknjo modrasovo, in odstavljenec bode roko svojo pokladal na votlino gadovo.

9. Nič zlega, nič hudega ne storita po vsej gori svetosti moje, ko bode vsa ta zemlja polna spoznanja Gospodovega, kakor ko vode pokrivajo morja globočino.

10. Zgodilo se bode tudi v tistem času, da pridejo k njemu, ki bode iz korenine Jessejeve stal v znamenje ljudstvom, po svēt narodi, in da bode slaven pokoj njegov.

11. V tistem času bode Gospod v drugič iztegnil roko svojo, da pridobi ostalo ljudstvo svoje, katero bode ostalo

od Asirije in od Egipta in od Patrosa in od Etijopije in od Elama in od Senaarja in od Emata in od pokrajin morskih.

12. In vzdignivši znamenje narodom sprejel bode Izraelce izgnane, in raztresene *ude* Judove bode zbral od štirih robov zemlje.

13. In ko izgine nevoščljivost Efrajimova a in se pokončajo sovražniki Judovi, Efrajim ne bode zavidal Judi, in Juda ne bode ravnal sovražno z Efrajimom.

14. Nego na ramo poletita Filistejcem proti zahodu, in skupaj bodeta plenila ljudstva na vzhodu, nad Edomejce in Moabljane iztegneta roko svojo, in pokorni jima bodo Amonjani.

15. Tudi bode Gospod prokledal zaliv Egiptovskega morja, in zavihtil bode roko svojo nad reko samo, ki jo bode napihnil veter njegov; in udaril bode reko samo na sedem *tokov*, ter storil, da bode obuto po nji stopalo *ljudstvo njegovo*.

16. Kajti nasip bode ostalemu ljudstvu njegovemu, kar ga bode ostalo iz Asirije, kakor je bil Izraelu, v času, ko je šel gor iz dežele Egiptovske.

XII. POGlavJE.

Zato porečeš v tistem času: Slavil te bodem, Gospod, ker si se jezil nad menoj; *ali* obr-

nila se je jeza tvoja in tolažiš me.

2. Glej, poleg blaginje svoje sedem in ne bode me strah; kajti moč moja in pesem je Gospod, kateri mi je bil v blaginjo.

3. In ko boste zajemali vodé z veseljem iz studencev té blaginje,

4. Porečete v tistem času: Slavite Gospoda, kličite ime njegovo; med ljudstvi oznanjajte dejanja njegova; pravite, da je visoko ime njegovo.

5. Prepevajte Gospodu, kajti pre lepoje storil; zvédi se po vsej zemlji.

6. Vpij na glas in poj, prebivalka Sijonska, da je velik sredi tebe svetnik Izraelov.

XIII. POGLAVJE.

Težavno prorokovanje za Babilonce, katero je videl Izaija, sin Amozov.

2. Nad goro visoko povzdignite zastavo, zaženite glas k njim; vihtite roko, da stopijo skozi vrata prvakov.

3. Jaz sem ukazal posvečenim svojim, tudi poklical sem junake svoje na jezo svojo, kateri se radujejo o vrlini moji.

4. Množice glas se čuje na tistih gorah, kakor ljudstva obilega, glas hrupen, kraljestva narodov zbranih; Gospod nad vojskami pregleduje vojno krdelo.

5. Prihajajo iz daluje dežele, od skrajnosti nebés, Gospod in srdú njegovega orodje, pogubit vso tisto deželo.

6. Tulite, ker blizu je dan Gospodov, ko pride razdejanje od vsemogočnega.

7. Zatorej bodo omahovale vse roke, in tajalo se bode vsako srce človeško;

8. In zbegani bodo, krč in bolečine jih zgrabijo; kakor porodnica bodo imeli bolečine; vsak bode strmel o bližnjim svojim; obličje zaripljeno bode njih obličje.

9. Glej, dan Gospodov je prišel, grozoviten poln srdú in jeze goreče, da izpremeni v puščavo tisto deželo, da iztrebi njene grešnike iz nje.

10. Ker zvezde nebés in njih ozvezdje ne bode dajalo luči svoje; mračno bode solnce od vzhoda svojega, in mesec ne bode dajal svetle luči svoje.

11. In pokoril bodem sveta naseljenega hudobijo in hudobnikov krivico; in konec bodem storil napuhu prevzetnih, in silovitnikov ponos poderem.

12. Storil bodem, da bode dražji mož mimo zlata prečistega, in človek mimo odličnega zlata Ofirskega.

13. (Zatorej stresam nebesa in zemlja se gane sè svojega mesta, v togoti Gospoda nad vojskami, in tisti dan, ko se vname jeza njegova.)

14. Kajti bode kakor srna zapodena, in kakor čeda, ko je nihče ne zbira; gledali bodo vsak na svoje ljudstvo, in bežali bodo vsak v svojo deželo.

15. Prebode se, kdor koli se najde, tudi vsak onemogli pade od meča.

16. In njih otročiči bodo se razbijali pred njih očmi; ple-nile se bodo njih hiše, in o-skrunjale se bodo njih žene.

17. Glej, jaz dražim zoper nje Medijana, kateri ne bodo čislali srebra, in ne radovali se samega zlata.

18. Nego loki *njih* bodo za-devali otroke, in smilil se jim ne bode sad telesa, sinčkom ne bode prizanašalo njih oko.

19. In Babilon, dika kralje-stev, lepota in vrlina Kaldej-cev, bode podoben podiru, s katerim je Bog podrl Sodomo in Gomoro.

20. Sedel ne bode vekomaj, in bival ne bode od roda do roda, in tam ne bode stavil Arabljan šatora, in pastirji ne bodo tam ležali.

21. Nego ležale bodo tam zveri, in hiše njih bodo polne hudih živali; in bivale bodo tam sove, ter pošasti bodo tam skakale.

22. In žival strahovita bode vpila po izpraznjenih dvorih njegovih in kača po hramih veselja; skoraj pa pride čas

njegov, in ne bodo se podalj-sali dnevi njegovi.

XIV. POGlavJE.

Kajti usmilil se bode Gospod Jakoba, in izvolil bode zopet Izraelce, da jih postavi nazaj v njih deželo; in tujec se jim pridruži, ter zvežejo se s hišo Jakobovo.

2. Kajti vzprejela jih bodo ljudstva, in pripeljala jih bodo na mesto svoje, in za njih gospode se postavijo Izraelci v deželi Gospodovi, da bodo hlapci in dekle; in vjete bodo peljali njih, kateri so jih zlo rabili za vjetnike, in gospodovali bodo preganjalcem svo-jim.

3. In zgodi se tisti dan, ko ti bode Gospod podelil pokoj po bolečini tvoji in po pre-glavici tvoji in po tistem trdem hlapčevanji, katero bodeš trpel,

4. Da izrečeš to priliko o kra-lji Babilonskem ter porečeš: Kako je jenjal preganjalec, jenjala zlata?

5. Zlomil je Gospod palico kri-vičnih, gospodovalcev žezlo.

6. Udarec njega, ki bije ljud-stva v togoti, ne gane; on, ki je gospodoval jezno narodom, preganja se brez konca.

7. Pokojna, mirna je vsa zemlja, poje se s hrupom.

8. Tudi smreke se radujejo zate, cedre na Libanu: Od-

kar si se zvrnil, ni gor niko-
gar, da bi nas sekal.

9. Grob doli se je stresel
zaradi tebe, da bi ti hitel na-
proti; dramti ti mrtve, vse voj-
vode zemlje; dela, da vsta-
jajo s prestolov svojih vsi kra-
lji narodov,

10. Oni vsi rekó ti naj govo-
reč: Tudi ti si oslabel kakor
mi? Nam si postal podoben?

11. V grob se pelje veliča-
stvo tvoje, strún tvojih šum;
gliste je polno pod teboj in
črv te pokriva.

12. Kako si padla z neba,
danica, zarje otrok? posekan
si dol na tla? slabši si nad
narode?

13. A ti si govoril v srci svo-
jem: V nebesa se dvignem,
nad zvezde mogočnega po-
višam prestol svoj; in sedel
bodem na gori zborovanja,
na severja stranéh.

14. Dvignem se nad višavo
gostega oblaka, najvišjemu
se zenačim.

15. In vendar v grob bodeš
pahnen, v jamo globoko.

16. Videli te bodo in ogledo-
vali te, ozirali se bodo v té
govorec: Jeli ta tisti mož, ki
je majal zemljo, ki je pretre-
sal kraljestva?

17. *Ki* je delal z naselje-
nega sveta puščavo, in je
podiral mesta njegova; jetni-
kov svojih ni izpuščal domóv?

18. Vsi kralji narodov, koli-

kor jih je, padli so slavno vsak
na svojem domu.

19. Ti pa se vržeš iz groba
tvojega, kakor izrastek ostu-
den, obleka ubitih, obloženih
z *gostimi udarci* meča, kakor
oni, ki grejo dol v kamenje
jame, kakor truplo teptano.

20. Ne združiš se z njimi v
pogrebu, ker si pokončal de-
želo svojo, pomoril ljudstvo
svoje; ne bode se vekomaj
imenovalo hudobnikov seme.

21. Napravite klanje sinom
njegovim zaradi krivice njih
očetov, da ne vstanejo ter ne
podedujejo dežele, in lice
zemlje naseljene napolnijo z
mesti.

22. Kajti dvignem se nad
nje, govori Gospod nad voj-
skami, in iztrebim ime Babi-
lona ter ostanek in sina in
vnuka, govori Gospod.

23. In naredim mu, da bode
last povodnemu orlu, in luže
vodâ; in pometem ga z metlo
pokončanja, govori Gospod
nad vojskami.

24. Prisegel je Gospod nad
vojskami govoreč: *Gotovo*,
kakor sem se namenil, tako
bode, in kakor sem sklenil,
tako se zgodi.

25. Ko zdrobim Asirjana v
deželi svoji ter ga pogazim na
gorah svojih, tedaj se odvrne
od njih jarem njegov, in od-
vrne se breme njegovo od
rame njegove.

26. To je tisti sklep, kateri je

storjen zoper vso ono deželo; in to tista roka iztegnena zoper vse one narode.

27. Kajti Gospod nad vojskami storil je sklep, in kdo naj ga uniči? In roko njegovo iztegneno, kdo naj jo odvrne?

28. Tisto leto, ko je umrl kralj Ahaz, bilo je to težavno prorokovanje.

29. Ne raduj se, ti vsa Palestina, ker je zlomljena šiba njega, ki te je tepel; kajti iz korenine kačje pride modras, in sad njegov zmaj leteč.

30. Nato bodo pasli prvenci siromakov, in ubožni bodo ležali brez skrbi, ko bodem z lakoto pokončal korenino tvojo in pomoril ostanek tvoj.

31. Tulite vrata, vpij mesto, da gine vsa Palestina; kajti od severja prišel je dim, in nihče ne bode posebe zase skrbel v zborih njegovih.

32. Kaj naj torej odgovori poslancem narodovim? Da je Gospod ustanovil Sijon, da nanj pribegajo ljudstva njegovega siromaki.

XV. POGlavJE.

Težavno prorokovanje Moabovo. Ko bode ponoči razdejan Ar Moabljanov, bode pokončan; ko bode ponoči razdejan Kir Moabljanov, bode pokončan;

2. Pojde gor v Bajit in Dibon Bamot z jokom; nad

Nebom in nad Medebo tulil bode Moab; na vseh glavah njegovih bode pleša, ostrižena vsaka brada.

3. Na razpotjih njegovih bodo se opasovali z raševnikom; na strehah njegovih in po ulicah njegovih bode vse tulilo, padajoč v joku svojem.

4. In vpil bode Hesbón in Elale, noter do Jasa čul se bode njih glas; zatorej bodo kričali vojščaki Moabski, življenja svojega bode sit, *govoreč*:

5. Duša moja je klicala Moaba, zapore njegove, noter do Soarja, *kakor* junica triletna; ker po klanci Luitovem grégor z jokom, ker na potu v Oronajim kričé z vpitjem in ropotom.

6. Kajti *ob* vodah Nimrimskih bode razdejanje; kajti posušila se bode trava, zelišče nežno zvene, zelenjave ne bode.

7. Zatorej kar bode ostanka in vse kar so spravili, iznesó v dolino Arabsko.

8. Kajti vpitje tisto bode obhajalo mejo Moabsko, tja do stóka tuljenje njegovo, tudi do Ber-Elima tuljenje njegovo;

9. Ker bodo vode Dibonske polne krvi, ko napravim v Dibonu dodatke, bežečim Moabljanim leva, in ostanku dežele.

XVI. POGLAVJE.

Pošljite jagnje gospodovalca dežele, od Skale tjà do puščave, do gore hčere Sijonske.

2. Drugače bode *Moab* kakor tica tavajoča, gnjezdo razpuščeno; Moabljanke bodo ob brodu Arnonskem.

3. Ukreni, sodi; senco svojo jim naredi kakor nočno o poludné; skrij begúne, tavajočega ne izdaj.

4. Bivajo naj pri tebi beguni moji, *Moab*; skrivališče jim bodi pred pokončevalca očesom; kajti jenjal bode stiskalec, omagal pokončevalec; poginili bodo zatiralci vsi se zemlje.

5. In utrdil se bode v milosti prestol, in na njem bode sedel neprestano v šatoru Davidovem sodnik, ki dela pravo in je nagel v pravici.

6. Čuli smo prevzetnost *Moaba*, ošabnega silno; ošabnost njegovo in prevzetnost njegovo in togoto njegovo, in laži njegove.

7. Zato bode tulil Moabljan Moabljanu; vsak bode tulil; za zidovje Kirharesetsko bode govorili: In vendar je razdejano.

8. Dà, tudi moči Hesbonske bodo opešale; trta Sibemska; narodov gospodje razbijajo prelepe rastline njene, do Jazerja sezajo, vijó se po pušča-

vi: mladike njene se izdirajo, gredó čez morje.

9. Zatorej se jokam za jokom Jazerjevim, za trto Sibemsko; rosim te se solzo svojo, o *Hesbon* in *Elhale*: ker konec je pesmi o letnem sadu tvojem in o žetvi tvoji.

10. In minilo je veselje in radovanje na polji; in v vinogradih se ne poje; ne čuje se vpitje: vina v kadi ne tlači tlačilec; petja naj bode konec.

11. Zatorej ječi osrče moje zaradi *Moaba*, kakor strune, in drob moj zaradi *Kirhareseta*.

12. *Tako* se zgodi, ko bode jasno, da se trudi *Moab* na višini svoji; in ko pride molit v svetišče svoje, nič ne opravi.

13. To je beseda, s katero je bil Gospod ogovoril *Moaba* o tistem času.

14. Sedaj pa govori Gospod rekoč: V treh letih, kakor so leta najemniška, postane puhla slava *Moabova* z vso svojo množico preveliko; tako da bode ostanka malo, majhnega, slabega.

XVII. POGLAVJE.

Prorokovanje težavno *Damasku*. Glej, *Damask* bode jenjal biti mesto, in gomila bode podrtije.

2. Zapuščena mesta *Aroerska* bodo za čede, kjer bodo

ležale, da jih nihče ne bode plašil.

3. Kajti konec bode Efrajima građu in Damaska kraljestvu, in ostanki Sirski bodo kakor slava Izraelcev, govori Gospod nad vojskami.

4. Zgodi pa se v tistem času, da se zmanjša slava Jakobova; in shujša se mesa njegovega tolašča.

5. Bode, pravim, prav kakor bi pobiral žanjec žetev, in bi roka njegova žela klasje: bode, kakor on, ki bere klasje v dolini Rafajski.

6. Samo paberkovanje ostane v njem, kakor ko se obira oljka; dvoje ali troje jagod v vršiči najvišje mladike; četrto ali petero na mladikah rodovitnega debla, govori Gospod, Bog Izraelov.

7. V tistem času ozri se človek v stvarnika svojega, in oči njegove naj gledajo svetnika Izraelovega.

8. Ne oziraj pa se v oltarje tiste, v delo rok svojih; in kar so storili prstje njegovi, ne glej, ali gaje ali podobe pod nebom.

9. V tistem času bodo mesta močna podobna zapuščenemu grmovju in najvišji veji, katere so pustili *Asirjani* zaradi sinov Izraelovih; dà, puštinja bode.

10. Ker si pozabil Boga blaginje svoje, in skale trdne svoje nisi se spomnil, zatorej

bodeš sadil rastline prelepe, tudi trte tuje si nasadil.

11. Tisti dan, ko si sadil, skrbel si za rast; tudi zjutraj zgodaj si storil, da se razcvete seme tvoje: žetve kùp bode v dan bridkosti in smrtne bolečine.

12. Gorjé množici ljudstev mnogobrojnih, katero šumí, kakor šumé morja; in narodom bučečim, ki bucé z bučanjem, kakoršno je mogočnih vodâ.

13. Narodi bucé, kakor bucé mnoge vode bučeče. Ko se zadere nad njim, da naj pobegne kar najdalje; kajti podíl se bode kakor pleva gorska pred vetrom, in kakor kolo pred viharjem.

14. O času večernem, glej strah, ko ne bode še jutra, blizu ne bode nikogar. To je del njih, ki nas teptajo in usoda njih, ki nas plenijo.

XVIII. POGlavJE.

Gorje deželi se senčnimi pokrajinami, katera je poleg rék etijopskih;

2. Nji, ki pošilja prek morja poslance in v ladjah iz bičja površji vodâ: Pojte poročniki lahki k narodu raztrganemu in oplenjenemu, k ljudstvu strahovitemu iz tistega kraja in onkraj; narodu, ki zapoveduje vsem in vse teptá, čegar deželo razdevajo reke.

3. Vsi prebivalci sveta nase-

ljenega in stanovalci zemeljski; ko povzdignem gorsko zastavo, videli boste, in ko zatrobim, čuli boste.

4. Kajti tako pravi Gospod, ogovorivši me: Mirujem, ali oziram se v mesto svoje; kakor vročina jasna ob dežji, kakor gosta rosa o žetvi vroči.

5. Kajti pred trgatvijo, ko doraste popek in dozori sok ter postane cvet, kakor je *vinogradnik* potrebil ročice sè srpi svojimi ter odpravil in porezal odrastke:

6. *Tako se bodo skupaj pustili gorskim ticam in zemeljskim živalim, da naj poletje z njim preživé tice, in zimo z njim vse živali zemeljske.*

7. V tistem času pripelje se Gospodu nad vojskami dar od ljudstva raztrganega in oplenjenega, od ljudstva, pravim, strahovitega odondod in dalje; od naroda, ki vse vlada in teptá, čegar zemljo trgajo reke v kraji imena Gospoda nad vojskami, *pri gori sijonski.*

XIX. POGLAVJE.

Prorokovanje težavno Egiptovo. Glej gospod sedeč na gostem, lahkem oblaku napade Egipt, tako da se bodo tresli maliki egiptovski pred obličjem njegovim, in Egipčanom bode srce tajalo se v njih sredi.

2. Kajti pomešal bodem, *pravi*, Egipčane med seboj, da bodo bojevali se vsak zoper svojega brata, in vsak zoper prijatelja svojega; mesto zoper mesto, kraljestvo zoper kraljestvo.

3. In ker bode opešal duh Egiptov sredi njega, ko bodem uničil svèt njegov, popraševali bodo malike svoje in prorovalce in modrase in vedeže.

4. In Egipčane zaklenem v roko gospodov, trdo gospodujočih, dokler bode kralj osoren gospodoval jim, pravi Gospod nad vojskami.

5. Kajti uničili bodo vode, da se ne izlivajo v morje, tako da se reka posuši in usahne.

6. In zametajoč reke, zjemali bodo in posušili potoke, napeljane po nasipih, trstje in ločje zvéne.

7. Papiri poleg potokov, na bregu potokov in vsa setev potokov posuši se; izgine, ne bode je več.

8. In žalovali bodo ribiči in plakali vsi, kateri mečejo trnek v potoke; in kateri razgrinjajo mrežo po vodnem površji, medleli bodo.

9. In zarudé, kateri obdelujejo lan omikani, in kateri tkejo belino.

10. In potrti bodo po naklepih njegovih, vsi, kateri delajo nabiralnice in ribnjake.

11. Kajti brezumni so knezi soanski; modrijanov in svetovalcev Faraonovih svet bode aboten. Kako pravite Faraonu: Modrijanov sin sem, sin kraljev prestarih!

12. Kje so oni, kje neki modrijani tvoji, da ti naj naznanjajo sedaj? Spoznajo naj torej, kaj je sklenil Gospod nad vojskami zoper Egipet.

13. Brezumno bodo ravnali knezi soanski, goljufali se bodo knezi nofanski; zapeljavali bodo Egipet do skrajnih ljudstev njegovih.

14. Ko bode zmedel Gospod sredi njega duh zbégani, storili bodo, da bode Egipet taval v vseh delih svojih, kakor se zaletava pijani v bljevanji svojem.

15. In dela ne bode v Egiptu, kar bi delala glava ali rep, veja ali loček.

16. V tistem času bode Egipet podoben ženskam: kajti v trepetu bode in strahu zaradi vihtenja roke Gospoda nad vojskami, katero bode vihtel proti njemu.

17. In dežela judovska bode Egiptu v omagovanje; kdor koli je bode omenil pri sebi, bode ga groza; zaradi sklepa Gospoda nad vojskami, ki ga bode sklenil zoper njega.

18. V tistem času bode petero mest v deželi egiptovski govorilo v jeziku Kanaan-skem in priseglo Gospodu

nad vojskami, mesto razdejanja bode se imenovalo vsako.

19. V tistem času bode imel Gospod oltar sredi dežele egiptovske in podobo poleg meje njene.

20. In v znamenje in pričálo za Gospoda nad vojskami bode v deželi egiptovski; ko kličejo Gospoda zarodi zati-ralcev, da naj jim pošlje rešitelja in prvaka, da jih otme.

21. Tako bode znan Gospod Egipčanom; in spoznali bodo Egipčani v tistem času Gospoda; in čestili ga bodo sè žrtvijo in darom; in delali bodo Gospodu obljubo in spolnjevali.

22. Če bode s šibo Gospod udaril Egipet, s šibo tepe in ozdravlja; ko se bodo obrnili do Gospoda, dál se jim bode izprositi in jih ozdravil.

23. V tistem času bode cesta iz Egipta v Asirijo, po kateri bodo hodili Asirijani v Egipet in Egipčani v Asirijo, da česté Egipčani z Asirijani.

24. V tistem času bode narod izraelski tretji z egiptovskim in asirskim; blagoslov sredi dežele.

25. Njo bode blagoslavljal Gospod nad vojskami govoreč: Blagoslovljeno ljudstvo moje egiptovsko, in rok mojih delo ljudstvo asirsko, in last moja izraelsko.

XX. POGLAVJE.

V letu, ko je prišel Tartan v Azdod, poslan po Sargonu, kralji asirskemu; ko je oblegal Azdod in ga zmagal.

2. V tistem času govoril je Gospod po Izaiji, sinu Amosovem, zapovedujoč: Pojdi in sleci tisti raševnik z ledij svojih, in obúvalo svoje sezúj z noge svoje: in storil je tako, hodeč nag in bos.

3. Tedaj reče Gospod: Kakor hodi hlapec moj Izaija nag in bos, tretjega leta znamenje in čudo zoper Egipčane in zoper Etijopce,

4. Tako bode odpeljal kralj asirski sužnjo množico Egipčanov in v prognanje Etijopcev krdelo, otrók in starčkov, nago in boso; tudi z nago zadnjico, sramota Egipčanom.

5. Tako prestrašeni bodo se sramovali Etijopcev upanja svojega in Egipčanov svojega ponosa.

6. In prebivalec tistega kraja poreče v tistem času: Glejte, tako je upanje naše, kamor smo se zatekali po pomoč, da bi bili oteti iz pred obličja kralja asirskega; in kako bi ubežali mi?

XXI. POGLAVJE.

Težavno prorokovanje zapuščenega morja: Kakor vihar presilen, ki gré proti jugu, od

puščave pride, iz kraja grozovitega.

2. Prikazen trda se mi poroča: Nezvesti tisti dela nezvesto, in pokončevalec tisti pokončuje. Idi gor, Elam, oblezi Medijan; vse stokanje njegovo utešim.

3. Zatorej se ledja moja napolnijo bolečine; muke me popadajo kakor muke porodnice; krčim se od sluha, plašim se od vida.

4. Duh moj blodi; groza me plaši; mrak predragi meni dela mi v trepetanje.

5. Napravi mizo; pazi naj pazún; jej, pij: vstanite, o knezi; mažite ščit.

6. Kajti tako mi je zapovedal Gospod: Pojdi, postavi pazúna, kar bode videl, naznáni.

7. Ko je torej videl vozove, dvojne jahače, vozove oslovске in vozove kamelje; in ko je gledal pazno, prepazno:

8. Zavpil je, *kakor* lev: Na straži, Gospod, bodem jaz stal vedno podnevi, in pri opazovanji svojem bodem jaz prebil vse noči.

9. V tem, glej, bili so že pridrli vozovi môž, dvojni jahači. Tedaj je izpregovoril, govoreč: Padel je, padel Babilon, in vse izdolbene bogove njegove *treščil* je na tla.

10. O mlatev moja, in otrok gumna mojega; kar sem slišal od Gospoda nad vojskami,

Boga izraelskega, oznanjam vam.

11. Prorokovanje težavno Dumi. K meni kliče iz Sira; čuvaj kaj o noči, čuvaj kaj govori?

12. Čuvaj govori: Prišlo je bilo jutro, ali tudi noč; če bode te iskali, iščite; vrnite se, pridite!

13. Prorokovanje težavno zoper Arabijo: Po gozdih v Arabiji bode te prenočevale, o potujoče čete dedanske!

14. Nasproti gredé prinesó naj žejnemu vode; prebivalci Temskega kraja naj z jedjo svojo postrežejo tavajočemu.

15. Kajti zaradi mečev bodo tavalj; zaradi meča potegnena, in zaradi loka napetega, dà zaradi težke vojske.

16. Kajti tako pravi Gospod ogovorivši me: V enem letu, kakor so leta najemniška, tedaj propade vsa slava Kedar-ska.

17. In ostalo število lokostrelcev, mogočni Kedarjani bodo se zmanjšali, ker je govoril Gospod, Bog Izraelov.

XXII. POGLAVJE.

Prorokovanje težavno doline prikazni. Kaj ti je že, da greš vse gor na strehe?

2. Ropota polno, mesto hru-meče si, o grad radosti poln! Pobodeni tvoji niso pobodeni z mečem, in ne umrli v vojski.

3. Vsi voditelji tvoji, tava-joči skupaj, zvezani so tako, da ne rabijo loka; karkoli je pričujočih tvojih, zvezani sku-paj daleč beže.

4. Zato pravim: Obrnite se od mene; bridkosti naj se napolnim v tistem joku; ne bodite nadležni, tolažeč me, zaradi pokončanja ljudstva mojega hčere.

5. Kajti dan je stiske in tep-tanja in nadloge Gospodu nad vojskami, v dolini prikazni; podiranja zidú in kričanja proti gori.

6. In Elam nosi tul, z vozo-vi ljudi in konjiki, in Kir sne-ma ščit.

7. Zgodilo se bode namreč prelepim dolinam tvojim, da se napolnijo vóz; in konjiki sami bodo neprestano oble-gali vrata.

8. Ker odgrnil bode *sovraž-nik* ogrinjalo Judovo; in gle-daš tisti čas v orožje hiše gozdne,

9. In razpoke mesta Davi-dovega ogledujoč, da jih je mnogo, nabirate vode iz spod-njega ribnjaka.

10. In štejoč hiše Jeruza-lemske podirate hiše neke, da utrdite zid.

11. In nabirališče delate med dvema zidoma za vode starega ribnjaka; ali ne ozi-rate se v njega, ki ga je na-redil, in njega, ki ga je na-pravil zdavnaj, ne gledate.

12. In ko bode Gospod Bog nad vojskami v tistem času poklical vas na jok in plakanje, in obrivanje in opasovanje z raševino,

13. Glej, radost in veselje, pobijanje goved in klanje drobnice in vživanje mesa in pitje vina: Jejmo in pîmo, kajti jutri umremo!

14. In vendar se je razodel, ko sem jaz poslušal, Gospod nad vojskami: Pokorili se bodete za tisto krivico, dokler ne umrete, govori Gospod Bog nad vojskami.

15. Tako pravi Gospod Bog nad vojskami: Dej, stopi k tistemu pomočniku, Sebnu, ki gospoduje hiši;

16. Kaj ti tukaj? in kdo ti tukaj, da si tukaj izsékal si grob; o ti, ki si izsekavaš grob svoj na višini, ti, ki staviš na skalo prebivališče svoje?

17. Glej Gospoda, ki te pokriva z odejo moževo, in ki te ogrinja prijetno.

18. Lepo te bode valil, kakor kepo, v kraj prostoren, tam umreš in tam *bode konec* vôz slave tvoje, o sramota hiše gospodarja tvojega.

19. Izpodim te iz stanja tvojega, *govoreč*, sè stališča tvojega te zvrne.

20. Zgodi se pa tisti dan, da pokličem hlapca svojega Elijakima, Helkijevega sina:

21. In oblečem ga v suknjo

tvojo in s pasom tvojim ga utrdim, in gospostvo tvoje dam v roke njegove, da bode za očeta prebivalcem Jeruzalemskim in hiši Judovi.

22. In ključ hiše Davidove položim na ramo njegovo; ko on odpre, nihče ne zapre, in ko zapre, nihče ne odpre.

23. In zabijem ga *kakor* klin na trdnem mestu; in za časten prestol bode očetovi hiši svoji.

24. Kajti obésijo mu vso slavo očetove hiše njegove; pridelke njene in dohodke njene; vse orodje tudi najmanjšega; orodje pitnih posod in vse orodje mehóv.

25. Tisti dan, govori Gospod nad vojskami, izgine tisti klin zabit na trdnem mestu in zlomljen pade; in pokončá se breme tisto, ki mu je bilo naloženo; ker govoril je Gospod.

XXIII. POGLAVJE.

Prorokovanje težavno Tiru. Tulite ladje morske. Razdejana je po domačinih, po tujcih, iz kraja Kitejskega, razodeva se proti nji.

2. Molčite prebivalci otoka, ti, *ki te* polnijo kupci Sidonski, tavajoči po morji.

3. Čigar pridelek po mnogih vodah je seme Sihorjevo, žetev potoka, in trg si narodov.

4. Sram te bodi, Sidon, ker morje govori, grad morski, govoreč: Nisem na porodu,

ne rodim in ne redim mladeničev, ne odgajam devic.

5. Kakor pri govorici o Egiptu, trepetajo naj enako pri govorici o Tiru.

6. Pojdite čez morje, tulite prebivalci otoka.

7. To se vam vidi *mesto* veselo, čigar noge, od dní poprejšnjih od stanja poprejšnjega njegovega vodijo ga stanovat v daljavi?

8. Kdo je sklenil to zoper Tir tá venčani? čigar kupci *bili so* knezi, čigar trgovci najbolj češčeni na zemlji?

9. Gospod nad vojskami sklenil je to; da oskruni vse slave napuh, da povzdigne vse najbolj češčene na zemlji.

10. Vrni se v deželo svojo, potoku podobna, ladja morská; ni ga več pasú

11. Roko svojo je iztegnil čez morje, kraljestva potresa: Gospod ukazuje zoper Kanaan pogubiti gradove njegove.

12. Govoreč: Ne bodeš se radovala dalje, o devica osramotena, hči Šidonska, vstani, idi h Kitejcem, tudi tam ti ne bode pokoja.

13. Glej deželo Kaldejsko, tisto ljudstvo ni hilo, *odkar* je Asirijan jo ustanovil za divjake; zgradili so bili stolpe ogleđovalne svoje; povzdignili so bili hiše njene; *Asirijan* jo je razrušil.

14. Tulite ladje morske, ker se pokončuje trdnjava vaša.

15. Zgodi se pa v tistem času, ko bode pozabljen Tir sedemdeset lét, po dnevih enega kraljestva; ko preteče sedemdeset lét, zgodi se Tiru, kakor se poje o vlačugi.

16. Vzemi strune, obhodi mesto, o vlačuga pozabljena; dobro bij *nánje*; prepevaj pridno, da se ponovi spomin tvoj.

17. Zgodi se namreč, da, ko preteče sedemdeset lét, Gospod obišče Tir, ki se povrne k svojemu zaslužku. Nato bode se kurbal z vsemi kraljestvi *tistega* kraja na zemlje površji.

18. Naposled bode blago njegovo in zaslužek njegov posvečen Gospodu; ne položi se v zaklad in ne shrani se; nego za prebivalce bode izpostavljeno Gospodu blago njegovo, za uživanje do sitega, in za odejo močno.

XXIV. POGlavJE.

Glej, Gospod bode pokončal deželo in izpraznil jo; in preobrnivši lice njeno bode razkropil prebivalce njene.

2. In ljudstvu bode tako kakor duhovnu; tako hlapcu kakor gospodarju njegove mu; tako dekli kakor gospodinji njeni; tako kupcu kakor prodajalcu, tako posojevalcu kakor njemu, ki na posodo

jemlje; tako dolžniku, kakor upniku.

3. Vsa pokončana bode dežela in vsa oplenjena, ker Gospod je govoril to besedo:

4. Žalovala bode dežela in onemogla; medlel, onemogel bode ves naseljeni svet; medleli bodo prvaki ljudstev v deželi.

5. Tudi tá dežela je oskrumena pod prebivalci svojimi, ker prestopajo postave, preobračajo sklep, lomijo večno zavezo.

6. Zato bode prokletstvo uničilo deželo in osamljeni bodo, ki prebivajo v nji. Zato bodo pogoreli prebivalci dežele, in ostane jih ljudi celo malo.

7. Žalovala bode trgateg, hirala trta; zdihovali bodo vsi, ki so veselega srca.

8. Konec bode veselja bobnov, prestane radujočih se šum; konec bode veselja strún.

9. S petjem ne bodo pili vina; grenéla bode pijača opojna njim, ki jo pijó.

10. Razdere se mesto in prazno bode; zaprè se sleharna hiša, da ne vnide *nihče*.

11. Tožilo se bode o vinu po ulicah; zvečerila se bode vsa radost, izseli se veselje dežele.

12. Razdejanje bode ostalo v mestu; in razrušena bodo vrata.

13. Tedaj bode tako sredi dežele, med tistimi ljudstvi, kakor olivam otresene oljke, kakor grozdju, ko je trgateg končana.

14. Ti bodo zagnali svoj glas in peli; zaradi lepote Gospodove bodo dajali glas močan tam od morja:

15. Zatorej sredi požara povelečujte Gospoda; na otokih morskih imé Gospoda, Boga Izraelovega.

16. Od kraja zemlje slišali smo petje: Slava pravičnemu! Že pa pravim: Jaz hiram, jaz hiram; Gorjé mi; krivični ravnajo krivično; in po najkrivičnejši krivici ravnajo krivično.

17. Groza in jama in zadrga preté ti, o prebivalec dežele!

18. Zgodi se namreč, *da* bežeči, ko začuje grozo, pade naravnost v jamo; in kdor pride gor iz srede jame, vjame se v zadrgo; kajti lijaki odpró se z višave, in stresnejo se zemljé podslombe.

19. Vsa zemlja se podere, vsa zemlja se razpoči, vsa zemlja bode se majala.

20. Vsa zemlja bode omahovala kakor pijanec; bode se majala kakor kočica; in ko bo de težila jo pregreha njena, pala bode tako, da več ne vstane.

21. In zgodi se v tistem času, ko bode Gospod kaznoval vojsko sleharnega prvaka,

sè samim prvakom; in vse kralje v deželi, z njih deželo;

22. Da se zberó zbrani, zvezani v jamo, in zapró se v zaporu, in pogrešali se bodo čez mnogo dni.

23. Naposled bode se sramoval sam mesec, in orudelo bode solnce samo; ko bode kraljeval Gospod nad vojskami na gori sijonski in v Jeruzalemu, in pred starejšinami svojimi slavno.

XXV. POGLAVJE.

Gospod Bog si moj, poviševal te bodem, poveličeval ime tvoje, ker si storil čudo: sklepi starodavni so zvestoba, resnica.

2. Kajti naredil si kùp iz mesta, *iz* gradú trdnega razvalino; tujcev palačo iz mesta, na veke se ne sezida.

3. Zato te bode slavilo ljudstvo hrabro, grad narodov strahovitih bode te čestil.

4. Ker si bil grad siromaku, grad potrebnemu, ko je bil v kaki stiski; zavetje pred povodnjo, senca pred vročino, ko je bil dih silovitnikov podoben povodnji, ki podira zid.

5. Kakor vročino o suši utešiš tujcev ropotanje; dà z gosto senco vročino, ki je odgovarjala silovitnikov zaródu.

6. Napravil pa bode Gospod nad vojskami vsem ljudstvom na tej gori poedinjo tolsto, poedinjo z *vinom* čistim, po-

edinjo s tolstimi pitanci, z *vinom* očiščenim drožî.

7. In na tej gori uniči podobo zagrinjala tistega, ki zagrinja vsa ljudstva; in pokrivala tistega, ki pokriva vse narode.

8. Uniči smrt sámo v zmago, in Gospod obriše solze z vseh obličij; in ljudstva svojega sramoto odpravi z vse zemlje (kajti govoril je Gospod).

9. Da reče tisti dan: Glej Bog naš je tá; čakamo ga, in reši nas; da je Gospod, katerega čakamo, poskakovali bodemo in radovali se blaginje njegove.

10. Kajti počivala bode roka Gospodova na ti gori; poteptá pa se Moab na mestu svojem; kakor se teptá slama na njivi gnojeni.

11. Razpne namreč roke svoje sredi njega, kakor *jih* razpenja plavalec, ko plava; in prevzetnost njegovo poniža z lijaki svojih rok.

12. Tako potlači grad in višavo zidov tvojih, potlači, zruši na tla, noter v prah.

XXVI. POGLAVJE.

V tistem času bode se pela pesem tá v pokrajini Judovski: Mesto trdno imamo; blaginjo daje zidom in trdnjavi.

2. Odprite vrata, in vnide naj rod pravični, ki hrani vso zvestobo.

3. Njemu, ki je stanoviten

v misli, hraniš mir večni, ko ti zaupa.

4. Zaupajte Gospodu vekomaj, kajti Gospod Bog je vekov skala.

5. Kajti ponižuje prebivalce višave, grad visoki, podira ga, podira ga dol do tâl; razruša ga noter do praha.

6. Tepta ga noga, ubozega noge; siromakov stopinje.

7. Pot pravičnega je po ravnini; naravnost ravnaš pravičnega stezo.

8. Tudi na potu sodeb tvojih čakamo te, Gospod, k imenu tvojemu in k spominu tvojemu je hrepenenje duše moje.

9. Sê srcem svojim hrepenim po tebi ponoči; in z duhom svojim v meni iščem te zgodaj; kajti ko so sodbe tvoje na zemlji, učé se pravice prebivalci naseljenega sveta.

10. Ko milost najde hudobni, ne učí se pravice; krivično ravná v deželi pravični; in ne pomišlja visokosti Gospodove.

11. Gospod, ko se dvigne roka tvoja, ne vidijo; videli bodo osramoteni gorečnost do ljudstva; dà, tudi ogenj bode pokončal sovražnike tvoje.

12. Gospod, ti nam daješ mir; kajti tudi vse reči naše nam si zvršil.

13. Gospod Bog naš; zapovedovali so nam gospodje razen tebe; samo po tebi se spominjamo tvojega imena.

14. Mrtvi se ne oživé; mrličí ne vstanejo; zato si jih obiskavši pogubil, in pokončal si ves njihov spomin.

15. Pridál si temu narodu življenje, pridajoč temu narodu povelicuješ sebe: *narodu, katerega* si bil pregnal do vseh krajev zemlje.

16. Gospod, sredi stiske so te obiskali; molili so ponižno, ko jih je *trla* pokora tvoja.

17. Kakor noseča blizu poroda trpi, vpije v bolečinah svojih, tako smo bili pred obličjem tvojim, Gospod.

18. Noseči smo bili, trpeli smo, kakor ko bi rodili sapo; blaginje nobene bi ne bili storili deželi, in padli bi ne bili prebivalci naseljenega sveta.

19. Oživljajo se mrtvi tvoji, tudi mrličí moji vstajajo: Zbudite se in pójte, kateri prebivate v prahu, kajti rosa na zelji je rosa tvoja, potem ko si vrgel na tla mrličé.

20. Dej, ljudstvo moje, vniđi v hrame svoje in zapri si duri svoje. Skrivaj se malo časa, dokler ne preide nevolja.

21. Kajti, glej, Gospod pride iz kraja svojega, kaznovat krivico prebivalca zemlje proti njemu; in zemlja odkrije kri svojo, in ne bode pokrivala dalje ubitih svojih.

XXVII. POGlavJE.

V tistem času obiše Gospod z mečem svojim pretrdim in

prevelikim in prekrepkim levijatana, kačo podolgovato, in levijatana, kačo zvito, in ubije gada, ki je v morji.

2. Tisti dan, prepevajte vinarstvu rudečega vina.

3. Jaz Gospod bodem ga stražil, vsak čas ga bodem močil; da ga kdo ne ogleda, stražil ga bodem noč in dan.

4. Srdú nimam; kdo bi me po trnji in grmovji pripravil v boj! oprezno idoč vanj zažgem jih vse.

5. Če pa se prime moči moje, da sklene mir z menoj, sklene naj mir z menoj.

6. Storil bode, da korenine poženo Jakobovi potomci; razcvital se bode in kalil Izrael, dà, površje sveta naseljenega napolnijo se sadom.

7. Ali ga bije, kakor je udaril njega, ki ga je bil? ali se ubijajo, kakor so se bili ubiti njegovi?

8. Zmerno izganjajoč ga prepiraš se z njim; odnaša ga z dihom svojim trdim, kakor o času severja.

9. Zato se s tem pokori krivica Jakobova; in ta je ves sad, da odpravi greh njegov, ko naredi vse kamenje oltarja kakor apneno kamenje razdrobljeno; in ne vstanejo gaji ali podobe podnebne.

10. Nego mesto trdno bode samotno; hlev razdejan in zapuščen kakor puščava;

tam se bode paslo tele in tam ležalo in objedalo veje njegove.

11. Ko usahne veja njegova, zdrobé se vejice, žene pridejo ter jo zažgó; ker ljudstvo nima nikakega razuma, zato se ga ne usmili, on, ki ga je ustvaril; in on, ki ga je upodobil, ne deli mu milosti.

12. Zgodi se pa v tistem času, da bode Gospod otepal od toka tiste reke do hudournika egiptovskega; vi pa se bodete pobirali vsak posebe, o Izraelci.

13. In zgodi se v tistem času, ko zapoje rog veliki, da pridejo oni, ki so poginili v deželi asirski, in ki so bili pregnani v deželo egiptovsko, in priklonijo se Gospodu na sveti gori v Jeruzalemu.

XXVIII. POGLAVJE.

Gorjé kroni napuha, pijancem Efrajimskim, katerih dika in slava je kakor cvet, ki vene, njim, ki zapovedujejo dolini rodovitni, pobiti od vina.

2. Glej, krepák in močán v Gospodu, podoben povodnji s točo, vrtincu pogubnemu; podoben povodnji močnih vodá deročih, trešči jo na tla z rokó.

3. Poteptani bodo z nogami; krona napúha, pijanci Efrajimski.

4. Tedaj bode kakor množica cvetov venečih, dika in

slava njegova, vsi kateri zapovedujejo dolini rodovitni; kakor zgodnji sad, ko ni še poletje, katerega vsak, ki ga vidi, pogoltne, ko je še v roki njegovi.

5. V tistem času bode Gospod nad vojskami za krono slave in za venec dike ostalemu ljudstvu svojemu.

6. In za sodbe duh njemu, ki bode vodil sodbo in mogočnim, ki vodijo vojsko nazaj do vrat.

7. Ali tudi oni tavajo od vina, in od pijače opojne blodijo; duhovnik in prorok tavata od pijače opojne, vino ju vtaplja; blodita od pijače opojne, tavata v oprasku videčega, omahujeta v sodbi.

8. Kajti vse mize so polne bljevanja in nesnage; mesta ni več.

9. Koga naj bi učil znanja in komu naj bi podajal nauk, da ga umé? Odstavljenim od mleka, odtrganim od prsi?

10. Kajti zapoved na zapoved, zapoved na zapoved, ukaz na ukaz, ukaz na ukaz; nekoliko tu, nekoliko tam!

11. Ko je v tuji govorici in vinem jeziku to ljudstvo ogovoril *Gospod*.

12. Ko jim je rekel: To je pravi pokoj, pokoja dajte trudnemu; in to je odpočitek, in ne bodo hoteli poslušati;

13. Nego bode jim beseda Gospodova zapoved na zapoved, zapoved na zapoved; ukaz na ukaz, ukaz na ukaz, nekoliko tu, nekoliko tam, da gredó dalje, zvrnivši se vznak padejo in se polomijo, in se vjamejo v mreži.

14. Zato čujte besedo Gospodovo, možje posmeovalci; gospodarji tega ljudstva, ki je v Jeruzalemu.

15. Ker pravite: Sklenili smo zavezo sè smrtjo, in z grobom smo storili pogodbo; bič povodnji ko pojde mimo, ne zadene nas, ker zvijačo imamo za zavetje svoje, in skrivamo se v laži.

16. Zatorej tako govori Bog Gospod: Glej, za podlogo sem jaz položil na Sijonu kamen, kamen izkušanja, vogelnik, drag, za podlogo utrjeno; kdor veruje, ne prengli se.

17. Kajti sodbo storim po pravilu in pravico po tehtnici, da toča iztrebi zvijače zavetje, in skrivališče poplavijo vodé.

18. Tedaj se ovrže zaveza vaša sè smrtjo, in pogodba vaša z grobom ne ostane; bič povodnji ko pojde mimo, tedaj vas pogazi.

19. Kader pojde mimo, prestreže vas, kajti vsako jutro pojde mimo ponoči in podnevi; in strah *vas* bode, ko začujete.

20. Kajti prekratka bode postelja, da bi se iztegnil; in odeja ozka, ko se skrči.

21. Kajti kakor na gori Perasimski vstane Gospod, razsrdi se kakor v dolini Gabaonski; da stori dejanje svoje, čudno dejanje svoje, da opravi delo svoje, čudno delo svoje.

22. Sedaj torej ne posme hujte se dalje, da se ne utrdijo vezi vaše; kajti pokončanje, in *to* gotovo, čul sem od Gospoda nad vojskami, zoper to deželo.

23. Nagnite ušesa in čujte glas moj, poslušajte in čujte govor moj.

24. Ali ves dan orje oratar za setev? brazdi in vlačí zemljo svojo?

25. Ali ne bode, ko je poravnal površje njeno, ali kopra sejal ali trosil kumine? ali pa deva izvrstno pšenico, ali ječmen odlični, ali pa grahrico na mejo svojo?

26. Nato zveže vse po tistem načinu, kakor ga Bog uči, Bog njegov.

27. Kajti koper se ne mlati sè zobci, in ne vrtil se po kumini vozno kolo; nego s palico se otepa koper in s šibo kumina.

28. Krušno žito se drobi, a ne mlati ga neprestano; ko ga je strl s kolesom voza svojega, ne drobi ga s konjiki svojimi.

29. Tudi to prihaja od Go-

spoda nad vojskami, *ki* je čudovit v svetu, veličasten v dejanji.

XXIX. POGlavJE.

Gorje Arijelu, Arijelu; gradu, v katerem si je David napravil stanišče! Pridenite leto k letu; žrtvam prazniškim naj odrezujejo glave;

2. Vendar pripravim v stisko Arijela; in žalost in pobitost bode, ko mi bode *mesto*, kakor Arijel.

3. Kajti ostrog napravim z vojsko oboroženo zoper tebe, in oblegajoč te v ostrogih stalnih naredim nasipe.

4. Tako da bodeš ponižan s tál govoril, in iz prahú bode šumel govor tvoj; in glas tvoj bode kakor modrasov iz tal; iz prahú šeptá tvoj glas.

5. Kajti kakor prah drobán bode tujcev tvojih množica in kakor pleva leteča mimo silovitnikov množica; tako bode mahoma, hipoma.

6. Gospod *ga* obišče z gromom in potresom in bobnenjem močnim, z vrtincem in nevihto in in s plamenom požrešnega ognja.

7. Bode namreč, kakor ko bi se mu sanjalo o prikazni ponočni, množica vseh tistih narodov, kateri se bodo vojskovali zoper Arijela; in posamezni, ki se bodo vojskovali zoper njega in ogradje njegovo in stiskali ga.

8. Bode, pravim, kakor ko bi se sanjalo lačnemu, glej, da je; ko pa se zbudi, prazna je duša njegova; ali kakor ko bi se sanjalo žejnemu, da pije, glej; ko pa se zbudi, truden je, glej, in duša njegova čuti poželenje; tako bode množica vseh tistih narodov, kateri se bodo vojskovali zoper goro sijansko.

9. Pomišljajo se; čudite se; dobrovolijo se, kričite: upijanjajo se, ali ne z vinom; opotekajo se, ali ne od pijače opojne.

10. Kajti oblil vas je Gospod z duhom spanja trdnega, in zatisnil vam je oči; s proroki pokril je tudi prvakov vaših najrazumnejših oči.

11. Zato vam je prikazen njih vseh podobna besedam pisma zapečatenega, katero se daje branja večjemu govoreč: Beri, prosim, to; reče pa: Ne morem, ker je zapečateno.

12. Ko bi se pa dalo pismo neveščemu branja, govoreč: Beri, prosim, to; reče: Brati ne znam.

13. Kajti rekel je Gospod: Zato ker se bliža to ljudstvo, in me česti z ustmi svojimi in ustnicami svojimi, srce pa svoje obrača daleč od mene; in je strah njihov pred menoj, kakor so se ga učili po nauku človeškem;

14. Glej, zato boden jaz

dalje delal reči čudne s tem ljudstvom neprestano, in čudovite; in modrost modrijanov njegovih mine, in razumnost razumnikov njegovih bode se skrila.

15. Gorje jim, kateri skrivajo v globočino sklep pred Gospodom, kateri imajo delo svoje v temi in govore: Kdo nas vidi? in kdo nas zagleda?

16. Da reči zvrčate pred nami, ali je to misliti kakor ilovico lončarjevo? Ko reče poslopje za delavca svojega: Ni me naredil, in posoda zanj, ki jo je naredil: Ne umé.

17. Ali ne še malo časa, prav malo, in izpremeni se Liban v njivo? in njiva bode se štela za gozd?

18. In tisti dan bodo gluhci ti slišali besede pisma, in iz mraka in temé bodo videle slepcev oči.

19. In krotki bodo polni veselja v Gospodu; in najubožnejši mej ljudmi bodo se radovali v svetniku Izraeolovem.

20. Ker konec bode silovitnika in pogine zasmehovalec; in iztrebljeni bodo vsi, kateri pridno pazijo na ničemurnost;

21. Kateri preganjajo zavoljo besede človeka, ki je kaj pregrešil; in kateri karajoče mu pri vratih stavijo zanko; s kratka: kateri s praznoto svojo podirajo pravičnega.

22. Zato tako govori Gospod

o hiši Jakobovi, kateri je rešil Abrahama: Ne bode se več sramoval Jakob, in obličje njegovo ne bode bledelo.

23. Kajti ko bode videl otroke svoje, rok mojih delo sredi sebe, posvečujoč ime moje; tedaj bodo posvečevali svetnika Jakobovega, in Boga Izraelovega strašnega bodo oznanjali,

24. Da spoznajo tavajoči v duhu razum, in šepetalci učé se nauk.

XXX. POGLAVJE.

Gorjé sinom trdovratnim, govori Gospod, naklepe delati, ali ne iz mene; in odevati se s pokrivalom, ali ne duha mojega; da kopičijo greh na greh.

2. Ki se napotujejo dol v Egiptet, ko niso poprašali ust mojih; da se okrepčajo s krepostjo Faraonovo, in da pribеžé v senco Egiptovsko.

3. Kajti bode vam krepost Faraonova v sramoto, in pribejanje tisto v senco Egiptovsko v nečast.

4. Ko so bili v Soanu knezi njegovi in poslanci njegovi prišli so v Hanes,

5. Vse sramoti po ljudstvu, *po ljudéh*, ki jim ne bodo koristili; ne v pomoč in v korist, nego v sramoto in nečast bodo.

6. Breme živini južni. V deželo stiske in nadloge, od

koder je lev grozni, in mladi lev; gad in zmaj leteči, poneśó na plečih oslovskih blago svoje, in na grbi velblodov zaklade svoje, k ljudstvu, *ki jim* ne bode koristil.

7. Kajti Egiptčanov bode prazna in ničeva pomoč; torej proglašam za to: Krepost jim bode, da ostanejo.

8. Zdaj pridi, zapiši to na desko pri njih; in v knjigo začrkaj to, da bode v časih prihodnjih vekomaj, na večne čase.

9. Kajti ljudstvo je uporno, otroci lažnjivi; otroci nočéjo poslušati postave Gospodove.

10. Kateri velé videčim: Ne vidite; in razumnim: Ne vidite nam naprej kar je pravo; govorite nam dobrikavo; vidite naprej domišljave.

11. Zapustite stezo, krenite s pota; dejte, da se umakne nam izpred obličja svetnik Izraelov.

12. Zato tako govori svetnik Izraelov: Ker zametate to besedo, a zanašate se na zvižajočo in življenje trdovratno, ter se opirate nanje,

13. Zato vam bode tista krivičnost podobna podirajočega se *zidu* razpôki, katera je delala bunko v zidu visokem, ki se nagloma, hipoma podere.

14. Zdrobi jo pa kakor razpoka posode lončarske razbite; delal ne bode po vsmi-

ljenji, tako da se ne najde v razbitji njenem čepinja, s katero bi se vzel ogenj z ognjišča; ali bi se voda zajela iz luže.

15. Kajti tako govori Gospod Bog, svetnik Izraelov: vrnete se in pojdete dol ter tako bode te rešeni, v miru in zaupanji bode moč vaša; ali vi niste pri volji;

16. Nego govorite: Nikakor, kajti sedeč na konji bomo bežali; zato bode te bežali; ali na lahki živali bomo jezdili; zato bodo lažji, ki vas preganjajo.

17. Tisoč ljudi pred krikom enega, pred krikom pètih bežali bode te vsi; dokler ne bode ostali podobni stebri na vrhu té gore, in podobni zastavi na tem griču.

18. Zato pa bode Gospod čakal storiti vam milost; in zato se bode vzel usmilit se vas. Kajti Bog pravice je Gospod, blagor jim vsem, kateri ga čakajo.

19. Kajti ljudstvo bode prebivalo v Sijonu, v Jeruzalemu; ne bodeš se več jokalo; gotovo ti stori milost na glas vpitja tvojega; kakor hitro te začuje, usliši te.

20. Dal vam bode res Gospod stiske kruh, in nadloge vode; ali ne zaprè se v kot nobeden več njih, ki te učé; nego oči tvoje bodo videle učitelje tvoje,

21. In ušesa tvoja bodo slišala besedo zad za teboj govorečih: To je pot tisti, hodite po njem, ko krenete na desno ali na levo;

22. In skrunili bode te odeje malikov srebra tvojega; in plašč vlitega iz zlata tvojega; odločeval jih bodeš kakor njo, ki ima mesečnino: Poberi se, porečeš njih vsakemu.

23. Tedaj bode dal dežja setvi tvoji, s katero bodeš posejal zemljo; tako da bode kruh, pridelek zemlje, obilen in debel; čede tvoje bodo se pasle tisti dan po pašniku širokem.

24. In voli in osličji, ki obdelujejo zemljišče, jedli bodo zmes čisto, ki bode vejana s pletenico in vejalnico.

25. In nad vsako goro visoko, in nad vsakim gričem vzvišenim bodo potoki, vodotoki, o času vélikega klanja, ko bodo padali stolpi.

26. In luč meseca sama bode kakor solnčna luč, luč pa solnčna bode sedemkrat tolika, kakor sedem dnevov luč; tisti dan, ko bode Gospod obvezal rano ljudstva svojega, in ozdravil, kar je zlomil udarec njegov.

27. Glej, ime Gospodovo prihaja iz daljave, goreč od jeze svoje in požara hudega; ustnice njegove so bile polne nevolje, in jezik kakor ogenj žareč;

28. In dih njegov kakor hudournik, poplavljaoč njega, ki je delil do vrata, preganjaoč narode s preganjanjem ničemurnosti; storil je, da tavajo, uzdo davši ljudstvom na čeljusti.

29. To vam bode pesem, kakor v noči, ko se posvečuje praznik; in radost dušna, kakor njegova, ki gre s piščaljjo, da pride na goro Gospodovo, k skali Izraelovi.

30. Storil je Gospod, da se začuje glasú svojega veličastvo; in pokazal je roko svojo iztegneno dol, v ognji jeze in v plamenu ognja žarečega; z raztresom in povodnjo in s točo kameneno.

31. Ko je glas Gospodov potrl Asirijana, ki je bil vajuen biti s šibo.

32. Tako bode vsak kraj, koder pojde mimo šiba gotova, na kogar jo položi Gospod, z bobni in strunami, ko ga bode premagal v posebnih bojih.

33. Kajti pripravljen je že naprej pogube kraj; ta je tudi kralju samemu namenjen; preglobokega in preširokega naredil ga je *Gospod*; grmade njegove, ognja indro je mnogo. Dih Gospodov zapali jo kakor shudournikom žveplenim.

XXXI. POGLA VJE.

Gorje njim, ki gredó dol v Egipet po pomoč, in se opi-

rajo na konje, ki zaupajo vozom, katerih je mnogo, in konjikom, katerih je število veliko; ter se ne ozirajo v svetnika Izraelovega, in ne iščejo Gospoda.

2. Ali tudi on je moder; koder pošlje zlo, ne dá, da bi se premaknile besede njegove, nego vrpne se nad hišo hudodelnikov in nad pomoč njih, ki delajo krivico.

3. Egipčan pa je človek, ne pa *Bog* silni, in njih konji meso, ne pa duh; tedaj ko iztegne Gospod roko svojo, zgrudi se pomočnik, in podpirani pade; in skupaj poginejo ti vsi.

4. Ali tako mi pravi Gospod: Kakor se lev rjoveči, in kakor se lev mladič pri plenu svojem, ko se kliče zoper nje-ga množica pastirjev, ne ustraši njih glasú, in ne plaši njih ropota; tako pride dol Gospod nad vojskami vojskovat se za goro sijonsko in za grič njegov.

5. Kakor tiči krilati, tako bode Gospod nad vojskami branil Jeruzalem, branil in otel, mimo gredé tudi rešil.

6. Povrnite se k *njemu*, ki ga s popolnim odpadom dražijo sinovi Izraelovi.

7. Ko bodo tisti dan zame-tali vsak svoje malike srebrne, in zlate malike svoje, kar vam delajo roke vaše v greh,

8. Tedaj pade Asirjan od

meča ne moškega, in meč ne človeški ugonobi ga, in beže bode skrbel zase v strahu pred mečem; in mladeniči njegovi in prvaki njegovi bodo dajali davek.

9. Kajti skala njegova izgine od groze, in knezi njegovi bodo potrti od znamenja; govori Gospod, ki ima ogenj v Sijonu in peč v Jeruzalemu.

XXXII. POGlavJE.

Glej, pravično bode kraljeval kralj, in po pravici bodo kneževali knezi.

2. In mož bode kakor zavetjepred vetrom, in pribežališče pred povodnjo; kakor potoki vodni na suhem kraju, kakor senca skale velikanske v deželi onemogli.

3. In ne zamiže oči videčih, nego poslušala bodo poslušalcev ušesa.

4. In duh nespametnih bode razumel nauk, in jecajočih jezik bode hitro govoril in gladko;

5. In pregrešnemu ne bode se dalje dajalo ime plemenitega; in skopuh ne bode se imenoval radodaren.

6. Ko bode pregrešni govoril pregreho, in srcenjegovo bode doprinašalo krivico, vršec licemerstvo in zmoto govoreč proti Bogu, prazneč lačnemu dušo in žejnemu umikajoč pijačo.

7. In skopuha orodje bode slabo, ki dela pregrešne naklepe, da bi pogubil ponižne z govori zvijače, tudi ko potrebni govori pravico.

8. Ali plemeniti dela naklepe plemenite, in stanoviten je v stvaréh plemenitih.

9. Žene mirne, vstanite; čujte glas moj, hčere zaupne, poslušajte govor moj.

10. Mnogo let zaporedoma bodete v strahu, o zaupne, ko bode propala trgategv, bire ne bode.

11. Trepetajte, o mirne, strah vas bodi, o zaupne, slecite se in nage bodite, in opašite si ledja.

12. Zaradi prsi naj jokajo; zaradi njiv predragih, zaradi trte rodovitne.

13. V deželi ljudstva mojega rastlo bode trnje in grmovje; gorelo bode po vseh hišah veselih, v mestu radostnem.

14. Kajti grad bode zapuščen, mesta šum bode samotni; grič in pozorišče bosta za brlog vekomaj, na veselje divjim oslom, čedam za pašnik.

15. Dokler se ne vlije nad nas duh z višine, in se puščava izpremeni v njivo, in njiva se bode imela za gozd.

16. In v oni puščavi bode prebivala sodba, in pravica bode stanovala na njivi.

17. Sedaj bode pravice delo mir; sad, pravim, pravice pokoj in varnost vekomaj.

18. Kajti ljudstvo moje bode prebivalo v hlevu mirú, in v prebivališčih varnih, in v krajih za pokoj mirnih;

19. Če bode še tako vsipala se toča in podiral se gozd; in ponižavalo se mesto.

20. O srečni vi, ki ste sejali poleg vseh vodâ, in ste pustili noter nogo vola in osla.

XXXIII. POGLAVJE.

Gorjé ti, pokončevalec, ki sam se ne pokončuješ; in tebi, nezvestnik, zoper katerega se ne dela nezvesto; ko jenjaš biti pokončevalec, bodeš se pokončeval; ko prestaneš delati nezvesto, delalo se bode nezvesto proti tebi.

2. Gospod, stóri nam milost, tebe čakamo; bodi jim roka sleharno jutro, in blaginja naša v času stiske.

3. Od donečega glasú tavajo ljudstva; od vzpenjanja tvolega razkropé se narodi.

4. In pobira se plen vaš zbrani, kakor pobira kobilica; skakajoč, kakor skače kobilica nanj.

5. Vzvišen je Gospod, ker prebiva na višavi; Sijon napolnjuje sè sodbo in pravico.

6. Je torej krepost tvojega časa, moč vse blaginje, da veš in znaš; strah Gospodov je zaklad njegov.

7. Glej, najkrepkejši izmed njih vpili so zunaj, poslanci mirú jokali so bridko.

8. Zapuščene so bile ceste; hodil ni več popotnik, prelomil je zavezo; zaničeval je mesta, zmenil se ni za človeka.

9. Zalovala, hirala je dežela; sramoval se je Liban, hirajoč; bil je Saron kakor puščava, ter tulil je Basan in polje.

10. Zdaj vstanem, reče Gospod, zdaj se povzdignem, zdaj se vzpnem.

11. Spočenjate travo suho, rodili bodete strnišče; dih vaš je ogenj, ki vas pokončá.

12. Tako so bila ljudstva, kakor v apnenicah; kakor trnje porezано, sežgana v ognji.

13. Čujte, dalnji, kaj sem storil, in bližnji spoznajte mogočnost mojo.

14. Preplašeni so bili na Sijonu grešniki; trepet se je polastil licemércev; kdo izmed nas bode bival z ognjem požrešnim; kdo izmed nas bode prebival z žrjavico večno?

15. Kdor hodi pravično, in kdor govori pošteno; kdor zaničuje dobiček *po zvijači*; kdor stresa roke svoje, da ne drži darú; kdor maší uho svoje, da ne sliši poboja, in zatiska oči svoje, da ne vidijo zlega.

16. Ta bode prebival v krajih previsokih; branik skalni bode višava njegova; kruh njegov se bode dajal; pokrite bodo vode njegove.

17. Kralja v lepoti svoji bodo videle tvoje oči; gledale bodo deželo v silni daljavi.

18. Srce tvoje bode preudarjalo strahoto: Kje je postavoved, kje pretehtovalec; kje stolpov nadzornik?

19. Ljudstva močnega ne bodeš videl, ljudstva z govorom preglbokim, da bi se umel; tuje govornice, nerazumne.

20. Poglej Sijon, mesto zborov naših; oči tvoje naj vidijo Jeruzalem, hlev mirni, šator, ki se ne raznese, kateremu se nikoli nobeden klin ne gane; in vrvi se mu ne potrgajo nobene.

21. Nego tam nam bode Gospod veličastni za reke in potoke prostorne, kamor ne pridejo ladje, ki jih gonijo vesla, in ladja veličastna ne pojde skozi.

22. Kajti Gospod je rešitelj naš, Gospod postavodaj naš; Gospod kralj naš; on nas ohani.

23. Zapustili bodo vrvi tvoje; še ne bodo držale postavljenejadnega jadrnika svojega, še ne bodo razpenjale jadra; tedaj se razdeli plen velikega ropa; hromi bodo grabili plen.

24. In prebivalec ne poreče: Bolan sem; ljudstvo, ki tam prebiva, bode oproščeno krivice.

XXXIV. POGLAVJE.

Pridite, narodi, poslušat, in rodovi čujte; sliši naj zemlja, in česar je polna, naseljeni

svet in vse, kar se rodéva na njem.

2. Kajti goreča je jeza Gospodova zoper vse narode, in srditost zoper vso njih vojsko; pokončati jih dá, izroči jih v klanje.

3. In njih prebodeni vržejo se tjà, in od njih mrličev vzhajal bode smrad; in gore se bodo topile v njihovi krvi.

4. In ginila bode vsa vojska nebeška; in zvijala se bodo kakor knjiga nebesa; in vsa njihova vojska odpade, kakor odpada listje s trte, in kakor odpada list sè smokve.

5. Kajti upijanil se je moj meč v nebesih; glej, nad E-domljane snide vsodbo, in nad ljudstvo, katero sem odmenil v pokončanje.

6. Meč Gospodov bode poln krvi, masten od tolšče, od krvi jagnjet in kozlov, od tolšče ledij ovnovih, ko bode žrtvovanje Gospodu v Bosri in klanje veliko v deželi E-domljanov.

7. Dol pridejo tudi samorogi z njimi, in junci z *biki* krepkimi, tako da se zemlja upijani njih krvi, in prah bode tolst od njih masti,

8. Ko bode dan maščevanja Gospodovega, leto povračevanja zaradi pravde Sijonove.

9. Zato se premené hudourniki njegovi v smolo, in prah njegov v žveplo, in zemlja

njegova bode kakor smola goreča.

10. Ponoči in podnevi ne ugasne, vekomaj bode vzhal dim njen, od roda do roda ostane pusta, vekomaj nihče ne pojde skozi njo.

11. Ali dedovali jo bodo pelikan in ótva ter sova in vran bodeta prebivala v njej. In čez njo potegne črto razdejanja in ničnosti navpičnik.

12. Plemenitnike njene imenovali bodo kraljestvo; ali nikogar ne bode ondi; in vsi knezi njeni bodo nič.

13. In v gradovih njenih požene trnje, osát in trn po trdnjavah njenih; brlog zmajem, veža sôv mladičem.

14. In stekale se bodo divje zveri sè strásilom, in kosmatin bode klical bližnjega svojega; čuk bode bival ondi, in našel si pokoja mesto.

15. Tam bode kos imel gnezdo in legel jajca; in ko se izvalé *mladiči*, zbiral *jih* bode v senco svojo; ondi samo se bodo zbirali skopci drug z drugim.

16. Vprašajte knjigo Gospodovo in berite, enega iz tega ne bode manjkalo, eno ne bode pogrešalo družega; kajti kar pravim, zapoveduje sam, in on bode tudi z dihom svojim zbiral vse.

17. Kajti ko jim vrže kocko, in ko jim z roko svojo razdeli

po mérski vrvi, v lasti bodo jo imeli vekomaj; od roda do roda bodo prebivali v njej.

XXXV. POGLAVJE.

Veselila se bosta tega puščava in kraj samotni; in radovala se bode samota in cvela kakor roža.

2. Bolj in bolj bode cvela in radovala se bode v radovanji in petji, slava Libanova bode se ji dajala, lepota poljska in Saronška; gledali bodo slavo Gospodovo, lepoto Boga našega:

3. Pokrepčajte roke onemogle; in kolena šibeča se utrdite.

4. Recite nepremišljenim v srci: Pokrepčajte se, ne bojte se. Glejte, Bog vaš, maščevanje pride, povračilo Božje, sam pride rešit vas.

5. Tedaj izpregledajo oči slepim, in gluhim odpró se ušesa.

6. Tedaj bode hromi skakal kakor jelen, in nemega jezik bode prepeval: Privrele so v puščavi vodé in hudourniki v samoti.

7. Kraj suhi izpremenil se je v jezero, in žejni v vrelce vodâ; v brlogu zmajev, v ležišči vsakega trava je s trstom in bičjem.

8. In tam bode cesta in pot, ki se bode imenovala pot svetosti, po kateri ne bode hodil oskruneni, nego njihova bo-

de: popotnik, tudi nespametni, ne bode*možel zaiti.

9. Tam ne bode leva, in nobena zver silovita ne pride nanjo, ne bode je najti tam, nego rešeni bodo hodili.

10. In oteti Gospodovi se povrnejo ter pridejo na Sijon s petjem in radostjo vedno nad glavo svojo; veselje in radost zadobé, in žalovanje pobegne ter zdihovanje.

XXXVI. POGLAVJE.

Bilo je namreč v štirinajstem letu kralja Ezekije, ko je šel Sanherib, kralj asirski, gor zoper vsa mesta Judovska utrjena, da se jih polastí.

2. Pošlje pa kralj asirski Rabsaka z Laisa v Jeruzalem, proti kralju Ezekiji s krdeli mnogoštevilnimi; ta se ustavi pri vodovodu gornjega ribnika, ob cesti njive suknarjeve.

3. In k njemu izide Elijakim, Hilkije sin, ki je bil čez hišo, s pisarjem Sebno in z Joahom, sinom Asafovim, zapisnikarjem.

4. Njim reče Rabsak: Recite skoraj Ezekiji: Tako govori kralj, véliki kralj asirski; kaj je tisto zaupanje, na katero se zanašaš?

5. Porečem (ali besede prazne), svét je tu in hrabrost za vojsko; sedaj na kaj se zanašaš, da vstajaš zoper mene?

6. Glej, zaupanje imaš v to palico trsta zlomljenega, v

Egipčana; kdor se nasloni nanjo, vdere se mu v dlan ter jo prebode. Tako je Faraon, kralj egiptovski, vsem, kateri imajo zaupanje vanj.

7. Ako mi porečeš: V Gospoda, Boga svojega, imamo zaupanje; ali ni on tisti, kateremu je Ezekija unesel višine in oltarje, govoreč Judi in Jeruzalemu: Pred tem oltarjem se priklanate?

8. Ali sedaj začni, prosim, *vojsko* z gospodom mojim, kraljem asirskim; in dam ti dvakrat tisoč kónj, ako bo-deš mogel pripraviti *konjikov*, ki jih bodo jezdarili zate.

9. Kako bi torej odvrnil obličje enega voditelja, izmed hlapcev gospoda mojega najmanjših? ali zaupanje imaš v Egipčana, zaradi vozov in zaradi konjikov.

10. Ali sem pa sedaj brez Gospoda prišel gor zoper to deželo pogubit jo? Gospod mi je ukazal: Idi gor v tisto deželo ter pogúbi jo.

11. Reče pa Elijakim in Sobna in Joah Rabsaku: Ogovori, prosim, hlapce svoje po sirsko, umemo namreč; in ne ogovarjaj nas po judovsko, ker sliši ljudstvo to na zidovji.

12. Ali Rabsak reče: Jeli me je h gospodu tvojemu ali k tebi poslal gospod moj, da naj govorim besede té? Ali ne k onim ljudém, ki sedé po

zidovji, da jedó blato svoje in pijó scalnico svojo z vami?

13. Rabsak torej se vstopi ter zavpije z glasom velikim po judovsko in reče: Čujte besede vélikega kralja, kralja asirskega.

14. Tako pravi kralj: Naj vas ne prekani Ezekija, kajti ne bode vas mogel otéti.

15. In ne pregovôri vas Ezekija, da bi zaupanje imeli v Gospoda govoreč: Gotovo nas otme Gospod; ne dá se to mesto v roko kralju asirskemu.

16. Ne poslušajte Ezekije; kajti tako pravi kralj asirski: Pogodite se z menoj z darom, in pridite k meni, tako jejte vsak svoje trte *sad*, in vsak svoje smokve *sad*, in pijte vsak svojega vodnjaka vodé.

17. Dokler ne pridem ter vas vzamem v deželo, podobno vaši deželi; deželo žita in vina, deželo s kruhom in vinogradi.

18. Ne zapelji vas Ezekija, govoreč: Gospod nas otmè; ali so bogovi narodov oteli vsak svojo deželo iz roke kralja asirskega?

19. Kje so bogovi Hamata in Arpada? Kje bogovi Sefarvajimski? ali so tudi oteli Samarijo iz roke moje?

20. Kateri so med vsemi bogovi tistih dežel, da so deželo svojo oteli iz roke moje? da bi Gospod Jeruzalem otel iz roke moje?

21. Umolknili so pa, in niso mu odgovorili ničesar, kajti bilo je povelje kralja, ki jim je velel: Ne odgovarjajte mu.

22. Prišel je torej Elijakim, Hilkije sin, ki je bil čez hišo, in Sebna pisar ter Joah Asafov sin, zapisnikar, k Ezekiji z rastrgano obleko, in naznanijo mu besede Rabsakove.

XXXVII. POGLAVJE.

Bilo je pa, ko je slišal kralj Ezekija, da je raztrgal obláčila svoja, in pokrivši se z rašovino šel je v hišo Gospodovo.

2. In pošlje Elijakima, ki je bil čez hišo, in Sebno, pisarja ter starejšine duhovnikov, pokrite z rašovino, k Izaiji, sinu Amosovemu, proroku;

3. Kateri mu rekó: Tako pravi Ezekija: Dan stiske in pokore in karanja dan je ta; ko pridejo otroci do materinice ustja, in moči ni za porod.

4. Morebiti bode Gospod Bog tvoj slišal besede Rabsakove, katerega je poslal kralj asirski, gospod njegov, sramotit Boga živega, in bode kaznoval besede take, katere je slišal Gospod Bog tvoj, ko bodeš povzdignil prošnjo za to, kar je še ostalo sedaj.

5. Ko so torej prišli hlapci Ezekije kralja k Izaiji,

6. Reče jim Izaija: Tako povejte gospodu svojemu;

Tako pravi Gospod: Ne boj se zaradi besed tistih, katere si slišal, s katerimi so me preklinjali hlapci kralja asirskega.

7. Glej, jaz mu vdahnem duhá, da čuje glas in se vrne v deželo svojo; in storil bodem, da pade od meča v deželi svoji.

8. Vrnivši se torej Rabsak najde kralja asirskega, da se je vojskoval z Libno; slišal je bil namreč, da je bil odpotoval od Lahisa.

9. Ko je pa slišal, da se je govorilo za Taraka, kralja kuso-vega: Gre vojskovat se zoper tebe; ko je to slišal, pravim, pošlje poslanca k Ezekiji z ukazom:

10. Tako recite Ezekiji, kralju judovskemu, govoreč: Ne varaj te Bog tvoj, v kate-rega imaš ti zaupanje, govoreč: Ne dá se Jeruzalem v roko kralju asirskemu.

11. Glej, ti si slišal, kaj so storili kralji asirski vsem drugim deželam, ko so pokončali njih prebivalce, in ti bi se otél?

12. Ali so jih oteli bogovi narodov, katere so pogubili očaki moji, Gozana in Harana in Resefa in Edenjane, kateri so v Talasarji?

13. Kje je kralj Ematski in kralj Arpadski, in kralj onega mesta Safarvajima, Ane in Ave?

14. In ko je Ezekija prejel pismo iz roke poslancev, in ga prebral, šel je gor v hišo Gospodovo, in Ezekija ga razgrne pred Gospodom.

15. In prosil je Ezekija Gospoda govoreč:

16. Gospod nad vojskami, Bog Izraelov, na kerubih sedeč; ti si Bog edini vsem kraljestvom na zemlji, ti si ustvaril nebo in zemljo.

17. Nagni, Gospod, uho svoje in poslušaj; odpri, Gospod, oči svoje in glej; poslušaj, pravim, vse besede Sanheriba, kateri je poslal sramotit živega Boga.

18. Res je, Gospod; optustošili so kralji asirski vse one narode in njih deželo.

19. In vrgli so njih bogove v ogenj, ker niso bili bogovi, nego delo rok človeških, les ali kamen; zato so jih pogubili.

20. Sedaj torej, Gospod Bog naš, reši nas iz roke njegove: spoznajo naj vsa kraljestva na zemlji, da si ti sam Gospod.

21. Tedaj pošlje Izaija, sin Amosov, k Ezekiji, da mu reče: Tako pravi Gospod, Bog Izraelov: Ker si me prosil zoper Sanheriba, kralja asirskega,

22. To je beseda, s katero mu govori Gospod: Zaničuje te, zasmehuje te, devica hči

Sijonska; za teboj maje glavo hči Jeruzalemska.

23. Koga si sramotil in preklinjal? in zoper koga zagnal svoj glas? Kvišku povzdiguješ oči svoje zoper svetnika Izraelovega.

24. Po hlapcih svojih sramotil si Gospoda, ko si govoril: Z množico vóz šel sem jaz gor na vrh gorâ, na strani Libanove, in posekam cedre njegove visoke; prelepe hoje njegove; vnidem tudi v visoko pokrajino njegovo, v gozde, polja njegova.

25. Jaz kopljem, da pijem vodé; kajti sè stopalom nog svojih posušam vse potoke obsedenih krajev.

26. Ali nisi slišal od davnega časa, da delam tako? in da od starih časov ravnam tako? zdaj pripravljam to, da bodeš v razrušenje na kuppe velike utrjenih mest.

27. Zato so njih prebivalci sè skrčeno roko ostrašeni in se sramujejo; bili so *kakor* trava na njivi, *kakor* zelenjava mehka, seno postrehah, in njiva posmojena, predno gre v lati.

28. In sejo tvojo, in popotovanje tvoje in hojo tvojo poznam; tudi divjanje tvoje zoper mene.

29. Ker ti divjaš zoper mene, in ropotanje tvoje prišlo je gor k ušesom mojim; zato denem obroček svoj v

tvoj nos, in uzdo svojo med ustnice tvoje, in povedem te nazaj po tistem potu, po katerem si prišel.

30. To pa ti bodi znamnje tega, da pojedete v enem letu, kar se je samo rodilo, in v drugem letu, kar se je samo prerodilo, v tretjem letu pa sejte in ženjite in sadite vinograde ter jejte njih sad.

31. Kajti ostanek hiše Judove, kar se ga bode pustilo, poganjalo bode zopet spodaj korenine in rodilo sad zgoraj.

32. Ko pride iz Jeruzalema ostalo in z gore Sijonske ostanek, gorečnost Gospoda nad vojskami stori to.

33. Zatorej tako pravi Gospod za kralja asirskega: Ne vnide v mesto to, in pušice ne bode prožil sem; in štita mu ne bode stavil nasproti, in trosil ne bode nasipov nanesenih zoper njega.

34. Po istem potu, po katerem je prišel, vrne se; v mesto to pa ne vnide, govori Gospod.

35. Kajti branil bodem to mesto, da ga rešim, zaradi sebe in zaradi Davida, svojega hlapca.

36. Šel je torej angelj Gospodov ter pobil jih v ostrogu asirskem sto pet in osemdeset tisoč; in ko so vstali zjutraj, glej, bili so vsi tisti trupla mrtvih.

37. Zato se napoti in odide

in vrne se Sanherib, kralj asirski in nastani se v Ninivi.

38. Tam je bilo, da ko se je klanjal v hiši Nisroka, boga svojega, da ga Adramelek in Sarasar, sina njegova udarita z mečem; sama pa planeta v deželo Ararat; in kraljeval je sin njegov Esarhadon namesti njegaa.

XXXVIII. POGLAVJE.

V tistih dnéh zboli Ezekija za smrt. K njemu pride Izaija, sin Amosov, prorok, ter mu reče: Tako pravi Gospod: Daj zapovedi hiši svoji, kajti v kratkem umreš ti in ne bodeš živel.

2. Zatorej obrne Ezekija obličje svoje v steno in prosil je Gospoda,

3. In rekel: Milo prosim, Gospod, spomni se zdaj, da sem nepréstano hodil pred teboj zvesto in pošteno, ter delal, kar se dobro vidi v očéh tvojih. In jokal je Ezekija, silno jokal.

4. Tedaj je govoril Gospod Izaiji, rekoč:

5. Pojdi in reci Ezekiji: Tako pravi Gospod, Bog očeta tvojega Davida: Čul sem molitev tvojo, solze tvoje sem videl. Glej, jaz pridám dnem tvojim petnajst lét;

6. In iz roke kralja asirskega te otmem in to mesto; in branil bodem to mesto.

7. In to ti bodi znamenje od Gospoda, da bode storil Gospod tisto, kar je govoril.

8. Glej, jaz pomaknem onih stopinj senco, katera je šla dol po solnčnih stopinjah Ahazovih, za deset stopinj nazaj; in vrnilo se je solnce za deset stopinj, istih stopinj, po katerih je bilo šlo dol.

9. Pisanje Ezekije, kralja Judovskega, ko je bil zbolel in zopet ozdravel od bolezni svoje.

10. Jaz sem rekel: Pretrgani so dnevi moji in jaz rojdem k vratom grobnim; vzame se im lét mojih ostanek.

11. Rekel sem: Videl ne bodem Gospoda v deželi živčih; gledal ne bodem več človeka med prebivalci sveta.

12. Prebivanje moje prenaša se in nosi se od mene kakor šator pastirski; do konca sem prišel, kakor tkalec, z življenjem svojim; od roba me odreže, od dne do noči bodeš me končal.

13. Mislil sem si, dokler je bilo jutro, da bode kakor lev polomil vse kosti moje; od dne do noči da me bodeš končal.

14. Kakor žerjavali lastovka, tako sem čívkal; stokal sem kakor golob: Hirajo oči moje gledajoč kvišku, Gospod, v stiski sem, reši me.

15. Kar sem govoril, rekel mi je takoj naprej, in isto je

storil; dalje grem vsa leta življenja svojega čez bridkost duše svoje.

16. Gospod, s tem se živi: tudi v tem vsem je življenje duha mojega; ozdravi me, in živega me ohraniš.

17. Glej, za mir *prišla* mi je bridka bridkost; ali ti si nagnen v ljubezni potegnil dušo mojo iz jame požirajoče, ker si zad záse vrgel vse grehe moje.

18. Kajti ne slavi te grob, ne hvali te smrt; nimajo upanja v zvestobo tvojo, kateri gredó dol v grob.

19. Živeči, živeči sam bode te slavil, kakor danes jaz; oče bode sinom oznanjal zvestobo tvojo.

20. Gospod *je prišel* rešit me; za to bomo pesmi moje na strune bíli vse dni življenja svojega v hiši Gospodovi.

21. Kajti zapovedal je bil Izaija: Vzemó naj kepo smokev, ter položé na rano, in ozdravel bode.

22. In rekel je bil Ezekija: Kaj je znamenje, da pojdem gor v hišo Gospodovo?

XXXIX. POGLAVJE.

V tistem času poslal je Mero-dak Baladan, sin Baladanov, kralj Babilonski, pismo z darom Ezekiji; slišal je bil namreč, da je bil zbolel in okreval.

2. Njih vesel, pokaže jim Ezekija vso zakladnico svojo,

srebro in zlato in dišave in olje dragoceno, in vso hišo posode svoje, s kratka, kar koli se je nahajalo v zakladih njegovih; ni bilo ničesar da bi jim ne bil Ezekija pokazal v hiši svoji, in v vsi oblasti svoji.

3. Zato vnide Izaija prorok k Ezekiji kralju ter mu reče: Kaj so rekli oni ljudje? in odkod so prišli k tebi? Njemu pa reče Ezekija: Iz dalnje dežele prišli so k meni, iz Babilona.

4. Ko je zopet rekel: Kaj so videli v hiši tvoji? reče Ezekija: Kar koli je v hiši moji, videli so; nič ni bilo, česar bi jim ne bil pokazal, v zakladih mojih.

5. Tedaj reče Izaija Ezekiji: Čuj besedo Gospoda nad vojskami:

6. Glej, dnevi pridejo, ko se odnese vse, kar je v hiši tvoji, in kar so shranili očetje tvoji noter do tega dné, v Babilon: ne bode se pustilo nič, pravi Gospod.

7. Tudi otrók tvojih vzemó, kateri pridejo iz tebe, katere bodeš rodil, da bodo dvorniki v gradu kralja Babilonskega.

8. Reče pa Ezekija Izaiji: Dobra je beseda Gospodova, katero si govoril. In še reče: Ker bode mir in stanovitnost v dnevih mojih.

XL. POGLAVJE.

Tolažite, tolažite ljudstvo moje, govori Bog vaš.

2. Govorite na srce Jeruzalemu in oznanjujte mu, da je izpolnjen odmenjeni čas njegov, da je poravnana krivica njegova; dobil je dvojno iz roke Gospodove za vse grehe svoje.

3. Glas vpijočega v puščavi: Pripravljajte pot Gospodu; zravnavajte v samoti cesto Bogu našemu.

4. Vsaka dolina se dvigne, in vsaka gora in grič se zniža, in poravná se, kar je krivega, in grudasto bode dolina,

5. Da se razodene slava Gospodova, in da vidi vse meso skup, da so govorila usta Gospodova.

6. Glas govori: Oznanjaj! In govori: Kaj naj oznanjam? Da je vse meso trava, in vsa dobrotá njegova podobna cvetici na polji.

7. Posuši se trava, cvetica se obleti, ko dih Gospodov pihne po nji; res, trava je ljudstvo.

8. Posuši se trava, cvetica se obleti, a beseda Boga našega ostane vekomaj.

9. Idi na goro visoko, o ti, ki oznanjaš veselo vest Sijonu; povzdigni mogočno glas svoj ti, ki oznanjaš veselo vest Jeruzalemu; povzdigni, ne boj se; reci mestom Judovim: Glejte. Bog vaš!

10. Glejte, Bog Gospod pride zoper močnega; in roka njegova bode gospodovala proti

njemu: glejte, plačilo njegovo je pri njem, in delo njegovo pred njim.

11. Kakor pastir pasel bode čedo svojo, z roko svojo zbiral bode jagnjeta in nosil v naročji svojem; in doječe bode vodil rahlo.

12. Kdo je zmeril z dlanjo svojo vodé, in s pedjo svojo premeril nebesa, ali je z mero obsegel zemlje prah, in je s tehtnico pretehtal goré in griče v tehtnih torilcih!

13. Kdo je premeril duh Gospodov? ter mu bil svetovalec in ga učil?

14. S kom se je posvetával, da bi ga poučil, ter učil ga sodbe pot; učil ga, pravim, znanje in najvišje razumnosti pot mu pokazal?

15. In narodi veljajo kakor kaplja iz vedra, in kakor trohica prahú v tehtnih torilcih: glej, otoke bi prenašal kakor troho.

16. Tudi Libana ne bi bilo dovolj, da se sežge, in živali njegovih ne bi bilo dovolj za polno daritev.

17. Vsi narodi so kakor nič pred njim, menj nego nič in ničevost mu veljajo.

18. Komu torej bodete primerjali Boga silnega? in kako podobo bodete mu stavili na stran?

19. Podobo vlije umetnik, in zlatar prevleče jo sè zlatom, in verižice srebrne privarí.

20. Kdor je tako ubožen, da nima česa darovati, izbere les ne trohneč; poišče si u-metnika veščega, da napravi podobo, katera se ne omaja.

21. Ali ne veste? ali ne čujete? ali se vam ne oznanja od začetka? ali ne umete *od* ustanovitve zemlje?

22. Njega, ki sedi na zemlje okrožji, kateremu so prebivalci njeni kakor kobilice; kateri razprostira nebesa kakor tančico, in jih razpenja kakor šator v prebivanje,

23. Kateri déva v nič gospode, sodnike na zemlji nareja kakor stvar ničevo?

24. Ne sadé se, ne sejejo se, in ne ukorinja se v zemlji njih odrezano steblo, dà, ko pihne on vanje, posušé se, in vrtinec jih vzdigne kakor strnišče.

25. Komu toréj bi mé primerjali, da bi mu bil enak? pravi svetnik.

26. Povzdignite kvišku oči svoje, in glejte, kdo je vse ustvaril, izvajajoč po številu svojem njih vojsko; kdo bi vse to klical po imenu od presile moči, kakor je silen in krepák, nič se ne pogreša.

27. Zakaj bi rekel, Jakob, in govoril Izrael: Skrit je pot moj pred Gospodom; in pred Bogom mojim gré mimo pravda moja?

28. Ali ne veš? ali nisi slišal, da Bog večni, Gospod, stvarnik pokrajín zemlje ne opeša

in se ne utru-di; neizsledna je razumnost njegova.

29. Trudnemu dá kreposti, in onemoglemu podeljuje moči obilo.

30. Pešajo res otroci in se utrujajo; in mladeniči se izpotikajo gotovo;

31. Oni pa, ki čakajo Gospoda, menjajo moči, dvigajo se na perotih kakor orli; tekó, a se ne utrudijo; dalje gredó, a ne opešajo.

XLI. POGLAVJE.

Molcé poslušajte me, otoki; in narodi naj menjajo moči; pridejo naj in tedaj govore vskup se približamo na sodbo

2. On, ki ga je bil zbudil Bog od vzhoda, ter pravično klical ga na sled svoj, razložil mu je narode in storil, da je gospodoval kraljem; prahu podobne naredil jih je z mečem njegovim; plevi zagnani podobne z lokom njegovim.

3. Podeč jih prišel je, da se mu nič ni zgodilo po potu, *kamor* ni bil prišel z nogami svojimi.

4. Kdo je delal *to* in storil? *kdo* kliče rodove od početka? Jaz, Gospod, prvo; tudi zadnje *delam* jaz.

5. Vidijo otoki in se bojé; pokrajine zemlje trepetajo, bližajo se in shajajo.

6. Vsak svojemu bližnjemu pomaga; in bratu svojemu govori: Bodi močan.

7. In podobar okrepčava zlatarja; on, ki gladi s kladivom, njega, ki bije na nákovo; o varjenji govori: Dobro je in pritrja ga z žebli, *da* se ne gane.

8. Ti pa, Izrael, hlapec moj, ti Jakob, katerega sem izvolil, seme Abrahama, prijatelja mojega;

9. Ti, katerega sem zgrabil od skrajnosti zemlje in poklical te od izbranih njenih, govoreč ti: Hlapec si moj; izvolil sem te in ne zametam te;

10. Ne boj se, ker s teboj sem; ne strmi, ker jaz sem Bog tvoj; krepčam te in že ti pomagam, in podpiram te z desnico pravično svojo.

11. Glej, osramoté se in z nečastjo se oblijó vsi, kateri se hudujejo nad teboj; kakor nič bodo in poginejo nasprotniki tvoji.

12. Kó jih bodeš iskal, ne najdeš jih; kakor nič bodo ljudje, kateri se boré zoper tebe.

13. Ko jaz, Gospod Bog tvoj primem desnico tvojo, veleč ti: Ne boj se, jaz ti pomagam,

14. Ne boj se, črviček Jakobov, Izraelcev; jaz ti pomagam, govori Gospod in rešitelj tvoj, svetnik Izraelov.

15. Glej, naredim te za mlatni voz z novimi zobmi, dvo-rezen; mlatil bodeš gore in drobil, in griče bodeš premijal v pleve.

16. Vejal jih bodeš, in veter jih odnese in vrtinec jih razkropi; ti pa bodeš radoval se v Gospodu; v svetniku Izraelovem bodeš se ponašal.

17. Ubožce in siromake same, kateri iščejo vodâ, koder jih ni, katerim jezik pojema od žeje, jaz, Gospod, jih uslišim, ne zapustim jih Bog Izraelov.

18. V krajih visocih odprem reke in sredi dolin studence, v jezero vodâ izpremenim puščavo, in kraj samotni v tekoče vodé.

19. Cedro zasadim v puščavi, cedro prelepo, mirto in oljkovo drevo; v samoti zasadim hojo, ilmovec in senčnato drevje skup,

20. Da vidijo in spoznajo, pazijo in umejo skup, da roka Gospodova dela to, in da svetnik Izraelov stvari to.

21. Pridite sem s pravdo svojo, pravi Gospod; prinesite potrdila svoja, pravi kralj Jakobov.

22. Predlagajo nam naj in naznanjajo tisto, kar se bode zgodilo; kaj so prejšnje stvari, naznanite, da si vzamemo k srcu in spoznamo njih konec, ali kar se bode zgodilo, povejte nam.

23. Naznanite, kar se bode zgodilo pozneje, spoznamo naj, da ste bogovi; tudi dobro storite ali slabo storite, da vidimo vkup in ostrmimo.

24. Glej, vi ste mènj nego nič, in delo vaše je hujše nego gadovo; gnjusoben je, *kdor* vas voli.

25. Obudim ga od severja, ki naj pride, od vzhoda solčnega, ki naj kliče ime moje, ki naj pride ter pogazi duhovnike kakor blato, in kakor lončar ilovico.

26. Kdo je naznanil od početka, da spoznamo, ali od starodavnosti, da rečemo: Pravičen je, in ni ga, da bi naznanil, in ni ga, da bi prorokoval, in ni ga, da bi poslušal govore vaše.

27. Najprej *pravim* Sijonu: Glej, glej to; in Jeruzalemu dam blagovestnika.

28. Kajti *ko* se ozrem, ni ga moža, in med njimi ni ga svetovalca, da bi kaj odgovorili, ko jih vprašam.

29. Glej, vsi ti so ničemurnost, nič niso njih dela; veter in ničemurnost njih podobe.

XLII. POGLAVJE.

Glej, hlapec moj, katerega hranim, izvoljenec moj, katerega milostno sprejema duša moja; duha svojega mu vdahnem; sodbo bode dajal narodom.

2. Vpil ne bode in povzdigoval, in delal ne bode, da bi se čul zunaj glas njegov.

3. Trsta nalomljenega ne zlomi, in luči celo, ki se kadi,

ne ugasne; po resnici dajal bode sodbo.

4. Kadil ne bode, ne majal, dokler ne ustanovi sodbe na zemlji; in v uku njegovem bodo imele upanje dežele.

5. Tako pravi óni silni Gospod, kateri je stvaril nebésa in jih razpel; kateri je raztegnil zemljo in stvari rojene iz nje; kateri daje dušo ljudstvu živečemu po njej, in duhá njim, ki hodijo po njej.

6. Jaz Gospod klical sem te pravično, da pokrepčam roko tvojo, in da te stražim ter dam v zavezo ljudstva, v svetlobo narodom,

7. Da odpreš slepe oči, da izvedeš iz zapora jetnika, iz ječe njih, ki sedé v temi.

8. Jaz sem Gospod, to je ime moje; in slave svoje ne dam drugemu, in hvale svoje podobam.

9. Prejšnje, glej, se je zgodilo, in novo, glej, naznanjam: ko se še ne rodi, oznanjam vam.

10. Pojte Gospodu pesem novo, hvalno od kraja zemlje; vi, ki greste dol na morje, in *reke*, katere ga polnijo, otoki in njih prebivalci.

11. Zaženó naj glas puščava in mesta njena, dvori, v katerih prebiva Kedar; pojó naj prebivalci skale, s temena gorâ naj vpijejo.

12. Dajó naj slavo Gospodu, in hvalo njegovo naj oznanjajo po deželah.

13. Gospod izide kakor korenjak, kakor mož vojskovit, ki se zbudi v gorečnosti: ropotal bode in kričal; zoper sovražnike svoje vedel se bode mogočno.

14. *Govorec*: Molčal sem zdavnaj, delal se gluhega, zdržaval sem se; kakor kačo o porodu bodem pokončal in ugonobil skup.

15. Opustošil bodem gore in hribe, in vso njih travo posušim, in reke naredim v pokrajine in jezera posušim;

16. Da spremljam slepce po potu, *katerega* niso poznali; po stezah, katere so jim bile neznane, bodem jih vodil; temé pred njimi naredim v svetlobo in krivo v raván; té reči jim storim in ne zapustim jih.

17. Obrnejo se nazaj, sè sramato se oblijó kateri zaupajo v podobo, kateri pravijo vlti *podobi*: Vi ste bogovi naši.

18. Oj gluhi, poslušajte, in oj slepci, glejte, da vidite.

19. Kdo je slep, če ne hlapec moj? in gluhi kakor poslanec moj, *katerega* pošiljam? Kdo slep kakor obdarjeni z mirom, slep, pravim, kakor hlapec Gospodov?

20. Vidi mnogo, vendar ne opazuje; odpira ušesa, vendar ne sliši.

21. Gospod se *ga* je veselil zaradi pravice svoje; povelj-

čeval ga z učenostjo in delal veličastnega.

22. Ali ljudstvo samo je oplenjeno in poteptano; zanke stavijo mladeničem, kolikor jih je, in skrivajo se po ječah; v plen so, ko jih nihče ne otima, v teptanje, ko nihče ne pravi: Daj nazaj.

23. Kdo med vami čuje to? pazi, da bi poslušal v prihodnje?

24. Kdo daje v teptanje Jakoba in Izraela njim, ki plenijo? ali ne Gospod? Njemu smo grešili; niso namreč privolili, da bi hodili po potih njegovih, in poslušali niso postave njegove.

25. Zatorej je razlil čezenj jeze svoje srd in vojske moč; ali dasi ga vnema okrog in okrog, ne zmeni se; in če ga zažiga, vendar ne jemlje si k srcu.

XLIII. POGlavJE.

Sedaj pa pravi tako Gospod stvarnik tvoj, o Jakob, in podobnik tvoj, o Izrael: Ne boj se; kajti rešil sem te, poklical sem te po imenu tvojem; moj si.

2. Ko prehajaš preko vodâ, pri tebi sem, in preko rék, da te ne poplavijo; ko hodiš po ognji, ne zgoriš, in plamen te ne zapali.

3. Kajti jaz Gospod, Bog tvoj, svetnik Izraelov, rešitelj sem tvoj; v odkup tvoj

dal sem Egipet, Etijopijo in Sebo záte.

4. Odkar si se drag videl v mojih očeh, bil si čislan, ker sem te jaz ljubil, in podvirgel sem ti ljudi, in narode volji tvoji.

5. Ne boj se, ker pri tebi sem; od vzhoda privedem nazaj seme tvoje, in zberem te od zahoda.

6. Severju zapovem: Daj nazaj, in poldnevi: Ne pridržuj; privedi nazaj sinove moje iz daljave, in hčere moje od skrajnosti zemlje;

7. Vsakega, kateri se imenuje po imenu mojem, katerega sem ustvaril v slavo svojo, katerega sem upodobil in naredil.

8. Privedi ljudstvo slepo, ki ima oči, in gluhe, ki imajo ušesa.

9. Vsi rodovi naj se zberó skupaj, in združijo naj se narodi; kdo naj med njimi to napové? Ali prejšnje naj nam proglasijo; postavijo naj priče svoje, da se opravičijo, ali pa slišijo in rekó: Res je.

10. Vi ste priče moje, govori Gospod, in hlapec moj, katerega sem izvolil, da boste vedeli in verovali meni in umeli, da sem jaz, da pred menoj ni upodobljenega od *Boga* mogočnega in ne bode ga za menoj.

11. Jaz, jaz sem Gospod, in ni ga razen mene rešitelja.

12. Jaz napovedujem in rešujem in prorokujem, ne pa kateri tuj *bog* med vami; in vi ste priče, govori Gospod, jaz sem *Bog* mogočni.

13. Še predno je bil dan, jaz sem óni, in nihče ne reši iz roke moje; ko delam, kdo bi jo odvrnil?

14. Tako govori Gospod, rešitelj vaš, svetnik Izraelov: Zaradi vas hočem poslati v Babilonijo in odbiti vse zapahe in Kaldejce s preslavnimi ladjami njihovimi.

15. Jaz Gospod sem svetnik vaš, stvarnik Izraelov, kralj vaš.

16. Tako govori Gospod, ki dela pot po morji, in stezo po silnih vodah.

17. Ki izpeljava vozove in konje, krdela in moč; vkup bodo ležali, ne vstanejo več, izdahnejo, ugasnejo kakor svetilnica.

18. Ne spominjajte se prejšnjega in ne pečajte se za staro.

19. Glej, jaz bodem storil novo stvar, skoraj postane, ali bi je ne spoznali? Tudi v puščavi naredim pot, v samoti reke.

20. Čestila me bode žival poljska, zmaji in sove, ko položim v puščavo vodé, reke v samoto, da dajó pijače mojemu ljudstvu, izvoljenemu mojemu.

21. Ljudstvo, katero sem si

izobrazil, pripovedovalo bode hvalo mojo.

22. Kajti mene ne kličeš, Jakob, in ne trudiš se pred menoj, Izrael.

23. Ne prinašaš mi drobne živali žgalnih darov svojih, in z žrtvami svojimi me ne čestiš; ne tlačim te, da bi mi služil z darom, in ne trudim te s kadilom.

24. Ne kupuješ mi z denarjem trsta dišečega in s tolščo žrtev svojih me ne polivaš; nego sè sužnostjo me tlačiš zaradi grehov svojih, trudiš me s krivicami svojimi.

25. Jaz sam izbrisujem pregreške tvoje zaradi sebe, in grehov tvojih se ne spominjam.

26. Opomni me, pravdajva se skupaj, da se opravičiš.

27. Oče tvoj je prvi grešil, in sredniki tvoji so odpali od mene.

28. Zatorej bi bil razsvetil prvake svete, in v prokletstvo dal Jakoba in Izraela sramoti.

XLIV. POGLAVJE.

Sedaj pa poslušaj, Jakob hlapec moj, in Izrael, katerega sem izvolil.

2. Tako govori Gospod, kateri te je ustvaril, upodobil iz materinega telesa, ki ti hoče pomagati: Ne boj se, hlapec moj Jakob, in Jesurun, katerega sem izvolil.

3. Kajti vode razlijem čez žejnega in valove čez suho; duha svojega razlijem čez seme tvoje in blagoslov svoj čez otroke tvoje.

4. In razcvetó se kakor med travo, kakor vrbe poleg tokov vodâ.

5. Ta poreče: Gospodov sem, in oni bode klical v imenu Jakobovem: oni pa zapiše z roko svojo: Gospodov sem, in priimek mu bode po imenu Izraelovem.

6. Tako govori Gospod, kralj Izraelov in rešitelj njegov, Gospod nad vojskami: Jaz sem prvi in jaz poslednji, in razen mene ni boga.

7. Kdo torej kakor jaz oznanja in kaže tisto, ali mi ureduje tisto, odkar sem naredil ljudstvo večno, da se jim naznanja, kar bode in kar se zgodi?

8. Ne plašite se in ne bojte se; ali nisem od tistega časa prorekel ti in naznanil, in vi ste priče moje? ali je bog razen mene? Gotovo nobene skale ni, ne poznam nobene.

9. Obrazovatelji podob so vsi ničevi, in dragotine njihove ne morejo koristiti; in njih priče so one; ne vidijo, ne spoznavajo, da bi jih bilo sram.

10. Kdor obrazuje Boga mogočnega in vliva podob, vliva v nobeno korist.

11. Glej, vsi kateri se dru-

žijo z njim, osramoté se, in podobarji sami bolj nego ljudje: zberó naj se vsi, sestanejo; strah, sram jih bode skupaj.

12. Kovač napravlja sekiro, dela z žrjavico in kladivi; ko dela to s krepko roko svojo, strada tudi ter je brez moči ne pijoč vode onemore.

13. Lesár potegne ravvalo, očrta s črtalom, priredi po kotih svojih, ali oblikuje s kolomerom; nareja po postavi moža, po obliki človeški, da posedeva v hiši.

14. Poseka si cedre, ko je vzel cipreso in hrast, ali *drevo*, katero se okrepčava med drevjem v gozdu, jesen, *ki ga* je on vsadil, dež vzredil;

15. Tedaj je človeku v sežganje, kateri vzame izmed njih, da se greje, in zakuri, da peče kruh: naredi tudi *boga* mogočnega, kateremu se klanja; napravi iz njega podobo, pred katero pada na tla.

16. Kos njega je požgal v ognji, pri kosu njegovem je meso, peče pečenko in se siti; tudi greje se in pravi: Dobro! ogrel sem se, videl sem ogenj.

17. Ostalo pa izdolbe ter naredi *boga* mogočnega, pada na tla pred njim ter se klanja, in moli ga govoreč: Reši me, kajti *bog* mogočni si moj.

18. Ne vedó in ne vidijo, da

tisto omrenja njih oči, da ne vidijo, in srca njih, da ne umejo.

19. In ne pomisli v srci svojem, in vednosti *ni v njem* in umnosti, da bi rekel: Kos njega sem požgal v ognji, in pri žrjavici njegovi pekel sem kruh; pekel sem meso, ki ga jem; in kar je ostalo od njega, naj napravim v stvar ostudno? pred tistim, kar je prišlo iz drevesa, naj padam na tla?

20. S pepelom pase dušo prevarano in zapeljuje; tako da se ne reši samega ter reče: Nili prevara na desni moji?

21. Spominjaj se tega, Jakob in Izrael, ko si hlapec moj: upodobil sem te, hlapec moj si, Izrael, ne bodem te pozabil.

22. Kakor gost oblak izbrišujem pregreške tvoje, in kakor oblak grehe tvoje. Vrni se k meni, kajti rešujem te.

23. Pójte, nebesa, Gospod dela to; prepevaj zemlje drob; bobnite, goré, pojóč, gozd in sleharno drevo v njem: Gospod rešuje Jakoba in v Izraelu se oslavlja.

24. Tako govori Gospod rešitelj tvoj, in obrazovatelj tvoj iz materinega telesa: jaz Gospod delam vse; nebesa razpenjam sam; zemljo raztezam po samem sebi;

25. *Tisti sem*, ki bode uničil znamenja lažnikov, in iz božjih naredil neumne, nazaj pripeljal modre in abotno storil njih znanje.

26. Izpolnil bode hlapca svojega besedo in dovršil poslancev njegovih sklep; ki govorim o Jeruzalemu: Imel bode prebivalce, in o mestih Judovih: Zidala se bodo; in podrtine njegove postavim po konci.

27. Jaz mu velim o globočini: Posúši se; in reke tvoje posušim.

28. Ciru, pastirju svojemu, velim, da dopolni vse veselje moje, ter da veli Jeruzalemu: Sezidaj se, in svetišču: Ustanovi se!

XLV. POGLAVJE.

Tako pravi Gospod maziljencu svojemu, Ciru, kateremu okrepčam desnico, da podere pred njim narode, da razpašem ledje kraljem, odpró se naj pred njim vrata, da se ne zaklenejo duri.

2. Jaz bodem hodil pred teboj, ter poravnaval ne ravno; vrata jeklena razbijem in polomim zapahe železne.

3. In dam ti zaklade zakopane globoko, in blago shranjeno na skrivnem, da spoznaš, da sem jaz Gospod, ki te kličem po imenu, Bog Izraelov,

4. Zaradi hlapca svojega Ja-

koba in Izraela izvoljenca svojega; zato sem te klical po imenu tvojem, dal ti priimek, dasi me ne poznaš.

5. Jaz *sem* Gospod in nobeden drug, razen mene ni Boga: opasujem te, dasi me ne poznaš.

6. Spoznajo naj od solnčnega vzhoda in od zahoda njegovega, da ni nobenega razen mene; jaz sem Gospod in nobeden drug,

7. Ki delam svetlobo in stvarim temo; narejam mir in stvarim húdo; jaz Gospod delam vse to.

8. Kapajte z viška nebesa, in gornji oblaki naj točijo pravico: odpri se zemlja in ródi blaginje sad; in pravica razcvéti se vkup, ko jaz to delam, Gospod.

9. Gorjé mu, ki se prepira z obrazovateljem svojim, čepinji s čepinjami zemljskimi; ali poreče blato obrazovatelju svojemu: Kaj bi počel, ko ni rok pri tistem delu tvojem?

10. Gorjé njemu, ki pravi očetu: Kaj bi rodil? in ženi: Kaj bi povijala otroka?

11. Tako pravi Gospod, svetnik Izraelov in obrazovatelj njegov: Kaj bode, vprašajte me; za otroke moje in za delo rok mojih prepovedujte mi.

12. Jaz sem naredil zemljo in ustvaril sem človeka na nji; moje roke so razpele ne-

besa in shleharni njih vojski dal sem povelja.

13. Jaz ga zbudim pravično in poravnam vsa pota njegova; sam sezida zopet mesto moje in odgnance moje pošlje nazaj ne za ceno ne za dar, govori Gospod nad vojskami.

14. Tako govori Gospod: Trud Egiptov in blago Etiropije ter prvakov Sabejskih preide na te in tvoje bode; za teboj pojdejo, zvezani pojdejo mimo; in tebi se bodo klanjali, tebe bodo prosili, govoreč: Samo v tebi je *Bog* mogočni, in nobenega drugega ni, nikjer ni drugega boga.

15. Dà, ti *Bog* mogočni, skrivajoč se, *Bog* si, rešitelj Izraelov.

16. Sramovali so se in osramoteni so bili vsi tisti, vkup so odšli sè sramoto delavci podob.

17. Izrael se otima po Gospodu z blaginjo večno; ne bode vas sram, in osramoteni ne bodete na večne veke.

18. Kajti tako pravi Gospod, stvarnik nebes, on sam *Bog*, obrazovatelj zemlje in storiatelj njen, ki jo tudi utrjuje, ki je ni ustvaril v ničnost, nego upodobil jo je v prebivanje: Jaz sem Gospod in drug nobeden.

19. Ne govorim na skrivnem, v kraji zemlje temne, ne velim

semenu Jakobovemu: Zastonj me iščite. Jaz Gospod govorim pravico, oznanjam pravo.

20. Zberite se in pridite, bližajte se skupaj, kateri ste ušli iz narodov, ki so nevedni nosili les podobe svoje in molili za *Boga* mogočnega, ki ne more rešiti.

21. Napovejte in pripeljite, tudi posvetujejo naj se vkup. Kdo je oznanjal to od prvih dnî, napovedoval tisto od onega časa? Ali ne jaz Gospod, in nobeden več *Bog* razen mene, *Bog* mogočen pravičen in rešitelj? Nobeden razen jaz.

22. Ozrite se v mé, in rešene bodite vse meje zemlje, kajti jaz sem *Bog* mogočni in drug nobeden.

23. Pri sebi sem prisegel, prišla je iz ust mojih pravično beseda, katera se ne prekličé; da se meni pripogne vsako koleno; prisezal bode vsak jezik.

24. Samo v Gospodu, poreče o meni, je vsa pravica in moč; k njemu pridi, da se snide, ali osramoté se vsi, kateri se bodo vnemali zoper njega.

25. V Gospodu se opravičijo in oslavé, vse seme Izraelovo.

XLVI. POGLAVJE.

Zgrudil se je Bal, nazaj se je upognil bog prorokujoči; njih strašila bila so *naložena*

živali in govedu; bremena vaša težka so breme onemogli.

2. Nazaj so upogneni, zgrudili so se vkup, in niso mogli oteti bremena, nego sami so odšli v sužnjost.

3. Poslušajte me, hiša Jakobova in ves ostanek hiše Izraelove, ki ste nošeni od materinega telesa, prenašani od materinega naročja.

4. In tja do starosti sem jaz isti, in tja do ivosti bodem nosil; jaz sem storil in jaz bodem prenašal, jaz, pravim, bodem nosil in rešil.

5. Komu bi me prilikovali je enačili, ali primerjali me, da bi bili podobni?

6. Kateri trosijo zlato iz mošnje in srebro tehtajo na tehtnici; za plačo najemajo zlatarja, ki naj naredi iz *njega Boga* mogočnega, pred katerim naj padajo na tla ter se mu klanjajo,

7. Prenašajo ga, na rami ga posijo, nato ga postavijo na mesto svoje, kjer stoji; z mesta svojega se ne gane, tudi *če kdo* vpije k njemu, ne čuje, iz stiske njegove ga ne reši.

8. Spominjajte se tega in kažite se može, jemljite si, o grešniki, k srcu;

9. Spominjajte se nekdanjega od veka, da sem jaz *Bog* mogočni, in drug nobeden *bog*, in nihče meni enak;

10. Ki oznanjam od početka konec, in od starodavnosti, kar se ni še zgodilo, govoreč: Sklep moj bodest, in storil bodem vse, kar me veseli.

11. Od vzhoda kličem tiča, iz dalnje dežele zvršitelja mojega sklepa; in govoril sem in pripeljem tisto, upodobil sem in storil bodem tisto.

12. Poslušajte me, krepki v srcu, kateri ste daleč od pravice.

13. Bližam pravico svojo, ni daleč, nego blaginje moje ne bode mudila; kajti nad Sijonom napravim blaginjo, Izraelu diko svojo.

XLVII. POGLAVJE.

Snidi in sédi v prah, devica hči babilonska; sédi na tla, brez prestola, hči kaldejska; kajti ne bodeš se dalje imenovala nežna in mekužna.

2. Vzemi maline in melji moko; odkrij lase svoje, razgrni nogo, odkrij stegno, idi skozi reke.

3. Odkrije se nagota tvoja, videla se bode tudi sramota tvoja; maščeval se bodem in ne trpel, da se mi upira kdo.

4. Rešitelj naš, Gospod nad vojskami z imenom svojim, svetnik Izraelov.

5. Sédi molcé in vnidi v temime, hči kaldejska, kajti ne bodeš se dalje imenovala kraljestev gospa.

6. Razsrdil sem se bil zoper ljudstvo svoje, oskrunil posest svojo, in dal sem jih bil tebi v pest: nisi jim izkazala milosti, starcu si nakladala težki jarem svoj silno;

7. In rekla si: Večno bodem gospa, enkrat nisi tega vzela si k srcu, pomislila nisi konca njegovega.

8. Sedaj torej čuj to razkošna, brez skrbi sedeč, govorec v srci svojem: Jaz sem in nobene več ni razen mene; ne bodem sedela vdova, in poskusila ne bodem brezotročja.

9. Ali prigodi se ti dvoje tisto, mahoma, v isti dan, brezotročje in vdovstvo; gotovo zadeneta te z obilostjo vražarstva tvojega, sè silo obajevanja tvojega preveliko.

10. Ker si zaupala hudobnosti svoji govorec: Nihče me ne vidi. Modrost tvoja in vednost tvoja sama te je pokazila, da si govorila v srci svojem: Jaz sem, in nobena druga več razen mene.

11. Zatorej te zadene zlo, kateremu ne veš početka, in obsuje te bridkost, katere ne bodeš mogla izbrisati, dà, zadene te nagloma pokončanje, za katero ne veš.

12. Stoj sedaj z obajanjem svojim in z množino svojega vražarstva, v katerih si se trudila od mladih nog svojih; če bodeš morebiti imela

uspeh, če se morebiti pokažeš močno.

13. Opešala bodeš po množini sklepov svojih; stojé naj sedaj zvezdarji, ki ogledujejo zvezde, ki oznanjajo na mesece, in rešijo te naj tega, kar te bode zadelo.

14. Glej, kakor strnišče so, ogenj jih požge, se rešijo se sami plamena; ni ga ostalo ogla, da bi se človek grel, ne ognja, da bi mu sedel nasproti.

15. Tako so ti oni, s katerimi si se trudila; kupci tvoji od mladosti tvoje, vsak na svojo stran zahajajo, nihče te ne reši.

XLVIII. POGLAVJE.

Poslušajte to, hiša Jakobova, kateri se kličejo po imenu Izraelovem, in so vzšli iz vodâ Judovih, kateri prisezajo pri imenu Gospodovem, in omenjajo Boga Izraelovega, ne zvesto in ne pravično,

2. Dasi se imenujejo po svetem mestu in se opirajo na Boga Izraelovega, katerega ime je Gospod nad vojskami.

3. Prejšnje od tistega časa bil sem naznanil, in izhajajoče iz mojih ust bil sem napovedal; mahoma sem storil, in zgodilo se je.

4. Vedel sem naprej, da si trd, in da je kita železna tilnik tvoj, in čelo tvoje jekleno.

5. Zatorej sem ti naznanil od tistega časa, ko se ni še

zgodilo, napovedal sem ti, da bi ne govoril: Malik moj storil je to, in podoba moja izdolbena ali vlita zapovedala je tisto.

6. Slišal si, ozri se v to celó, in vi ali ne bode te naznanjali? Napovedujem ti novo iz tega časa in skrito, česar nisi vedel.

7. Kar se zdaj ustvarja, ne pa od tistega časa; tudi pred dnem nisi slišal, da ne porečeš: Glej, vedel sem to.

8. Niti slišal nisi nič, niti vedel, niti od tistega časa nisem odprl ušesa tvojega; kajti poznam te, da bodeš vsekakor ravnal nezvesto, in da se imenuješ grešnik od materinega telesa.

9. Zaradi imena svojega bodem potrpežljiv, in hvalo svojo bodem ti hranil zapečatenó, da te ne iztrebim.

10. Glej, očistil te bodem, a ne za srebro; izbranega te naredim v topilnici bridkosti.

11. Zaradi sebe, zaradi sebe storim, kajti kako bi se oskrunilo? in slave svoje ne dam drugemu.

12. Poslušaj me, Jakob, in Izrael, ki sem te poklical. Jaz sam sem prvi, tudi sem zadnji.

13. Tudi je roka moja ustanovila zemljo, in desne moje dlan razpenja nebesa; ko jih jaz pokličem, ustavijo se takoj.

14. Zberite se vi vsi in čujte, kdo izmed onih naznanja tisto? Gospod, ki ljubi tega, bode storil, kar ga veseli, nad Babilonom, in roka njegova nad Kaldejci.

15. Jaz, jaz sem govoril, in poklical sem ga; pripeljal ga bodem, in pot njegova bode uspešna.

16. Pristopite k meni, čujte tisto, ne od početka na skrivnem sem govoril; od tistega časa, ko je bilo to, sem tam; kajti sedaj me pošilja Bog Gospod in duh njegov.

17. Tako govori Gospod, rešitelj tvoj, svetnik Izraelov: Jaz Gospod Bog tvoj te učim na korist, spremljam te po potu, po katerem hódi.

18. O ko bi bil pazil na zapovedi moje; tako bi bil kakor reka mir tvoj, in pravičnost tvoja kakor valovje morsko.

19. In kakor pesek bilo bi seme tvoje, in rojeni iz osrčja tvojega kakor kamenjče njegovo; ne iztrebi se in ne pogubi ime njegovo izpred njegova obličja.

20. Izidite iz Babilonske, bežite iz Kaldejske; z donečim glasom naznanjajte, napovedujte to, razširjajte to tja do kraja zemlje. Govorite: Rešil je Gospod hlapca svojega Jakoba.

21. In žejni niso, ko jih vodi po puščavah; vode iz skale

jim toči, kakor ko bi bil razklal skalo, da tekó vodé.

22. Ni ga mirú, pravi Gospod, krivičnim.

XLIX. POGLAVJE.

Poslušajte me, otoci, in pazite iz daljave, narodi: Gospod me je bil poklical takoj od materinega telesa, iz osrčja matere moje ustanovil je bil spomin mojega imena.

2. In naredil je usta moja kakor oster meč, v senci roke svoje me je skrival; in naredil me je za pušico blestečo, v tulu svojem me je skrival.

3. Rekel mi je bil: Hlapec si moj, Izrael, po katerem se bodem oslavljal.

4. Jaz pa sem rekel: Zastonj se trudim, prazno in zastonj tratim moči svoje; vendar dolžnost moja je pri Gospodu, in delo moje pri Bogu mojem.

5. Sedaj pa govori Gospod, kateri me je izobrazil od materinega telesa, da mu služim, da Jakoba nazaj pripeljem k njemu, ko Izrael ni pribegal, ker sem slaven v očéh Gospodovih in Bog moj je moja moč.

6. Govori, pravim: Prelegak se *vidiš*, da bi mi hlapec bil ter povzdignil rodove Jakobove in nazaj pripeljal stražene Izraelce: torej te stavim za luč narodov, da bodeš blaginja moja, tja do kraja zemlje.

7. Tako pravi Gospod, rešitelj Izraelov, svetnik njegov, njenau, ki ga zaničuje vsakdo, *ki je gnjus narodom, hlapcu gospodovalcev*. Kralji bodo videli in vstali, in klanjali se knezi, zaradi Gospoda, ki je zvest, svetnika Izraelovega, ki te je izvolil.

8. Tako pravi Gospod: Ob času prijetnem bodem te uslišal, in v dan blaginje ti pomagal: in stražil te bodem ter naredil te za ljudstva zavezo, utrdit deželo, storit, da bode imela posesti opustošene;

9. Govoreč jetnikom: Izidite; njim, ki so v teminah: Odkrite se: po potih bodo pasli, in po vseh gričih *bode* njih pašnik.

10. Lačni ne bodo, ni žejni, in ne bode jih vročina zadevala ali solnce: kajti on, ki ima vsmiljenje z njimi, vodil jih bode in poleg vrelcov vodâ bode jih peljal.

11. In vse gore svoje naredim, da bodo prehodne, in po cestah mojih naj se kažejo.

12. Glej, od daleč pridejo tisti: glej, tudi oni od severja in od zahoda, dà tisti iz dežele sinajske.

13. Prepevajte, nebesa, in radij se, zemjal, in pojóč bobnite, goré, ker je Gospod potolažil ljudstvo svoje, in usmilil se je siromakov svojih.

14. Ako torej reče Sijon: Zapustil me je Gospod, in Bog me je pozabil,

15. Ali more žena pozabiti, kar je porodila, da bi se ne usmilila sina telesa svojega? in ko bi tudi té mogle pozabiti, jaz vendar tebe ne pozabim.

16. Glej, v roke sem te vdolbel; zidovi tvoji so mi vedno nasproti.

17. Hiteli bodo otroci tvoji; podiralci tvoji in razdevalci tvoji izidejo iz tebe.

18. Ozri se okrog in okrog in glej: tisti vsi se zbirajo in prihajajo k tebi: *kakor* jaz živim, govori Gospod, z vsemi tistimi bodeš se oblačila kakor z lepoticjem, ovezala si jih bodeš, kakor nevesta.

19. Ko bodo razvaline tvoje, in podrtije tvoje in dežela porušena tvoja, ker bodeš sedaj v stiski od prebivalcev, ko bodo v stran odšli oni, ki so te požirali.

20. Še porekó, da bodeš slišala, otroci osamljenja tvojega: Tesno mi je to mesto, umakni se mi, da bodem mogel prebivati,

21. Tako da porečeš v srci svojem: Kdo mi je rodil tiste, ko sem bila brez otrok in samica? Sem ter tja sem potovala in potikala se, in kdo je vzredil tiste? Glej, jaz sem bila zapuščena sama, kje so bili tisti?

22. Tako pravi Gospod Bog: Glej, nad narode povzdignem roko svojo, in nad ljudstva postavim zastavo svojo, da prinesó sinove tvoje v naročji, in hčere tvoje se nosijo na rami.

23. In kralji bodo reditelji tvoji in njih kneginje dójke tvoje; v tla *obrneni* z obličjem bodo se ti klanjali in prah nog tvojih bodo lizali; da spoznaš, da sem jaz Gospod, da se ne osramoté oni, ki me čakajo.

24. Ali se odvzame močnemu plen? ali se otme vjeta druhal pravičnega?

25. Ne, tako pravi Gospod: Tudi vjeta druhal močnega se odvzame, in plen silovitega se otme; kajti zoper one, ki se s teboj boré, boril se bodem jaz, in otroke tvoje rešim jaz.

26. In storim, da bodo zatiralci tvoji jedli lastno svoje meso, in kakor z vinom upijanjali se sè svojo krvjó, da spozná vse meso, da sem jaz Gospod rešitelj tvoj, in maščevalec tvoj, krepki *Bog* Jakobov.

L. POGLAVJE.

Tako pravi Gospod: Kje je ločitve pismo matere vaše, s katerim sem jo odpustil, ali kdo je izmed upnikov mojih, kateremu sem vas prodal? glejte, s krivicami svojimi se

prodajate, in z grehi vašimi odpušča se mati vaša.

2. Zakaj ko pridem, ni nikogar? ko kličem, nihče ne odgovarja? ali je kako roka moja prekratka, da bi otela? in ali ni v meni moč nobenih za rešenje? Glej, s karanjem svojim posušam morje, reke delam da so puščava, množica njih rib smrdi mrtva od žeje, zato ker ni vode.

3. Nebesa oblačim s temino, kakor raševino narejam njih odejo.

4. Gospod Bog mi je dal jezik preučen, da znam o pravem času izreči besedo onemoglemu; zbuja mi sleharno jutro, zbuja mi uho, da slišim, kakor najučenejši.

5. Gospod Bog mi odpira uho, in jaz se ne upiram, ne obračam se nazaj.

6. Život svoj izpostavljam morilcem, in čeljusti svoje pulečim; obličja svojega ne skrivam osramotenju in pljuvanju.

7. Kajti Gospod Bog mi pomaga, zato se ne osramotim; zatorej delam obličje svoje kakor kamen pretrdi, ker vem, da se ne osramotim.

8. Blizu je on, ki me opravičuje, kdo bi se boril z menoj? Stopiva skupaj; kdo bi poskusil s pravdo zoper mene? Pride naj k meni.

9. Glej, Gospod Bog mi bode pomagal, kdo me bode

obsojal? Glej, vsi tisti postarajo se kakor sukno, mol jih pokončá.

10. Kdo je med vami, boječ se Gospoda, poslušajoč hlapca njegovega glas? Kdor hodi po temi, kateri nima nobene svetlobe, zaupaj imenu Gospodovemu, in opiraj se na Boga svojega.

11. Glej, vi vsi, ki zažigate ogenj, obdajete s požari, pojte v žar ognja svojega in v požare, *katere* ste zapalili; iz moje roke vam je to, v bolečini bodete ležali.

LI. POGlavJE.

Poslušajte me vi, ki hodite za pravico, iščete Gospoda; glejte v skalo, *iz katere* ste izsekani; in v otlino jame, *iz katere* ste izkopani.

2. Glejte v Abrahama, očeta svojega, in v Saro, *katera* vas je rodila, ko sem ga edinega poklical in blagoslovil in pomnožil.

3. Kajti potolažil bode Gospod Sijon, potolažil bode vse razvaline njegove, in puščavo njegovo bode naredil kakor raj, in samoto njegovo kakor vrt Gospodov; veselje in radost bodeta se nahajala v njem, zahvaljevanje in psalmov glas.

4. Poslušajte me, ljudstvo moje, in narod moj, ušesa obrnite v mé; kajti nauk bode izhajal iz mene, in pravico

svojo bodem stavil v ljudstev svetlobo.

5. Blizu je pravica moja, vzide blaginja moja, in roke moje bodo sodile ljudstva; v meni bodo imeli upanje otoki in čakali bodo roke moje.

6. Povzdignite v nebesa oči svoje in glejte zemljo spodaj; nebesa izginejo kakor dim, in zemlja se postara kakor sukno, in prebivalci njeni umró enako: blaginja moja pa bode vekomaj, in pravica moja se ne okruši.

7. Poslušajte me vi, ki spoznavate pravico, ljudstvo, ki ima nauk moj v srcih svojih; ne bojte se sramote umrjčega, in ne plašite se njih zasramovanja.

8. Kajti kakor sukno razjé jih mól, in kakor volno razjé jih črvič; pravica pa moja bode vekomaj, in blaginja moja od roda do roda.

9. Zbúdi se, zbúdi, obleci moč, roka Gospodova; zbúdi se kakor dni nekdanje, *nad* rodove večne; ali nisi ti tista, ki je razdrobila Egipet, *ki* je z bolečino udarila soma?

10. Ali nisi ti tista, ki je posušila morje, velikega brezna vodé, ki je naredila globočine morja za pot, po katerem naj preidejo otéti.

11. Tako naj rešenci Gospodovi vrnejo se in vnidejo na Sijon s petjem in vedno radostjo nad glavo svojo; ve-

selje in radost naj zadobé, bežita naj žalovanje in zdiho- vanje.

12. Jaz, jaz sam sem tola- žitelj vaš; kdo si ti, da bi se bala človeka, ki umrje? in sina človekovega, ki postane kakor seno?

13. Ker zabiš Gospoda, stvarnika svojega, kateri je razpél nebesa in ustanovil zemljo, in si v strahu vedno, vsak dan zaradi togote njega, ki dela stisko, kakor bi se pripravljaj v pogubo? in kje je togota njega, ki dela stisko?

14. Hitro bode izpeljal jet- nika vèn, katerega je rešiti; ne umre v tisti jami, in po- grešal ne bode kruha svo- jega.

15. In jaz sem Gospod, Bog tvoj, kateri razburjam morje, ki mu šumé valovi; Gospod nad vojskami imé je njegovo;

16. Kateri sem položil be- sede svoje v usta tvoja, z ro- ke svoje senco krivajoč te, da sadim nebesa in ustanovim zemljo ter rečem Sijonu: Ljudstvo si moje.

17. Zbúdi se, zbúdi, vstani Jeruzalem, ki si pil z roke Gospodove togote njegove čašo; goščo, čašo strahovito si pil, izsrebal.

18. Nihče je ni vodil izmed vseh otrók, *katere* je rodila, in nihče ni prijemal roke njene izmed vseh otrók, *ka- tere* je vzredila.

19. Dvoje tisto se ti je pri-
godilo, kdo bi te miloval? raz-
dejanje in potrtje ter glad in
meč; po kom naj te tolažim?

20. Otroci tvoji onemoglega
srca leže po voglih vseh cest
kakor bivol omrežen; polni
togote Gospodove, karanja
Boga tvojega.

21. Zatorej čuj že to, o po-
nižana in pijana, a ne vina.

22. Tako govori Gospod
tvoj in Bog tvoj, kateri se bo-
de pravdal za ljudstvo svoje:
Glej, z roke tvoje jemljem
časo strahovito, goščo, tiste
čase togote ne bodeš dalje
pila.

23. Nego položim jo v roko
njih, kateri te ponižujejo, ka-
teri so govorili duši tvoji:
Vrzi se na tla, da pojdemo čez,
katerim si polagala kakor tla
život svoj, in kakor cesto čez
gredočim.

LII. POGLAVJE.

Zbúdi se, zbúdi; obleci moč
svojo, o Sijon; obleci oblačila
dike svoje, sveto mesto Jeru-
zalemsko, kajti ne bode dalje
stopal v té neobrezani in ne-
čisti.

2. Otresi si prah, vstani, se-
di, Jeruzalem; reši se vezí
vratú svojega, o vjeta hči
Sijonska.

3. Kajti tako govori Gospod:
Zastonj ste se prodali in brez
denarja boste rešeni.

4. Kajti tako govori Gospod

Bog: V Egipet dol je bilo šlo
ljudstvo moje nekdam, da bi
tujčevalo tam; tudi Asirijan
ga je tlačil za nič.

5. Sedaj pa, kaj imam tu-
kaj? govori Gospod; kajti
vzeto je ljudstvo moje za-
stonj; gospodje njegovi tulijo,
govori Gospod; in neprestano
draži se vsak dan ime moje.

6. Zatorej bode ljudstvo
moje izkusilo ime moje; za-
torej prav tisti dan; da sem
tisti, ki govori: Glej, tukaj
sem.

7. Kako lepe so na tistih
gorah noge blagovestnika,
ki proglašá mir, oznanja do-
bro, proglašá blaginjo, ki go-
vori Sijonu: Bog tvoj kra-
ljuje.

8. Glas povzdignjejo ogle-
duhi tvoji, glas, skupaj pojó;
da z očmi svojimi vidijo vpri-
čo, ko Gospod nazaj pelje
Sijon.

9. Kričajte, skupaj pójte,
razvaline Jeruzalemske, ker
Gospod tolaži ljudstvo svoje,
otima Jeruzalem.

10. Gospod razgalja svetosti
svoje roko pred očmi vseh
narodov, da naj vidijo vse meje
zemlje Boga našega blaginjo.

11. Poberite se, poberite, izi-
dite od ondód, ne dotaknite
se nečistega; izidite izmed
njega, očistite se vi, ki nosite
posode Gospodove.

12. Kajti ne izidete urno in
ne bodete hodili bežéč; ker

Gospod bode hodil pred vami, in skrajna vojska vaša bode Bog Izraelov.

13. Glej, srečo bode imel hlapec moj; povzdigne se in vzviša, in visok bode silno.

14. Kakor so o tebi osupnili mnogi, tako ob obličji njegovem, pokaženem nad vsakterega in podobo njegovo pred otroci človeškimi.

15. Tako bode osupnil mnogo narodov; zaradi njega bodo kralji pokrili usta svoja, ko bodo videli, kar jim ni bilo povedano, in gledali, česar niso čuli.

LIII. POGLAVJE.

Kdo veruje prorokovanju našemu? in roka Gospodova v kom se razodeva?

2. Dviga se res, kakor nežna rastlina, pred njim, in kakor korenina iz zemlje samotne; oblike nima, niti lepote; in ko ga gledamo, nima dike, da bi ga želeli.

3. Zaničevan in najzadnji med možmi, poln bolečin in privajen boleznim in kakor človek, skrivajoč obličje pred nami, zaničevan tako, da ga ne čislamo.

4. Vendar je on pretrpel boleznim naše, in nosil je same bolečine naše, dasi ga mi čislamo za udarjenega, katterega je Bog zadel in ponižal.

5. Kajti njega bolé grehi naši, žulijo ga krivice naše;

pokora mirú našega naklada se mu, in rana njegova nam je v zdravje.

6. Mi vsi tavalimo smokakor ovca, obrnili smo se vsak na svoj pot, in Gospod dela, da v njega letí nas vseh kaznen.

7. Terja se *kazen*, in on se ponižuje in ne odpre ust svojih; pelje se kakor drobica v klanje, in kakor ovca pred strižniki svojimi molčí in ne odpre ust svojih.

8. Od stiske in sodbe je vzet, ali rod njegov, kdo ga pové? Kajti iztrebi se iz dežele živčih, iz greha ljudstva mojega ima udarec.

9. *Ljudstvo* namreč je izpostavilo krivičnim grob njegov in bogatinu v smrt svojo; zato *ker* ni storil silovitosti in zvijače ni v ustih njegovih.

10. Ali Gospodu se je zljubilo zdrobiti ga in z boleznijo ga je udaril, ker se je sam dajal v žrtev za greh, *govoreč*: Videl bode seme, podaljšal dni, in veselje Gospodovo izpolni se po njem.

11. Oproščen nadloge bode samega sebe videl in sitil; sè spoznanjem svojim bode zvesti hlapec moj mnoge opravičil in krivice njihove bode nosil sam.

12. Zatorej mu dám delež za mnoge, da naj s krepkimi delí plen; za to *ker* v smrt daje samega sebe in je bil grešnikom prištevan; kajti

on je mnogih greh prenašajoč posredoval za grešnike.

LIV. POGLAVJE.

Prepevaj, nerodovitna, ki ne rodi; kričaj s petjem, in glasno vpij, ki ne čuti bolečin; kajti več sinov bode imela zapuščena, nego omožena, govori Gospod.

2. Razširi prostor šatora svojega, in pregrinjala stanic tvojih naj se raztegnejo, ne brani; podaljšaj vrvi svoje in kole svoje pritrđi.

3. Kajti na desno in na levo prodereš, in seme tvoje bode podedovalo narode, in mesta zapuščena storé, da se bode prebivalo *po njih*.

4. Ne boj se, ker ne bodeš se osramotila, in ne bodi obilita z nečastjo, ker ne bode te sram; nego sramoto mladosti svoje pozabiš in vdovstva svojega nečasti ne bodeš se več spominjala.

5. Kajti soprog tvoj bode stvarnik tvoj, kateremu je ime Gospod nad vojskami; in rešitelj tvoj svetnik Izraelov; Bog vse zemlje bode se imenoval.

6. Kajti kakor ženo zapuščeno, žalostno v srci, kliče te nazaj Gospod; in ženo mladosti, če tudi si zavržena, kliče Bog tvoj.

7. Za kratko trenutje sem te bil zapustil, ali zbiral te bodem z usmiljenjem velikim.

8. V nekolikem srdu sem bil skril obličje svoje za trenutje pred teboj, ali v dobroti večni usmiljujem se tebe, govori rešitelj tvoj, Gospod.

9. Kajti *kakor* vodé Noetove mi je to, ki sem prisegel, da ne pridejo več vode Noetove nad zemljo; tako prisezam, da se ne razsrdim zoper tebe in te ne pokaram.

10. Ko bi tudi umaknile se té goré, in genili se tí griči, vendar dobrotljivost moja se ne umakne od tebe, in mirú mojega zaveza se ne gane, govori milostnik tvoj, Gospod.

11. O ubožica, ki te preganjajo nevihte, ki te je zapustila tolažba; glej, lepo položim jaz kamenje tvoje, in ustanovim te sê safirji.

12. In z rubina naredim branike tvoje, in vrata tvoja iz ognjencev, dà, vso mejo tvojo iz kamenov prelepih.

13. In vse sinove tvoje bode poučil Gospod, in obilen bode mir sinov tvojih.

14. V pravici se utrdiš; daleč bodi od stiske, ker se ne bodeš bala; in od strahú, ker se ti ne bode bližal.

15. Glej, prepira naj se le *človek*, nič brez mene; kdor se bode prepiral zoper tebe, zgrudil se bode náte.

16. Glej, jaz sem ustvaril kovača, ki piha v žrjavico in prinese orodje za delo svoje;

enako sem jaz ustvaril morilca v pogubo.

17. Nobeno orodje narejeno zoper tebe ne bode imelo vspeha, in sleharni jezik, ki se spenja zoper tebe na pravdo, obsodiš: to je last hlapcev Gospodovih, katerih pravica je iz mene, govori Gospod.

LV. POGLAVJE.

Hej, kdorkoli je žejen, pridite k onim vodam, in kdor nima nikakor denarja; pridite, spravljajte in jejte; pridite, pravim, spravljajte brez denarja in brez cene vino in mleko.

2. Zakaj trošite denar za jed nobeno, in trud svoj za stvar, ki nikakor ne nasiti? Poslušajte neprestano mene in jejte dobro, in te masti radúj se duša vaša.

3. Nagnite uho svoje in pridite k meni; čujte, da bode živela duša vaša; in zavezo sklenem z vami večno dobrovolnosti Davidovih pregotovih.

4. Glej, za pričo narodov ga postavljam, za vojvodo in učitelja narodov.

5. Glej, rod, katerega nisi bil spoznal, klical bodeš; in zodovi, kateri te niso bili spornali, pritekó k tebi, zaradi Gospoda, Boga tvojega, in k svetniku Izraelovemu, ko te bode odičil.

6. Iščite Gospoda, ker je tu; kličite ga, ker je blizu.

7. Zapusti naj grešnik svoj pot, in mož krivični misli svoje, in povrni se k Gospodu, da se ga usmili, in k Bogu našemu, ker odpušča premnogo.

8. Kajti misli moje niso vaše misli, ni pota vaša moja, govori Gospod.

9. Nego *kakor* so visoka nebesa nad zemljo, tako visoka so pota moja nad vašimi poti, in misli moje nad misli vaše.

10. Kajti ko snide dež ali sneg z neba, ne vrne se zopet tja, nego napoji samo zemljo ter stori, da ona rodi in nosi; da obrodi seme sejalcu in njemu, ki kruh jé.

11. Tako bode beseda moja, ki izide iz mojih ust; ne povrne se k meni prazna, nego storila bode tisto, kar me veseli, in vspeh bode imele tisto, kar bodem izposlal.

12. Kajti z radostjo izidete in z mirom se spremite; same gore in griči bodo kričali pred vami pojóč, in vsa drevesa poljska bodo ploskala.

13. Namestu grmovja vstane smreka; namestu koprive vstane mirta, da bode Gospodu v imé, v znamenje vedno, ki se ne iztrebi.

LVI. POGLAVJE.

Tako govori Gospod: Pazite na pravo in delajte pravico;

kajti skoraj pride zveličanje moje in pravica moja se razodene.

2. Blagor človeku, ki jo dela, in sinu človekovemu, kateri se je poprime; drži naj soboto ter je naj ne skruni, in hrani roko svojo, da nestori nič zlega.

3. In tujec, ki se pridruži Gospodu, naj ne govori rekoč: Čisto ločil me je Gospod od svojega ljudstva, in skopljenec ne govori: Glej, jaz sem suh les.

4. Kajti tako govori Gospod o skopljencih: Kateri držé soboto mojo in izvolijo tisto, kar mene veseli, in se popri- mejo zaveze moje;

5. Dal jim bodem tudi v hiši svoji in v ozidji svojem prostora in ime boljše nego sinov ali hčer; ime vedno bodem dal vsakemu izmed njih, katero se ne iztrebi.

6. Tujce pa, kateri se pridružijo Gospodu služiti mu, in ljubiti ime Gospodovo, da mu bodo hlapci: kdorkoli drži soboto in je ne skruni, in kateri se popri- mejo zaveze moje,

7. Nje tudi pripeljem h gori svetosti svoje, in razveselim jih v hiši molitve svoje; njih žgalne žrtve in daritve njih bodo povolji na oltarji mojem: Kajti hiša moja imenovala se bode hiša molitve vsem ljudstvom.

8. Govori Gospod Bog, ki zbira pregnancy Izraelove: Še mu bodem zbiral k zbrancem njegovim.

9. Vse živali poljske, pridite jest, vse gozdne živali.

10. Ogleduhi njegovi slepi, kolikor jih je, ne spoznajo, kolikor jih je, psi so nemi, ne morejo lajati; času služijo, ležé, ljubijo spanje.

11. In tisti psi poželjivi ne poznajo sitosti; zato se pasejo sami, učiti ne znajo; kolikor jih je, na svojo pot se obračajo, vsak na svoj dobiček od skrajnosti njegove.

12. Pridite, vina vzamem, in izpirali si bomo grlo s pijačo opojno; in temu bode podoben dan jutranji, večji, mnogo boljši.

LVII. POGlavJE.

Pravični pogine, in noben človek si ne jemlje k srcu; ljudje, pravim, dobrotni, se jemljejo, a nihče se ne zmeni, da se še pred prihodom hudega jemlje pravični;

2. V pokoj gré, počiva na ležiščih svojih, kdor koli hodi v poštenosti svoji.

3. Vi pa, približajte se sem, vražarice otroci, prešestnika seme, ki se kurbáš.

4. Zoper koga se razveseljujete? komu se režite? kažete jezik? ali niste rojeni v grehu, seme lažnjivo?

5. Kateri so razvneli se po

gajih, pod sleharnim drevesom zelenečim, ki koljejo rojene po hudournikih, pod skalami molečimi?

6. Med gladkimi kamenčki v hudourniku je tvoj dél; oni, oni so delež tvoj; tudi njim izlivaš pitni dar, daruješ dar; ali naj se za to potolažim?

7. Na gori visoki, vzvišani napravljajš ležišče svoje, tudi hodiš tja gor opravljat daritev.

8. Tudi za vhodom in podbojem staviš spomenik svoj; ko greš od mene gor razkrit se, širiš ležišče svoje, delaš si širje *ležišče*, nego je njihovo, rada se družiš z njimi, oziraš se po *širjem* prostoru.

9. In ko si premišljala, *pošiljaš* h kralju z mazili in množiš barve svoje; pošiljaš, pravim, poslance svoje daleč in ponižuješ se noter do groba.

10. Od obilosti pota svojega trudna nisi rekla: Obupujem. Trumo roke svoje si našla, zato nisi bolna.

11. In koga bi se v skrbi bala, da bi se legala, ko se ne spominjaš mene, ne jemlješ si k srcu? Ali ne, ker sem molčal, kakor nekdam; tudi bi se me ne bala?

12. Jaz bodem sodil pravičnost tvojo, in dela tvoja, katera ti ne bodo v korist.

13. Ko bodeš vpila, rešijo naj te zbori tvoji; ali nje vse

pobere veter, prestreže ničemurnost; kdor pa se zateka k meni, imel bode deželo v lasti in podedoval bode goro svetosti moje,

14. In govoril bode: Nasipajte, nasipajte, napravite pot, odpravite izpotiko s pota ljudstva mojega.

15. Kajti tako pravi Visoki in Vzvišani, katerega ime prebiva v večnosti, in Sveti, ki bivam v višavi in svetišči; tudi z njim, ki je potrj in ponižan v duhu; da živega ohranim duha ponižnih in živega ohranim duha potrjih.

16. Kajti vekomaj ne bodem se prepiral, in vekomaj ne bodem se togotil; kajti duh bi se zgrudil pred obličjem mojim in duše, katere sem jaz ustvaril.

17. Zaradi krivičnosti dobička njegovega sem se razsrdil in udaril ga; skrivajoč se, pravim, sem se razsrdil, ker je hodil odvrnen po srca svojega potu.

18. Pota njegova vidim, ali ozdravim ga; in spremljal ga bodem in dajal tolažbe njemu in žalujočim njegovim,

19. Stvareč z ustnic sadom najvišji mir dalnjemu in bližnjemu, pravi Gospod, da ga ozdravim.

20. Krivični pa bodo kakor morje razdraženo; ker mirovati ne more, in vode njegove izmetavajo blato in nesnago.

21. Ni mirú, pravi Bog moj, krivičnim.

LVIII. POGLAVJE.

V pij iz grla, ne jenjaj; kakor tromba povzdigni glas svoj, in oznanjaj ljudstvu mojemu njih pregreho, in hiši Jakobovi njih grehe.

2. Dasi me iščejo vsak dan in se veselé znanja potov mojih, kakor rod, ki dela pravičnost in ne zapušča pravice Boga svojega, vprašajo me po pravici moji veselé se prihoda Božjega.

3. Ko se postimo, zakaj se ne zмениš? Ko pokorimo dušo svojo, ne spoznaš? — Glej, tisti dan, ko se postite, dajte to, kar veseli, da izterjate vse trude svoje.

4. Glej, za pravdo in prepir se postite, in da bijete s pestjo krivično; ne postite se (kakor so ti časi), da povzdignete kvišku glas svoj.

5. Ali je ták post, ki ga volim? dan, ko človek pokori dušo svojo? ali pripogibati kakor biček glavo svojo? ali pa pokriti se z raševnikom in pepelom? ali bodeš ták imenoval post, in dan po volji Gospodu?

6. Ali ni to post, katerega volim, da rešite krivičnosti vozle, razvežete, kar je *povezano* z jermeni, ter izpustite tlačene, *da bodo* prosti, in raztrgate sleharni jermen?

7. Ne, da deliš lačnemu kruh svoj, in siromake izgnane pripelješ domóv? ko vidiš nazega, da ga pokriješ, in se ne skrivaš pred mesom svojim?

8. Tedaj napoči kakor zarija svetloba tvoja, in zdajci zacvete zdravje tvoje in pred teboj pojde pravica tvoja, slava Gospodova pojde za teboj.

9. Tedaj bodeš klical in usliši te Gospod, vpijočemu poreče: Glej me, ako od srca svojega odpraviš jermen, iztezanje prsta in ničemurnosti govorjenje;

10. Podeliš pa gladnemu iz srca svojega, in nasitiš dušo potrto; tedaj prisije v temi svetloba tvoja, in v temini tvoji kakor poldan.

11. Kajti vodil te bode Gospod vedno, in v najhujši suši bode sitil srce tvoje, in kosti tvoje naredil bode čile: in bodeš kakor vrt namočen in kakor vrelec vodâ, katerega vodé ne varajo.

12. In ozidali bodo otroci tvoji stare pustinje; po konci postaviš podloge, *ležeče* od roda do roda, dà, imenoval se bodeš razvaline postavljalec, stezâ popravljalec v prebivanje.

13. Če obrneš od sobote nogo svojo, da ne bodeš delal, kar te veseli, v sveti dan moj; in bodeš soboto imenoval naslado, in Gospodu sve-

tega čestitega, in če bodeš čestil ga ne hodeč po svojih potih, ne delajoč, kar te veseli, ali govoreč besedo;

14. Tedaj se bodeš razveseljeval v Gospodu, in popeljem te na višine zemljé; in storil bodem, da bodeš užival posest Jakoba, očeta svojega, ker usta Gospodova govoré.

LIX. POGLAVJE.

Glej, ni prekratka roka Gospodova, da bi ne rešila; in ne pretežko uho njegovo, da bi ne čulo.

2. Ali krivice vaše ločijo vas in Boga vašega; in grehi vaši so krivi, da skriva obličje pred vami, da vas ne usliši.

3. Kajti roke vaše se oskrunene s krvjo in prsti vaši s krivico; ustnice vaše govore lažnjivo, jezik vaš govori malopridnost preišljeno.

4. Nihče ne vpije za pravico, in nihče se ne poganja za zvestobo; vsakdo zaupa reči ničemurni in govori prazno, spočenja trud in rodi laž.

5. Jajca modrasove valé in pajčevine tkó; kdor jé od njihovih jajc, umre; tudi kdor se pokropi, kakor bi se izvalil gad.

6. Platno njih ne bode za sukno, in ne bodo se odevali z dejanji svojimi; dejanja njihova so dejanja krivična, in delo silovitosti je v njih rokah.

7. Z nogami svojimi tékajo k hudemu in hité prelivat kri nedolžno; misli njihove so misli krivične, razdevanje in podiranje je na njihovih cestah.

8. Pota mirú ne poznajo, in nobene pravice ni po njih slédu; steze svoje si pohabljaajo, kdorkoli hodi po kateri izmed njih, je brez mirú.

9. Zatorej biva daleč od nas pravica, in ne dojde nas pravičnost. Ko čakamo svetlobe, glej tema, ko čakamo, največji svit, hodimo po najhujši temini.

10. Kakor slepci otipavamo steno; kakor brez očí otipavamo, pravim, zadevamo se prav opoludné kakor v temni noči; v največji obilosti podobni smo mrtvim.

11. Renčimo kakor medvedje, kolikor nas je, in kakor golobje grulimo neprestano; pravice čakamo, ali ni je; blaginje, daleč je od nas.

12. Kajti pomnožile so se pregrehe naše pred teboj, in vsak izmed grehov naših priča zoper nas; kajti pregrehe naše so pri nas, in krivice naše, spoznamo jih.

13. Odpadamo in lažemo zoper Gospoda in obračamo se, da ne hodimo za Bogom svojim; zatiranje govorimo in odpad; spočenjamo in preišljamo iz srca besede lažnjive.

14. Tako je nazaj obrnena pravica, in pravičnost stoji od daleč; ker resnica pada na ulicah in poštenost ne more hoditi.

15. Dà, resnica sama je izginila, in kdor se ogiblje hudega, dela, da ga imajo za norega; to vidi Gospod in hudo se vidi v očéh njegovih, da ni pravice nikake.

16. Ko je torej videl, da ni nobenega moža, in se je zavzel, da ni nobenega posrednika, prinesla mu je blaginjo roka njegova, in pravica njegova, ta ga je podpirala.

17. Kajti oblekel je pravico kakor oklep, in šlem blaginje na glavo svojo; oblekel je, pravim, maščevanja oblačilo, in ogrnil se je z gorečnostjo kakor s plaščem.

18. Prav po dejanjih, prav po njih bode povračal, togoto sovražnikom svojim, povračilo neprijateljem svojim; še otokom bode plačal povračilo.

19. Da bodo bali se tam od zahoda imena Gospodovega, in tam od vzhoda solčnega slave njegove, ko bode kakor reka privalil se sovražnik in zaletel se vanj duh Gospodov.

20. In Sijonu pride rešitelj in vrnivšim se od pregrehe k Jakobu, govori Gospod.

21. O meni pa: To bode zaveza moja z njimi, govori Gospod, duh moj, kateri je v

tebi, in besede moje, katere sem položil v tvoja usta; ne umaknejo se iz tvojih ust ali iz semena tvojega ust, ali iz ust semena tvojega semena, govori Gospod, od tega časa vekomaj.

LX. POGLAVJE.

Vstani, svéti se; ker je prišla svetloba tvoja in slava Gospodova je vzšla nad teboj.

2. (Kajti glej, tema pokriva zemljo in mrak narode) in nad teboj vzide Gospod, in slava njegova bode očitna nad teboj.

3. Da pridejo rodovi k svetlobi tvoji, in kralji k svitu, ki ti je vzšel.

4. Povzdigni okrog in okrog oči svoje in poglej, vsi oni zbirajoč se prihajajo k tebi; sinovi tvoji gredo iz daljave, in hčere tvoje prinašajo se na stran kakor od dojic.

5. Tedaj se bodeš bal, potem se zbiral. Plašilo se bode res ali širilo se bode srce tvoje, ko se obrne proti tebi morski šum, množice narodov bodo ti prihajale.

6. Velblodov roj te pokrije, dromedarji madjanski in efajski, vsi pridejo iz Sabe; zlata prinesó in kadila in oznanjali bodo hvalo Gospodovo.

7. Vse čede kedarske bodo se zbirale k tebi; ovni navajotski bodo ti stregli; idoč gor

na moj oltar bodo po volji, ko bodem dičil hišo dike svoje.

8. Čegavi so oni, ki se zlevtavajo kakor gost oblak, in kakor golobje k linam svojim?

9. Kajti mene bodo čakali otoci in ladije tarsiske najprej, da pripeljejo sine tvoje od daleč, srebro svoje in zlato svoje sè seboj, v ime Gospoda Boga tvojega, in k svetniku Izraelovemu, ko se bo de dičil.

10. In zidali bodo tujci zidove tvoje, in njih kralji bodo ti stregli, ko te bodem udaril sè srdom svojim, in usmilil se te bodem z milostjo svojo.

11. Kajti odprte bodo držali duri tvoje, neprestano, noč in dan se ne zapró, da vpeljejo k tebi množice narodov, tudi kralje njih pripeljejo.

12. Kajti narod sam in kraljestvo, katero ti ne bode služilo, pogine, in ti narodi se popolnem pokončajo.

13. Slava Libanonska dojde k tebi, jelka, smreka in drevje košato skup, dičit mesto svetišča mojega, da oslavim nog svojih mesto.

14. In približajo se ti ponižno sinovi zatiralcev tvojih in priklonijo se pred stopali nog tvojih vsi zaničevalci tvoji in imenovali te bodo mesto Gospodovo, Sijon svetnika Izraelovega.

15. Zato ker si bil zapuščen

in sovražen tako, da ni šel nihče mimo; nasproti napravim ti lepoto večno, vesele sleharnega roda.

16. Kajti sesal bodeš mleko narodov in prsi kraljev bodeš sesal, da spoznaš, da sem jaz Gospod, rešitelj tvoj in maščevalec tvoj, Bog močni Jakobov.

17. Namesto kupra pripeljem zlatá, in namesto železa pripeljem srebra, in namesto lesa kupra, in namesto kamenja železa; in postavim ti glavarje mirú in terjalce pravice.

18. Ne bode več slišati silovitosti v deželi tvoji, podiranja in zatiranja v pokrajinah tvojih, nego blaginjo bodeš oznanjal v ozidji svojem in hvalo v vratih svojih.

19. Ne bode ti več solnce za svetlobo podnevi, in za svit *nočni* mesec ne bode ti svetil; nego Gospod ti bode za svetlobo vedno, in Bog tvoj ti za diko.

20. Ne zajde več solnce tvoje in mesec tvoj se ne skrije; kajti Gospod ti bode za svetlobo vedno, in dopolnjeni bodo žalovanja tvojega dnevi.

21. In rojaki tvoji, kolikor jih je pravičnih, dedovali bodo deželo; kakor mladika rastlin njegovih po delu rok mojih poveličuj se.

22. Mali bode v tisoče, in drobni v narod številen; jaz

Gospod pospešim to o svojem času.

LXI. POGLAVJE.

Duh Gospoda Boga je nad menoj, zato ker me je Gospod pomazilil, da naj oznanjam blagovestje krotkim; poslal me je obvezovat potrte v srci, oznanjat svobodo jetnikom, in zaprtim, da se jim odpira ječa;

2. Da oklicujem leto prijetno Gospodovo in dan maščevanja Boga našega, da tolažim vse žalujoče;

3. Da tešim žalujoče Sijonske, da jim dam diko namesto pepela, mazilo veselja namesto žalovanja, plašč praznični namesto duha skrčenega, da se imenujejo oni hrasti pravice, da se povelečuje rastlina Gospodova.

4. Da zidajo stare pustinje, da zopet postavijo pokonci razvaline nekdanje ter obnové mesta zapuščena, mnogih rodov puščave.

5. Kajti pristopivši pasli bodo tujci čede vaše, in tujine sinovi bodo oratarji vaši in vinogradniki vaši.

6. Vi pa se boste imenovali duhovniki Gospodovi, zvali se strežaji Boga našega; uživali boste narodov blago in z njih slavo boste se ponašali silno.

7. Zato ker so peli, da je sramota vaša dvojna in nečast njih delež, zatorej bodo

v njih deželi dedovali dvojno, veselje bodo imeli večno.

8. Ker jaz Gospod ljubim pravico, sovražim rop združen sè žgalno daritvijo, zatorej naredim delo njih v resnici, in večno zavezo sklenem z njimi.

9. In razglasi se med narodi njih seme, in njih rojenci med ljudstvi, vsi jih bodo videli in jih spoznali, da so seme, katero blagoslavlja Gospod.

10. Vsekakor veselim se v Gospodu, raduje se duša moja v Bogu mojem, ker me je odel z obleko blaginje, s plaščem pravice me je ogrnil, kakor ženina, kateri podaje diko, in kakor nevesto, katera se diči z orodjem svojim.

11. Kajti kakor zemlja rodi zelišče svoje in kakor vrt poganja setev svojo, tako bode Gospod Bog dal, da požene pravica in hvala pred vsemi narodi.

LXII. POGLAVJE.

Zavoljo Sijona ne bodem molčal, in zaradi Jeruzalema ne bodem miroval, dokler ne vziđe kakor svit pravica njegova, in blaginja njegova ne gorí kakor svetilnica.

2. Kajti narodi bodo videli pravico tvojo, in vsi kralji slavo tvojo, in dá se ti novo ime, katero bodo izrekla usta Gospodova.

3. Ko bodeš venčana z diko z roko Gospodovo in z naglavjem s kraljevo roko Boga tvojega,

4. Ne bodeš se več imenovala zapuščena, in dežela tvoja ne bode se več imenovala pusta, nego ti se bodeš zvala radost moja, in dežela tvoja: omožena, ker Gospod se te bode radoval, in dežela tvoja se omoži.

5. Kakor ko se ženi mladenič z devico, ženijo se ti sinovi tvoji; z veseljem, pravim, ženina z nevesto veselil se bode tebe Bog tvoj.

6. Čez zidove tvoje, Jeruzalem, stavim straže, ki ves dan in vso noč vedno ne bodo molčale; vi ki se spominjate Gospoda, ne bodi vam molčanja.

7. In ne pripustite, da bi bilo molčanje o njem, dokler ne ustanovi in dokler ne napravi Jeruzalemu hvale na zemlji.

8. Prisegel je Gospod pri desnici svoji, in pri roki kreposti svoje: Ne dám več žita tvojega sovražnikom tvojim, in tujine sinovi ne bodo pili vina tvojega, za katero si se trudil.

9. Kajti oni, ki zbirajo, bodo jedli, da hvalijo Gospoda, in kateri ga spravljajo, bodo ga pili v vežah svetosti moje.

10. Idite, idite skozi vrata, pripravljajte ljudstva pot; na-

sipajte, nasipajte cesto, odpravljajte kamenje, povzdignite zastavo ljudstvom.

11. Glej, Gospod oznanja noter do skrajnosti zemlje: Recite hčeri Šijonski; Glej, rešenje tvoje se bliža; glej, plačilo njegovo je pri njem, in povračilo njegovo pred njim.

12. Da jih imenujejo ljudstvo sveto, rešence Gospodove, in ti se imenuješ iskana, mesto ne zapuščeno.

LXIII. POGlavJE.

Kdo je ta, ki gré iz Edomeje, iz Bozre v mokri obleki, tisti lepi v obleki svoji, ki popotuje v obilosti moči svojih? Jaz, ki govorim pravično, morem rešiti.

2. Zakaj si rudeč po obleki svoji, in oblačila tvoja so kakor njega, ki tlači v tlačilnici.

3. Tlačil sem sam, ker izmed ljudstev ni bil nihče z menoj; nego teptal sem jih v jezi svoji, in gazil sem jih v togoti svoji; tako se je s krvjó njihovih korenjakov oškropila obleka moja, in vse oblačilo svoje sem oskrunil.

4. Ker dan maščevanja po želji moji in leto je prišlo, da se rešijo moji.

5. Ali ko sem videl, da ni pomočnika nobenega, in ko sem strmел, da nihče ne podpira, prinesla mi je rešenje

roka moja, in togota moja sama me je podpirala.

6. Tako sem teptal ljudstva v jezi svoji in upijanil sem jih s togoto svojo, slednjič sem pahnil na tla vse njihove korenjake.

7. Dobrot Gospodovih se bodem spominjal, hvale Gospodove prav za vse, kar nam je podelil Gospod; in obilosti dobrote proti hiši Izraelovi, katero jim je podelil po usmiljenji svojem in po obilosti dobrot svojih.

8. Kajti rekel je: Vendar so ljudstvo moje, sinovi, ki ne bodo ravnali lažnjivo; torej jim je bil rešitelj.

9. V vsi stiski njihovi ni jih stiskal, nego angelj obličja njegovega jih je rešil; v ljubezni svoji in milosti svoji otél jih je sam; in dvignil jih je nase ter nosil jih vse dni nekdanje.

10. Kajti ko so se sprli in žalili duh svetosti njegove, izpremenil se jim je res v sovražnika, sam se je boril proti njim;

11. Ali spominjal se je dní prejšnjih Mozesovih, ljudstva svojega: Kje je, ki jih je izpeljal iz morja s pastirjem čede svoje? Kje je, ki je sredi njega položil duh svetosti svoje?

12. Kateri jih je spremljal, na desni Mozesu z roko dike svoje? kateri je razklal vodé

zaradi njih, da bi si napravil ime večno?

13. Kateri jih je gnal skozi brezna, kakor konja po puščavi, tako da se niso zadeli.

14. Kakor čedo, ki ide dol v dolino, gnal ga je mirno duh Gospodov; tako si vodil ljudstvo svoje, da si napraviš ime veličastno.

15. Ozri se z nebés in poglej iz prebivališča svetosti svoje in dike svoje; kje je gorečnost tvoja in prevelika moč tvoja? Ropotanje osrčja tvojega in usmiljenja tvojega ali bi se zdržavalo proti meni?

16. Saj ti si oče naš, če tudi Abraham ni hotel vedeti za nas, in Izrael ni nas hotel poznati; ti, Gospod, si oče naš; rešitelj naš od vekomaj ti je imé.

17. Zakaj bi pustil, Gospod, da zaidemo od potov tvojih? posušil bi, da otrpne duh naš in se te ne boji? Vrni se zaradi hlapcev svojih, plemena posesti svoje.

18. Noter do najmanjšega imajo v oblasti ljudstvo svetosti tvoje, sovražniki naši teptajo svetišče tvoje.

19. Smo *tisti*, nikoli jim nisi gospodoval, in ime tvoje ni se klicalo nád nje.

LXIV. POGLAVJE.

O da bi razprál nebesa ter prišel dol, od obličja tvojega raztopile bi se gore.

2. Kakor ko ogenj požiga protje, voda vre od ognja, da ime svoje oznaniš sovražnikom svojim, od obličja tvojega zatrepetajo narodi.

3. Delajoč reči strahovite, *ki* jih nismo pričakovali, stopi dol, od obličja tvojega naj se raztopé goré.

4. In kar se ni slišalo od veka, česar niso nikakor čula ušesa, česar ni videlo oko, o Bog, razen tebe, stóri Bog njemu, ki ga čaka.

5. Naproti prihajaš veselemu in delajočemu pravico, *njim* ki se spominjajo tebe na potih tvojih: glej, ti se raztogiš, ko grešimo; ko bi bili vedno v njih, bili bi rešeni.

6. Ali kakor nesnažnik smo mi vsi, in kakor cunjja zavržena vse pravice naše, in osuli smo se kakor listje mi vsi, in krivice naše odnašajo nas kakor veter.

7. In ni ga, da bi klical ime tvoje, da bi se zbudil ter poprijel se tebe, ko si skrili obličje svoje pred nami in nas drobiš v krivicah naših.

8. Ali zdaj, Gospod, oče si naš, mi smo blato ti pa si stvarnik naš, in roke tvoje delo smo vsi.

9. Ne togóti se, Gospod, presilno, in ne spominjaj se večno krivice; glej, ozri se, prosimo, mi vsi smo ljudstvo tvoje.

10. Mesta svetosti tvoje so puščava, Sijon je puščava Jeruzalemu je zapuščenost.

11. Hiša svetosti naše dike naše, v kateri so te lili očetje naši, požgana z ognjem, in vse stvari naše zaželene so v razvalinah.

12. Ali se bodeš zdržaval zaradi njih, Gospod, molčal bodeš in tepel nas presilno?

LXV. POGLAVJE.

V oblasti sem njim, ki niso vprašali, našli so me oni, ki me niso iskali; rekel sem: Tu sem, tu sem, narodu, ki se ne imenuje po imenu mojem.

2. Iztezal sem roke svoje ves dan proti ljudstvu upornemu, ki hodijo po potu ne dobrem, gredóč za željami svojimi.

3. *Proti* ljudstvu, ki me vedno pražijo v lice, ki darujejo po vrtilih in kadilo žgó na opeki,

4. Ki sedé ob grobih in prenočujejo v rakah, ki jedó meso svinjsko in kos *mesá* gnjusnega iz orodja svojega;

5. Ki govoré: Približaj se svojim, ne dotakni se me, ker svetejši sem od tebe; njim je dim v nosu mojem, ogenj go-reč ves dan.

6. Glej, pisano je pred menoj: Ne bodem molčal, ako ne povrnem in povrnem njim v nedrije,

7. Krivice vaše in očetov vaših krivice vkup, pravi Gospod, kajeri so kadilo žgali na onih gorah, in sramotili me na onih gori; zato rej jim odmerim njih prvo delo v njih nedrije.

8. Tako govori Gospod: Kakor kdor ima sok gotov v grozdu, on pravi: Ne pogubi ga, ker je blagoslov v njem, tako hočem storiti zaradi hlapcev svojih, da jih ne pogubim vseh.

9. Kajti seme sprejemem iz Jakoba in iz Jude dediče svojih górá; in dedščino tisto bodo dedovali izvoljenci moji, in hlapci moji bodo prebivali ondi.

10. In pokrajina Saronova bode ograja čedam, in dol Akorov ležišče govedu, za ljudstvo moje, ki me je iskalo.

11. Vi pa, ki zapuščate Gospoda, ki zabite goro svetosti moje, ki stavite onemu roju mizo, in ki polnite onim številom pitne darí,

12. Tudi vaša števila izročim meču, in vi vsi boste padli zaklani, zato ker mi niste odgovorili, ko sem klical, in niste me čuli, ko sem govoril, nego delali ste, kar se vidi hudo v mojih očéh, in izvolili ste, kar mi ni po volji.

13. Zatorej govori tako Gospod Bog: Glej, hlapci moji bodo jedli, vi pa boste lačni; glej, hlapci moji bodo pili, vi pa boste žejni; glej, hlapci moji se bodo veselili, vi pa se bode te sramovali.

14. Glej, hlapci moji bodo peli od veselja srčnega, vi pa bode te kričali od bolečine srčne, in tulili boste od dušne bridkosti.

15. In zapustili boste ime svoje v preklinjanje izvoljenecem mojim, ko te se smrtjo udari Gospod Bog; hlapcem svojim pa dá drugo ime.

16. Da kdor se hoče blagoslavljeti v deželi, blagoslavlja se v Bogu trdnega, in kdor hoče prisezati v deželi, priseza v Boga trdnega, ker pozabijo seté stiske prejšnje, in ker bodo skrite pred očmi mojimi

17. Kajti glej, jaz hočem ustvariti nebesa nova, in zemljo novo, in ne bode se v misel jemalo to prejšnje, in ne bode več v spominu.

18. Nego veselite in radujte se vekomaj, katere jaz preustvarjam; ker glej, jaz preustvarjam Jeruzalem v radosti, in ljudstvo njegovo v veselji.

19. In ko se bodem radoval o Jeruzalemu in veselil se ljudstva svojega, ne bode se več čul v njem joka glas ali glas vpitja.

20. Ne bode odondod več otročiča ali starca, kateremu bi Bog ne napolnil dní, kajti deček umrè sto let star, a grešnik tudi sto let star bode proklet.

21. In zidali bodo hiše ter v njih prebivali, in sadili vno-grade ter jedli njih sad.

22. Ne bodo zidali, drug pa bode prebival, ne bodo sadili, drug pa bode jedel, nego kakor so dnevi drevesa, bodo ljudstva mojega dnevi, in rok svojih delo bodo porabili izvoljenci moji.

23. Trudili se ne bodo za stonj, in rodili ne bodo v strah: kajti seme blagoslovljenih od Gospoda bodo in vnuki njih z njimi.

24. In zgodí se, da jim odgovorim, ko ne bodo vpili še, ko bodo še govorili, uslišim jih.

25. Volk in jagnje pasla se bosta skupaj, in lev bode slamo jedel kakor vol; kači pa bode prah hrana; a škodile ne bodo in morale po vsi gori svetosti moje, pravi Gospod.

LXVI. POGLAVJE.

Tako govori Gospod: Nebo samo je prestol moj, in zemlja nogam mojim podnožje: kje bi neki bila hiša, katero bi mi zidali? in kje neki pokoju mojemu mesto?

2. Saj vse to je naredila roka moja in *po nji* biva vse to, govori Gospod; ali na tega se oziram, na ubožca in potrtega v duhu in trepetajočega pred besedo mojo.

3. Kdor kolje vola, *kakor* bi ubijal moža; kdor kolje drobnico, *kakor* bi ob glavo deval psa; kdor daruje dar, *kakor* bi kri svinjsko; kdor žge kadilo, *kakor* bi daroval

maliku. Tudi oni izbirajo pota svoja, in gnjusob svojih veseli se njih duša.

4. Tudi jaz bom izbiral zaradi njih hudodelstev, in pripeljal jim, česar jih je strah; zato ker mi, ko sem klical, ni nihče odgovoril, ko sem govoril, niso poslušali; kajti delali so, kar *se vidi* zlo v očeh mojih, in izvolili so tisto, kar mi ni po volji.

5. Čujte besedo Gospodovo, kateri trepetate pred besedo njegovo, govore bratje vaši, sovražniki vaši, ki vas ne pusté blizu; zaradi imena mojega čestí se Gospod, ali videli bomo radost vašo, ko bodo oni osramoteni,

6. Glas hrupen iz mesta, glas iz svetišča, glas Gospodov, ki povračuje sovražnikom svojim.

7. Ko je niso še obhajale porodne težave, rodila je; ko je ní še napadala bolečina, povila je *dete* možko.

8. Kdo je slišal kaj takega? kdo je videl tako? ali bi se storilo, da rodi dežela v enem dnevi? ali bi se narod rodil na enkrat? da jo obhajajo težave in h kratí rodi Sijon sinove svoje?

9. Ali bi jaz odprl naročje materino in bi ne rodil? govori Gospod; ali bi jaz, ki rodim, še bolj zapiral? pravi Bog tvoj.

10. Veselite se z Jeruzalemom, in radujte se v njem,

vsi, ki ga ljubite, veselite se z njim z veseljem, katerikoli ste žalovali o njem.

11. Da sesate in se nasitite s prsi tolažeb njegovih, da srkate in se dobro imate od svita slave njegove.

12. Kajti tako pravi Gospod: Glej, jaz hočem iztegniti mu kakor reko mir, in kakor hudournik poplavljač slavo narodov, katero sesajte; v naročji vas bodo nosili, in na kolnih boste se razveseljevali.

13. Kakor kdo, katerega tolaži mati njegova, tako hočem jaz tolažiti vas, in v Jezalemu boste oblitni s tolažbo.

14. Ko boste to videli, veselilo se bode srce vaše, in kosti vaše razcvetó se kakor mehka trava; in spoznala se bode roka Gospodova proti hlapcem svojim, in nevolja proti sovražnikom svojim.

15. Kajti glej, Gospod pride z ognjem in z vozovi svojimi, podobnimi vrtincu, da pokaže togoto z jezo svojo in očitanje svoje z gorečimi plameni.

16. Kajti Gospod bode razsojal z ognjem in z mečem svojim proti vsemu mesu, in pomnožijo se prebodeni po Gospodu.

17. Kateri se posvečujejo, in kateri se očiščajo na vrtilih, gredóč *drug* za drugim očitno, kateri jedó meso svinje, gnjusobe in miši, skup se pokončajo, govori Gospod.

18. Jaz pa *vem* njih dela, njih misli; in čas pride, da zberem vse narode in jezike, in pridejo gledat slavo mojo.

19. Znamenje postavim med témi, in izmed njih pošljem, kateri so ušli, k narodom, v morje, Pul in Lud, ki streljajo z lokom, Tubal in Javan, v najdaljneje dežele, katere niso slišale glasú mojega in niso videle slave moje; da oznanjajo slavo mojo med narodi.

20. In pripeljali bodo vse brate vaše izmed vseh narodov v dar Gospodu, na konjih, vozéh in nosilih, na mezgih in kólih, na goro svetosti moje v Jeruzalem, pravi Gospod; kakor prinašajo dar sè snažnim orodjem v hišo.

21. In tudi izmed njih vzajem duhovnike in levite, pravi Gospod.

22. Kajti kakor ona nova nebesa in zemlja sama nova, ki jih hočem jaz narediti, bodo stala pred menoj, govori Gospod, tako bode stalo seme vaše in ime vaše.

23. In zgodi se od mlaja do mlaja družega, in od sobote do sobote druge, da pride vse meso poklonit se pred menoj, pravi Gospod.

24. In pojdejo ven in videli bodo mrtva trupla onih ljudi, ki so odpadli od mene; kajti črv njih ne umre in ogenj njih ne ugasne, in gnjusoba bodo vsemu mesu.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000504158

00000504158

Natisnil Adolf Holzhausen na Dunaji,
c. kr. dvorni in vseučilišni tiskar.

